

L.J. SMITH
CERCUL SECRET

CORBUS TON

**Cercul
Secret
Captiva
L.J. Smit
v1.0**

1

Foc, se gândi Cassie. În jurul ei văzu culorile puternice ale toamnei. Galbenul-portocaliu al arșarilor, roșul strălucitor al laurului, purpuriul tufelor de oțetar. Parcă întreaga lume era cuprinsă de văpăile elementului lui Faye.

Iar eu sunt prinsă în mijlocul lui.

Senzația de rău din stomacul lui Cassie se accentua cu fiecare pas pe care-l făcea pe strada Crowhaven.

Casa galbenă în stil victorian de la capătul drumului arăta la fel de frumos ca întotdeauna. Razele de soare care traversau o prismă atârnată în fereastra din turnul înalt proiectau scânteii multicolore. O față cu părul lung, șaten-deschis, o strigă de pe verandă.

— Grăbește-te, Cassie! Ai întârziat!

— Scuze, răspunse Cassie, încercând să mărească pasul când, de fapt, își dorea să se întoarcă în direcția opusă și să fugă.

Deodată, avu convingerea că pe chip i se citesc toate gândurile. Laurel o să-i arunce o singură privire și o să știe ce se întâmplase între ea și Adam în noaptea trecută și despre târgul pe care-l făcuse cu Faye.

Dar Laurel nu făcu altceva decât să o cuprindă de mijloc și s-o îmboldească înăuntru și pe scări în sus, până în dormitorul Dianei. Diana stătea în fața dulapului masiv din lemn de nuc; Melanie se așezase pe pat. Sean era cocoțat incomod pe băncuța de la fereastră și-și freca genunchii cu palmele.

Adam era lângă el.

Când intră Cassie, își ridică privirea.

Cassie îi zări ochii albaștri-cenușii preț de o clipă, dar fu suficient. Aveau culoarea oceanului cuprins de mistere, luminat la suprafață, dar cu adâncuri de nepătruns, în rest, chipul lui arăta la fel ca întotdeauna: captivant și contrariant, cu pomeți înalți și gură ce sugera hotărâre și mândrie, dar și sensibilitate și simțul umorului. Fața lui părea altfel doar pentru că în noaptea trecută Cassie văzuse cum ochii lui erau de un albastru întunecat datorită pasiunii și îi simțise buzele...

Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, își spuse cu asprime, uitându-se în jos, la podea, pentru că nu îndrăznea să-și mai ridice privirea. Dar inima îi bătea atât de tare, încât se

aștepta ca puloverul să i se miște în dreptul pieptului. O Doamne, cum să reușească să-și țină jurământul? Avea nevoie de o cantitate imensă de energie ca să stea alături de Melanie și să nu-l privească, să-și alunge din minte fierbințeala carismatică a prezenței lui.

Ar fi bine să te obișnuiești, își zise ea. Pentru că, de-acum încolo, o s-o faci foarte des.

— Bun; suntem cu toții aici, zise Diana. Merse și închise ușa. Este o întâlnire în cerc restrâns, continuă ea, întorcându-se către grup. Ceilalți n-au fost invitați deoarece nu sunt sigură că împărtășesc aceleași interese ca noi.

— E puțin spus, adăugă pe șoptite Laurel.

— Dacă află, vor fi foarte supărați, sublinie Sean, ochii lui negri privind când la Adam, când la Diana.

— N-au decât să fie, interveni Melanie, fără urmă de emoție. Își aținti ochii reci și cenușii asupra lui Sean, iar acesta roși. E mult mai important decât orice criză de nervi ar putea face Faye. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu energia întunecată... și asta chiar acum.

— Cred că știu eu o cale, zise Diana și scoase o piatră verde și delicată, agățată pe un lanț argintiu, dintr-un săculeț de catifea albă.

— Un pendul, rosti pe dată Melanie.

— Da, este o piatră de peridot, îi explică Diana lui Cassie. E o piatră profetică, nu-i așa, Melanie? De obicei, folosim cuarțul transparent pe post de pendul, dar de această dată cred că peridotul este mai bun — e mai probabil să detecteze urmele de energie întunecată. O să-l ducem în locul din care a evadat energia întunecată și se va alinia în direcția în care s-a dus aceasta, apoi va începe să se legene.

— Sperăm noi, murmură Laurel.

— Ei bine, cam asta-i teoria, spuse Melanie.

Diana se uită la Adam, care fusese neobișnuit de tăcut.

— Tu ce crezi?

— Cred că merită să încercăm. Dar va fi nevoie de multă putere mentală ca să-l susținem. Va trebui să ne concentrăm cu toții — mai ales că nu formăm un Cerc complet.

Vocea îi era calmă și egală, iar Cassie îl admiră pentru asta. Stătea cu fața întoarsă spre Diana, deși se uita în continuare la

dulapul din lemn de nuc.

Diana se răsuci spre Cassie.

— Dar tu?

— Eu? se miră Cassie, dezlipindu-și ochii de ușa dulapului.

Nu se așteptase să fie întrebată; nu avea habar de pendule sau peridot. Spre groaza ei, simți că se îmbujorează la față.

— Da, tu. S-ar putea ca metodele pe care le folosim să fie noi pentru tine, dar de multe ori *simți* anumite lucruri.

— Ah, păi... Cassie încercă să-și înțeleagă sentimentele și se strădui să-și depășească vina și groaza aflate la suprafață. Cred... cred că-i o idee bună, încheie, știind cât de aiurea suna. Mi se pare în regulă.

Melanie își dădu ochii peste cap, dar Diana aprobă din cap cu la fel de multă seriozitate cum făcuse când vorbise Adam.

— Bine atunci, n-avem decât să încercăm, spuse și-și puse piatra de peridot și lanțul de argint în palma mâinii stângi, strângându-le apoi în pumn. Să mergem!

Cassie nu putea respira; încă încerca să-și revină în urma impactului cu ochii limpezi și verzi ai Diane, ușor mai întunecați decât peridotul, dar cu aceeași transparență delicată, de parcă în spatele lor ar fi lucit o luminiță.

Nu pot s-o fac, se gândi ea. Era surprinsă cât de simplu părea acum totul, odată ce o privise pe Diana în ochi. *Nu pot s-o fac. Va trebui să-i spun lui Faye — ba nu, îi voi mărturisi Diane. Asta este. O să-i zic totul Diane înainte să apuce Faye s-o facă și o s-o oblig să mă creadă. O să înțeleagă; Diana este atât de bună, încât va înțelege.*

Toată lumea se ridicase. Cassie le urmase exemplul și se întorsese spre ușa, ca să-și mascheze agitația — *să-i spun chiar acum? s-o rog să mai rămână cu mine un minut?* — când ușa i se deschise brusc în față.

Faye era în prag.

Suzan și Deborah o urmau îndeaproape. Fata cu păr blond-rozaliu avea un aer răutăcios, iar privirea furioasă pe care o arbora de obicei motociclista era și mai aprigă decât altă dată. În spatele lor se aflau frații Henderson – Chris era încruntat, iar Doug rânjea într-un fel sălbatic, neliniștitor.

— Plecați undeva fără noi? întrebă Faye.

I se adresase Diane, dar se uita țintă la Cassie.

— Nu acum, murmură Laurel.

Diana expiră îndelung.

— N-am crezut că te interesează, spuse ea. Avem de gând să dăm de urma energiei întunecate.

— Nu mă *interesează*? Când voi toți sunteți atât de ocupați? Desigur, nu pot vorbi decât în numele meu, dar mă interesează tot ce face Cercul. Dar pe tine, Deborah?

Pe chipul încruntat al motociclistei apăru pentru scurt timp un zâmbet malițios.

— Mă interesează, confirmă ea.

— Dar pe tine, Suzan?

— Și *pe mine* mă interesează, rosti Suzan.

— Și pe tine, Chris?

— *Eu...*

— *Bine*, zise Diana.

Avea obrajii îmbujorați; Adam se apropiase și se oprise lângă ea.

— Am priceput. E mai indicat să avem un Cerc complet, în orice caz — dar unde-i Nick?

— Habar nu am, spuse nonșalantă Faye. Nu-i acasă.

Diana șovăi, apoi ridică din umeri.

— Vom face tot ce putem ca să ne descurcăm cu ceea ce avem, adăugă. Haideți în garaj!

Le făcu semn lui Melanie și Laurel, iar ele plecară primele, croindu-și drum pe lângă grupul lui Faye, care părea că are de gând să rămână și să se mai certe puțin. Adam îl conduse pe Sean pe ușă afară, apoi începu să-i îndemne pe frații Henderson. Deborah și Suzan se uitară la Faye, apoi îi urmară pe băieți.

Cassie rămase în urmă, sperând că va avea ocazia să vorbească între patru ochi cu Diana. Dar aceasta părea că uitase de ea; o privea fix pe Faye. În cele din urmă, ținând capul sus, trecu pe lângă fata cea înaltă, care încă bloca în parte ușa.

— Diana... strigă Faye.

Diana nu se uită în urmă, dar umerii i se încordară: asculta.

— O să-i pierzi pe toți, continuă Faye și chicoti ușor când Diana porni să coboare scările.

Mușcându-și buza, furioasă, Cassie făcu un pas înainte. S-o împing tare pe Faye, se gândea ea. Dar Faye o ocoli lin, blocând complet ieșirea.

— O, nu, nu face asta! Trebuie să stăm de vorbă, îi zise ea.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Faye o ignoră.

— E aici?

Se îndreptă repede spre dulapul din lemn de nuc și trase de un mâner, dar sertarul era încuiat. Toate erau încuiate.

— La naiba! Dar poți să afli unde ține cheia. O vreau cât mai repede posibil, ai priceput?

— Faye, nu ascuți ce-ți zic! M-am răzgândit. N-o mai fac.

Faye, care străbătea camera încolo și-ncoace asemenea unei pantere, profitând de ocazia unică de a cerceta lucrurile Dianei, se opri în loc. Apoi se întoarse încet spre Cassie și zâmbi.

— Ah, Cassie, rosti ea. Mă omori cu zile.

— Vorbesc *serios*. M-am răzgândit.

Faye îi zâmbi pur și simplu, sprijinindu-se de perete și clătinând din cap. Ochii ei aurii, cu pleoape grele, luceau a amuzament, iar coama de păr negru îi căzu pe umeri când mișcă din cap. Nu arătase nicicând mai frumoasă — sau mai amenințătoare.

— Cassie, vino încoace.

În vocea lui Faye se distingea nerăbdarea, parcă era o profesoară care avusese multe de suportat din partea unui elev încăpățânat. Lasă-mă să-ți arăt ceva, continuă Faye, apucând-o pe Cassie de cot și târând-o la fereastră. Uită-te acolo, jos. Ce vezi?

Cassie nu se mai opuse și privi într-acolo. Observă Clubul, grupul exclusivist de la liceul New Salem, copiii care îi uimeau — și îi terorizau — pe elevi și pe profesori deopotrivă. Îi văzu adunați pe aleea Dianei, iar creștetele lor luceau, luminate de primele raze ale apusului: blondul-rozaliu al lui Suzan se transformase în roșu, buclele întunecate ale lui Deborah erau vârstate cu rubiniu, părul lung, șaten-deschis, al lui Laurel, cel castaniu, tuns scurt, al lui Melanie și cel ciufulit, gălbui, al fraților Henderson erau toate scoase în evidență de soarele arămiu.

Apoi îi văzu pe Adam și Diana stând aproape unul de celălalt, capul argintiu al Dianei lăsându-se pe umărul lui Adam. El o ținea protector, iar părul îi era întunecat precum vinul.

Vocea lui Faye se auzi din spatele lui Cassie.

— Dacă-i spui, o vei omorî. Îi vei distruge credința în tot ceea ce a gândit vreodată. Și-i vei lua singurul lucru în care are încredere și pe care se bazează. Asta îți dorești?

— Faye..., clocoti Cassie.

— Și, întâmplător, vei fi și exclusă din Club. Știi asta, nu? Cum crezi că se vor simți Melanie și Laurel când vor auzi că ți-ai făcut de cap cu iubitul Dianei? Niciuna dintre ele n-o să mai vorbească vreodată cu tine, nici măcar ca să întregească Cercul. Și sabatul va fi distrus.

Cassie avea dinții încleștați. Îi venea s-o lovească pe Faye, dar n-ar fi ajutat-o cu nimic. Pentru că Faye avea dreptate. Iar Cassie credea că poate să suporte să fie exclusă, să fie din nou o paria la școală, ba chiar să distrugă sabatul. Dar imaginea chipului Dianei...

O va *omorî* pe Diana. Când Faye îi va spune propria versiune a poveștii, așa se va întâmpla. Tot ce-și imaginase Cassie – că-i va mărturisi Dianei, iar aceasta va înțelege – dispăru precum un balon de săpun.

Iar ceea ce-mi doresc eu este cât se poate de rezonabil, continuă Faye, aproape gângurind. Vreau doar să mă uit puțin la craniu. Știu ce fac. O să mi-l aduci, nu-i așa, Cassie? Nu-i așa? Azi?

Cassie închise ochii. Dincolo de pleoapele ei închise, lumina era roșie precum focul.

2

La un moment dat, în vreme ce cobora scările, Cassie încetă să se mai simtă vinovată.

Nu știa cum anume se întâmplase. Dar, dacă avea să supraviețuiască acestei situații, era *nevoie* de asta. Făcea tot ce-i stătea în putință să o protejeze pe Diana – și, într-un fel, și pe Adam. El nu trebuia să afle niciodată de șantajul lui Faye. Așa că ea, Cassie, trebuia să facă tot ce putea ca să-i protejeze pe amândoi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând ca, în plus, să se simtă și vinovată.

Într-un fel sau altul, era nevoie să-i facă față și lui Faye, își zise ea în vreme ce mergea în spatele fetei înalte și trecea pe lângă biroul tatălui Diane. Trebuia să o împiedice pe Faye să facă ceva grav folosindu-se de craniu. Nu știa cum; se va gândi la asta mai târziu. Dar, cumva, avea s-o facă.

Dacă Faye ar fi privit tocmai atunci în urmă, continuă Cassie, ar fi fost probabil surprinsă de expresia de pe chipul fetei din spatele ei. Pentru prima oară în viață, Cassie simțea că ochii îi erau duri precum oțelul albăstrui ai unui revolver, în locul albastrului pal al florilor sălbatice.

Dar acum trebuia să pară neutră – liniștită. Grupul de pe alee își ridică privirea când ea și Faye ieșiră pe ușă.

— Ce v-a luat atât? întrebă Laurel.

— Complotam să vă omorâm pe toți, răspunse Faye. Îi dăm drumul? adăugă și făcu semn spre garaj.

Pe podea se mai vedeau urmele de cretă ale cercului trasat cu o zi înainte. În garaj tot nu se afla nicio mașină – aveau noroc că tatăl Diane lucra atât de mult la firma de avocatură.

Diana, ținând încă pumnul încleștat, se îndreptă spre zidul garajului, exact în spatele locului în care stătuse Cassie la ceremonia craniului. Cassie o urmă și apoi trase brusc aer în piept.

— E *ars*.

Nu observase asta în seara trecută. Sigur că n-o făcuse, fusese prea întuneric.

Diana încuviință.

— Sper că n-o să se mai certe nimeni dacă a fost sau nu vorba despre o energie întunecată, zise ea și le aruncă o privire lui Deborah și lui Suzan.

Lemnul și tencuiala peretelui erau carbonizate în forma unui cerc cam de jumătate de metru în diametru. Cassie îl privi și se uită apoi la urmele cercului de cretă de pe podea. Stătuse acolo, dar o parte din ea se aflase în interiorul craniului. Diana le ceruse tuturor să-l privească, să se concentreze, și Cassie se trezise dintr-odată în el. Acolo văzuse – simțise – puterea întunecată. Începuse să se năpustească afară, devenind din ce în ce mai mare, hotărâtă să evadeze din cristal. Și zărise un chip...

Deodată, fu recunoscătoare pentru vocea calmă a lui Adam.

— Ei bine, știm măcar în ce direcție a pornit-o. Să vedem dacă și cristalul este de acord.

Erau cu toții în jurul Dianei. Ea se uită la ei, apoi își întinse brațul și își descleștă pumnul, cu palma în sus. Apucă lanțul cu mâna dreaptă și îl ridică, astfel încât doar peridotul să i se odihnească în palmă.

— Concentrați-vă, le ceru ea. Pământ și Aer, ajutați-ne să vedem ceea ce trebuie. Arătați-ne urmele energiei întunecate. Toată lumea să se concentreze asupra cristalului.

Pământ și Aer, vânt și copac, arătați-ne ce ne e dat, se gândi Cassie, mintea ei organizând în mod automat ideea sub formă de versuri. Lemnul peretelui, aerul de afară; aceste elemente trebuiau să-i ajute. Se trezi murmurând cuvintele și se opri repede, dar ochii verzi ai Dianei aruncară fulgere în direcția ei.

— Continuă, îi ceru încordată Diana, cu voce joasă, iar Cassie începu din nou, simțindu-se stângace.

Diana își îndepărtă mâna care sprijinea cristalul.

Acesta se învârti pe lanț până ce lanțul se răsuci strâns, apoi se roti în direcția opusă. Cassie urmări pata verzuie și murmură versurile din ce în ce mai repede. *Pământ și Aer...* Nu, n-avea niciun sens. Peridotul se învârtea nebunește, de parcă ar fi luat-o razna.

Deodată, cristalul începu să se legene înainte și înapoi cu mișcări largi.

De cealaltă parte a cercului se auzi șuierul unei respirații.

Peridotul se îndreptase; nu se mai rotea, ci se legăna puternic

și constant. Precum un pendul, își dădu seama Cassie. N-o făcea Diana; mâna cu care ținea lanțul era nemișcată. Dar peridotul se balansa cu putere înspre centrul cercului de cretă de pe podea și apoi înspre pata carbonizată de pe perete.

— Bingo! rosti încet Adam.

— Am găsit, șopti Melanie. În regulă, acum va trebui să-l scoți din aliniere ca să ajungi afară. Mergi cu grijă spre ușă și încearcă să te îndrepti spre același loc aflat pe partea cealaltă a zidului.

Diana își umezi buzele și dădu aprobator din cap, apoi, ținând lanțul de argint la aceeași distanță de corp, se întoarse lin și făcu precum îi ceruse Melanie. Sabatul se destrămă ca să-i facă loc și se formă din nou în jurul ei, afară. Nu era greu să găsească locul potrivit; pe perețele exterior se vedea un alt cerc carbonizat, puțin mai șters decât cel de dinăuntru.

Lumina slăbea. Se aflau în mijlocul cimitirului și o briză răcoroasă bătea peste iarba pipernicită, aducând un ușor iz sărat. Lui Cassie i se ridică părul pe ceafă.

Ești o vrăjitoare, își reaminti. Ar trebui să-ți placă cimitirele. Probabil că sunt mediul tău natural.

Gândul n-o făcu să fie mai puțin înspăimântată, dar acum frica era amestecată și cu altceva — un soi de entuziasm ciudat. Întunericul care cuprindea cerul și se aduna în colțurile cimitirului părea să se apropie. Ea era parte din el, parte dintr-o nouă lume de umbre și putere.

Diana se opri.

Lanțul argintiu era o linie subțire în amurg, cu o picătură ștearsă dedesubt. Dar Cassie putea să vadă că peridotul nu se mai legăna precum un pendul. În schimb, se mișca frenetic, în cercuri. Se învârtea de câteva ori într-un sens, apoi încetinea și făcea același lucru în sens invers.

Cassie se uită la el, apoi la chipul Diane, încruntat. Toți urmăreau în tăcere piatra mișcătoare.

Cassie nu mai putea să suporte suspansul.

— Ce înseamnă? șuieră spre Laurel, care clătină pur și simplu din cap.

Diana însă își ridică privirea.

— E ceva în neregulă. Ne-a adus aici, apoi s-a oprit pur și simplu. Dar dacă am găsit locul, n-ar trebui să se mai miște deloc. Piatra doar ar rămâne într-un punct și ar tremura – nu-i

așa, Melanie?

— Ca un bun câine de vânătoare, confirmă Doug, afișându-și rânjetul nebunesc.

Melanie îl ignoră.

— Asta-i teoria, spuse ea. Dar n-am mai încercat de fapt niciodată. Poate că înseamnă că... Vocea i se stinse în vreme ce privi cimitirul, apoi ridică din umeri. Nu știu ce înseamnă.

Fiorii pe care Cassie îi simțea pe ceafa se accentuază. Energia întunecată venise încoace – și ce făcuse? Dispăruse? Se disipase? Sau...

Laurel respira precipitat, iar chipul ca de spiriduș îi era neobișnuit de încordat. Cassie se apropie instinctiv de ea. Ea, Laurel și Sean erau cei din clasa a unsprezecea, cei mai tineri membri ai Cercului și, fie ea vrăjitoare sau nu, i se făcuse pielea de găină pe brațe.

— Dacă e încă pe-aici, pe undeva... și *așteaptă*? spuse ea.

— Mă îndoiesc, o contrazise Melanie cu o voce la fel de plată și de egală ca de obicei. Nu poate să rămână aici fără să fie cumva depozitată; s-ar evapora pur și simplu. Fie a venit aici și *a făcut* ceva, fie...

Își încheie încă o dată propoziția doar cu o ridicare din umeri.

— Dar ce-ar putea face aici? Nu văd niciun semn de stricăciune și simt... încă încruntându-se, Diana apucă peridotul care se învârtea în mâna ei stângă și îl opri. Locul acesta pare tulburat – ciudat –, dar nu detectez vreun rău provocat de energia întunecată. Cassie?

Cassie încercă să-și înțeleagă propriile sentimente. Tulburare – cum zisese și Diana. Mai simți groază și furie și tot felul de emoții stârnite – dar poate că era vorba doar despre ea. Nu se afla în dispoziția necesară pentru a citi clar ceva.

— Nu știu, se văzu nevoită să-i răspundă Dianei. Nu-mi place aici.

— Poate, dar nu asta era ideea. Ideea e că nu vedem niciun fel de urmă de pârjolire pe care ar fi putut-o provoca energia întunecată, și nici nu simțim că ar exista ceva distrus sau rănit, adăugă Diana.

În vocea lui Deborah se distingea nerăbdarea.

— La urma urmei, de ce o întrebi pe ea? spuse, făcând semn din cap către Cassie. Abia dacă este una de-a noastră...

— Cassie face parte din Cerc exact așa cum faci și tu, o întrerupse Adam, neobișnuit de tăios.

Cassie observă privirea amuzată și șireată pe care i-o aruncă Faye băiatului și își dori să intervină, dar Diana era de acord cu Adam, iar Deborah se înfrână, uitându-se urât la amândoi. Părea că era pe cale să izbucnească o ceartă.

— Tăceți din gură! spuse Laurel. Ia ascultați!

Cassie auzi imediat ce vocile amuțiră; scrâșnetul pietrișului pe drum. Se putea distinge doar pe fundalul liniștii mortale a amurgului de toamnă.

— Vine cineva, rosti Chris Henderson.

El și Doug se pregătiseră pentru o eventuală încăierare.

Se simțeau cu toții pe muchie de cuțit, își dădu seama Cassie. Sunetul pașilor părea acum la fel de puternic ca niște pocnitori, iritându-le nervii încordați. Văzu o siluetă neclară lângă drum, apoi observă că Adam face un pas înainte, astfel încât să stea atât în fața Dianei, cât și a ei. Va trebui să stau de vorbă cu el despre asta, se gândi ea aiurea.

Pașii se opriră, apoi silueta o porni spre ei. Adam și frații Henderson păreau gata să țâșnească. Uitând de ceartă, Deborah arăta și ea pregătită. Sean se adăpostea în spatele lui Faye. Inima lui Cassie bătea mai tare.

Apoi observă o pată roșie, precum un mic tăciune încins, plutind lângă siluetă și auzi o voce cunoscută.

— Dacă mă vreți, mă aveți. Patru contra unu ar trebui să fie cât de cât corect.

Chiuind, Chris Henderson țâșni înainte.

— Nick!

Doug rânji, părând în același timp gata să sară pe silueta care se apropia. Adam se relaxă și făcu un pas înapoi.

— Ești sigur, Adam? Putem să punem totul la punct chiar aici, zise Nick când se apropie de grup, capătul țigării sale lucind când trase din ea.

Adam își miji ochii, iar Cassie observă același zâmbet îndrăzneț pe care-l afișase la Cape Cod, când patru tipi cu un pistol fuseseră pe urmele lui. Ce era în neregulă cu el, ce era în neregulă cu toți în seara aceea? se întrebă ea. Se purtau cu toții nebunește.

Diana își puse mâna pe brațul lui Adam, încercând să-l

înfrâneze.

— Fără bătaie, spuse încet.

Nick o privi, apoi ridică din umeri.

— Sunteți cam neliniștiți, nu-i așa? zise el, cercetând grupul.

Sean apăru din spatele lui Faye.

— Sunt doar încordat.

— Așa și trebuie să fii, încordat... într-un copac, spuse Faye cu dispreț.

Nick nu zâmbi, dar, în fond, Nick nu zâmbea niciodată. Ca întotdeauna, fața lui era frumoasă, dar rece.

— Ei bine, poate chiar aveți un motiv să fiți neliniștiți – cel puțin o parte dintre voi, adăugă el.

— Asta ce mai vrea să însemne? Am venit aici în căutarea energiei întunecate care a evadat aseară, îl lămurii Adam.

Nick înlemni, de parcă i-ar fi venit o nouă idee, apoi țigara îi luci din nou.

— Poate căutați unde nu trebuie, rosti el, iar chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Nick, vrei, te rog, să ne explici ce vrei să zici? șopti Diana.

Nick îi privi pe toți.

— Vreau să zic că, în vreme ce voi vă făceați de lucru aici, în Golful Diavolului era o echipă care îndepărta pietre de pe bătrânul Fogle, răspuse el.

Fogle? Cassie nu știa de unde să ia acest nume. Apoi, îl văzu dintr-odată cu ochii minții – pe o plăcuță de alamă pe ușa unui birou lambrizat cu lemn.

— Directorul nostru? icni ea.

— Exact. Se zice c-ar fi fost surprins de o *avalanșă*.

— O avalanșă? repetă neîncrezătoare Laurel. Pe-aici?

— Altfel cum îți explici cele două tone de granit prăbușite peste el? Ca să nu mai zic de chestiile mai mărunte.

O clipă, se lăsă o tăcere plină de uimire.

— E cumva...

Cassie nu-și termină întrebarea.

— Când au dat la o parte pietroiul ăla de pe el, n-arăta prea bine, răspuse Nick și apoi continuă, mai puțin sarcastic: E mort de ieri seară.

— O Doamne, șopti Laurel.

Se lăsă iar tăcerea, una la fel de uimită, dar mai îndelungată.

Cassie știa că vedeau cu toții același lucru: un craniu de cristal înconjurat de un cerc protector de lumânări – și o lumânare stingându-se.

— A fost vina lui Faye, dădu să se plângă Sean, dar fata îl întrerupse fără să se uite la el.

— A fost vina *lui*.

— Ia stai puțin, spuse Diana. Nu știm dacă energia întunecată a avut ceva de-a face cu asta. Cum *ar fi putut* să aibă, când știm că a venit aici, apoi s-a oprit?

— Nu cred că asta ne liniștește prea mult, zise Melanie pe un ton coborât. Pentru că, dacă n-a fost energia întunecată, atunci cine a fost?

Grupul se foi în mod ciudat, de parcă toată lumea ar fi stat deoparte și s-ar fi uitat la ceilalți. Cassie simți iar un *gol* în stomac. Directorul era — fusese — un străin care urâse vrăjitoarele. Iar asta însemna că aveau cu toții un motiv — mai ales oricine îi învinuia pe străini pentru moartea lui Kori Henderson. Cassie o privi pe Deborah, apoi pe Chris și pe Doug.

Cei mai mulți din membrii sabatului făceau același lucru. Doug se uită în spate, apoi rânji nebunește, cutezător.

— Poate chiar am făcut-o, zise, iar ochii îi sclipeau.

— Oare? se miră Chris, părând nedumerit.

Deborah arăta pur și simplu disprețuitoare.

Se lăsă tăcerea, după care Suzan rosti cu o voce iritată:

— Uitați ce este, mare păcat de Fogle, dar trebuie să rămânem veșnic aici? Mă dor picioarele de mor.

Adam își veni în fire.

— Are dreptate; ar trebui să plecăm. Nu putem face nimic în acest loc.

O cuprinse pe Diana cu brațul și le făcu tuturor semn s-o ia înaintea. Cassie se codea. Voia să-i spună ceva Dianei.

Dar Diana se pusese în mișcare, iar Cassie nu mai avu ocazia să-i vorbească. Cu frații Henderson în frunte, grupul urma un alt traseu decât cel pe care venise, tăind-o spre colțul nord-estic al cimitirului. Pe măsură ce se apropiau de drum, Cassie observă că terenul era în pantă. Pe partea aceea, lângă gardul de plasă era o movilă ciudată, acoperită de iarbă; aproape că se împiedică atunci când ajunse la ea. Dar și mai straniu fu ceea ce văzu după ce trecură de ea și se uită în urmă.

Partea din față a movilei era pavată cu dale de piatră și în ele era fixată o ușiță de fier, cam de douăzeci de centimetri pătrați. Ușa avea o balama de fier și un lacăt, dar oricum n-ar fi putut fi deschisă. De ea era proptită o bucată mare și neregulată de ciment, în jurul căreia creștea iarba, dovadă că se afla acolo de ceva vreme.

Mâinile lui Cassie erau reci ca gheața, inima îi bubuia; se simțea amețită. Încercă să gândească, observând cu doar o parte a minții că trecea de pietre de mormânt ceva mai noi, lespezi de marmură pe care scrisul nu era șters de trecerea timpului. Se străduia să-și dea seama ce era în neregulă cu ea – oare era doar o reacție la evenimentele din ultima zi și noapte? De aceea tremura?

— Cassie, te simți bine?

Diana și Adam se întorseseră spre ea. Cassie îi fu recunoscătoare întunericului din ce în ce mai adânc atunci când se uită la ei și încercă să-și limpezească gândurile.

— Mda. Doar că m-am simțit ciudat preț de un minut. Dar stai, Diana. Cassie își amintise ce voise să-i spună. Mai știi că mai devreme m-ai întrebat ce simt... ei bine, simt ceva în legătură cu domnul Fogle. Cred că energia întunecată a avut ceva de-a face cu asta, într-un fel sau altul. Dar... Se opri. Dar nu știu... se mai petrece și altceva ciudat.

— Asta poți s-o mai zici o dată, interveni Adam și se întinse s-o ia de braț, ca s-o facă să pornească iar din loc.

Cassie se trase și-i aruncă o privire plină de reproșuri, în vreme ce Diana se uita în depărtare. El își privi uimit propria mână.

Se petrecea ceva ciudat, ceva mai ciudat decât și-ar fi putut da seama oricare dintre ei, se gândi Cassie.

— Ce-i chestia aia de acolo, cu ușiță de metal? întrebă ea.

— E așa de când mă știu, răspunse într-o doară Diana. Are ceva de-a face cu un depozit, cred.

Cassie aruncă o privire în urmă, dar de-acum movila se pierduse în întuneric. Se cuprinse cu brațele, băgându-și palmele la subraț, ca să le încălzească. Inima încă îi bătea cu putere.

O s-o întreb pe bunica Howard despre asta, se hotărî ea. Orice-ar fi fost, știa că nu era un depozit.

Apoi o observă pe Diana jucându-se cu ceva de la gât în

vreme ce înainta, căzută pe gânduri. Era un lanț subțire de aur,
iar pe el era atârnată o cheie.

3

Cred, spuse încet Melanie, că e timpul să vorbim despre craniu. Adam nu ne-a povestit cum anume l-a găsit...

— Nu, ai fost foarte secretos în privința asta, interveni Faye.

— ...dar poate c-a sosit timpul, încheie Melanie.

Diana și Adam se priviră, apoi Diana dădu ușor din cap.

— Bine atunci, spune-le. Încearcă să nu omiți nimic.

După drumul de întoarcere din cimitir, se strânseseră toți doisprezece în camera Diane. Cassie se uită în jur, la întregul grup, și-și dădu seama că era divizat. Suzan, Deborah și frații Henderson stăteau deoparte, lângă Faye, în vreme ce Laurel, Melanie, Adam și Sean erau de cealaltă parte, lângă Diana.

Măcar Sean era, pentru moment, de partea Diane, se gândi Cassie, urmărind privirea neliniștită și mereu schimbătoare a lui Sean. Ar putea să se răzgândească în orice clipă. Și la fel și Nick – într-o zi ar fi putut să voteze cu Diana, iar apoi, fără vreun motiv aparent, a doua zi ar fi putut să voteze cu Faye. Nick fusese întotdeauna un factor necunoscut.

Și la fel ești și tu, șopti o voce din interiorul ei.

Dar asta era ridicol. Nimeni și nimic – nici măcar Faye – n-o putea convinge pe Cassie să voteze împotriva Diane. Nu atunci când conta cu adevărat.

Adam vorbea pe un ton jos, gânditor, de parcă ar fi încercat să-și amintească exact.

— Nu era lângă Cape Cod, era mai spre nord, aproape de Boston. Toată lumea știe că în largul Golfului Boston sunt șaptesprezece insule, toate pustii și acoperite de ierburi. Ei bine, eu am găsit-o pe a optsprezecea. Nu era precum celelalte; era plată, nisipoasă și nu se vedea niciun semn că ar fi fost vreodată călcată de picior de om. Și mai era ceva ciudat cu ea... se afla de mult acolo, dar n-o mai văzusem. Parcă mi s-ar fi deschis deodată ochii după ce...

Se opri.

Uitându-se la reflecția lustrei în podeaua lustruită din lemn de brad, Cassie simți că se înăbușă. Nu îndrăzni să respire până ce

Adam continuă:

— ... am lucrat toată vara pe pescadoare. Dar când am încercat să mă îndrept spre insulă, cârma s-a înclinat, încercând să mă țină la distanță sau să mă facă să eșuez pe stânci. A trebuit să mă lupt cu ea ca să fac barca să funcționeze – și a trebuit să invoc Pământul și Apa, altfel n-aș fi reușit. Când am fost în sfârșit în siguranță, am privit stâncile și am văzut epavele altor bărci. Toți cei care ajunseseră acolo înaintea mea nu se mai întorseseră vii și nevătămați, adăugă el și trase încet și adânc aer în piept. Imediat ce am pășit pe nisip, am putut să simt că întreaga insulă era încărcată de electricitate. Știam că acela era locul dinainte să văd cercul de pietre din mijloc. Exact așa cum îl descriesese John cel Negru. Iarba neagră crescuse numai în jurul stâncilor și m-am apucat să sap în centru. Cam un minut mai târziu, am izbit cu lopata în ceva tare.

— Și după aceea? întrebă Diana.

— Și după aceea l-am dezgropat. Când l-am văzut, m-am simțit cumva amețit. Soarele strălucea pe nisip și m-a cam orbit. Apoi am învelit craniul în cămașa mea și am plecat. Când am făcut-o, insula nu s-a mai opus; parcă fusese dezamorsată o capcană. Asta se întâmpla pe, hmm, douăzeci și unu septembrie. Imediat ce m-am întors în Golf, am vrut s-o pornesc spre New Salem, dar mai trebuia să mă ocup de câteva lucruri. Nu puteam să pornesc la drum decât a doua zi și știam că aveam să întârzii la ritualul de inițiere al lui Kori.

Făcu o pauză și aruncă o privire prin care parcă-și cerea scuze către Doug și Chris.

Ei nu ziseră nimic, dar Cassie simți cum se uitau la ea. Inițierea lui Kori devenise cea a lui Cassie, căci, în acea dimineață, Kori fusese găsită moartă la baza treptelor care duceau spre liceu.

— Ce sens are toată această poveste? întrebă Faye, iar în vocea ei aspră se distingea plictiseala. Doar dacă nu cumva – se îndreptă de spate, părând mai interesată – crezi că și restul Instrumentelor Supreme ar putea fi pe acea insulă.

— Ți-am mai zis, insistă Adam. Nu mai era nimic altceva acolo, Faye. Doar craniul.

— Și ideea e că trebuie să aflăm mai multe despre craniu, interveni Diana. La bine și la rău, acum avem de-a face cu el. Nu

cred că ar trebui să-l îngropăm la loc pe insulă...

— Să-l îngropi *la loc!* exclamă Faye.

— ... unde oricine ar putea să dea peste el, acum, că vraja de protecție a fost destrămată. Nu s-ar mai afla în siguranță acolo. Nu știu dacă ar fi undeva în siguranță.

— Ei bine, murmură Faye, părând somnoroasă, dacă ție îți provoacă prea multe dureri de cap, mă ofer eu bucuroasă să am grijă de el.

Diana îi aruncă o privire care transmitea că Faye ar fi fost ultima persoană pe care-ar fi rugat-o să se ocupe de craniu. Însă ochii de chihlimbar, cu pleoape grele, ai lui Faye nu erau ațintiți asupra chipului Dianei, observă Cassie, cu sufletul îngreunat. Se uitau fix la cheița aurie de la gâtul Dianei.

Cineva ciocăni la ușă.

Cassie tresări atât de puternic, încât Laurel se întoarse și o privi surprinsă. Însă nu era decât tatăl Dianei, care venise acasă, ducând în mână o servietă burdușită.

Domnul Meade privi ușor uimit camera plină de oameni, de parcă n-ar fi știut exact cine erau. Cassie se întrebă deodată cât de multe știa el despre Cerc.

— Rămâne toată lumea la cină? o întrebă el pe Diana.

— Aăă... nu, zise Diana și se uită la un ceas gingaș, alb cu auriu, de pe noptieră. Nu mi-am dat seama că e trecut de șapte, tată. O să pregătesc repede ceva.

El încuviință și, după ce mai aruncă o privire rapidă și nesigură în cameră, plecă. Arcurile patului scârțâiră și hainele foșniră când toată lumea se ridică în picioare.

— Ne putem vedea mâine la școală, spuse Melanie. Dar eu *trebuie* să învăț în seara asta; toată săptămâna trecută a fost irosită și am un test la biologie.

— Și eu, adăugă Laurel.

— Eu am de făcut teme la algebră, interveni Suzan.

Deborah murmură:

— Adică ai casete video cu telenovele cât să-ți ajungă o săptămână.

— Bine, ne vedem mâine, încheie Diana.

Coborî la parter, împreună cu ei. Faye reuși s-o prindă pe Cassie de braț pe când ceilalți plecau și-i șuieră în ureche:

— Fă rost de el în seara asta. Sună-mă și o să vin să-l iau; o să-

I punem la loc până dimineață, ca să nu observe c-a dispărut.

Cassie își trase brațul revoltată. Dar Faye îi aruncă o privire plină de înțelesuri din pragul ușii și scânteia din ochii aceia chihlimbarii o neliniști. Se uită îndelung la Faye, apoi încuviință ușor din cap.

— Vrei să rămân? tocmai o întrebare Adam pe Diana.

— Nu, răspuse repede Cassie, înainte ca Diana să apuce s-o facă.

O privire amândoi uimiți, iar ea adăugă:

— O să rămân și o să te ajut să pregătești cina, dacă ți se pare în regulă, Diana. Le-am spus bunicii și mamei că o să fiu plecată și probabil că au mâncat deja.

Politețea Dianei se manifestă imediat.

— Ah... în acest caz, sigur că poți să rămâi, o liniști ea. O să fim bine, Adam.

— OK.

Adam îi aruncă lui Cassie o privire intensă, iar ea i-o întoarse cu stângăcie. Leși în întuneric, pe urmele lui Chris și ale lui Doug. Scăpăratul unui chibrit dădu la iveală unde se afla Nick. Cassie se uită la cerul pe care scânteiau o mulțime de stele, dar fără urmă de lună, apoi, când Diana închise ușa, făcu un pas înapoi.

Cina fu tihnită; domnul Meade rășfoia un ziar și, din când în când, le privea pe cele două fete pe deasupra ochelarilor de citit. După aceea, se întoarseră în camera Dianei. Cassie își dădu seama că trebuia să tragă de timp.

— Știi, nu mi-ai povestit niciodată despre gravura aia, spuse și arătă cu degetul.

Pe pereții din camera Dianei erau șase gravuri. Cinci dintre ele semănau: erau alb-negru și aveau un aer cam de modă veche. Diana îi explicase că le reprezentau pe zeițele din mitologia greacă: Afrodita, frumoasa, dar capricioasa zeiță a iubirii, Artemis, apriga fecioară a vânătorii, Hera, aroganta regină a zeilor, Atena, zeița liniștită, cu ochii cenușii, a înțelepciunii, și Persefona, care iubea florile și tot ceea ce creștea.

Dar ultima gravură era diferită. Era colorată, iar stilul era mai abstract, mai modern. Înfățișă o tânără pe fundalul unui cer înstelat, în vreme ce secera lunii trimitea raze argintii în părul ei despletit. Purta o rochie simplă și albă, despătată pe picior și dând la iveală o jartieră. Pe partea de sus a brațului avea o

brățară lată, argintie, iar pe cap i se odihnea o diademă subțire, cu o semilună având colțurile întoarse în sus.

Era exact ținută pe care o purta Diana la întrunirile Cercului.

— Ea cine e? întrebă Cassie, uitându-se fix la fata frumoasă din gravură.

— Diana, rosti ironic Diana.

Cassie se întoarse spre ea și zâmbi.

— Zeița Diana, adăugă. Nu cea din mitologia romană, ci alta. Era mai vârstnică decât toate zeițele mitologiei grecești și era diferită de ele. A fost o Mare Zeiță; totul era sub stăpânirea ei. A fost zeița nopții, a lunii și a stelelor – există și o poveste cum că odată a prefăcut toate stelele în șoareci, ca să impresioneze vrăjitoarele de pe pământ. Așa că au încununat-o Regina Vrăjitoarelor.

Cassie zâmbi larg.

— Cred că ar fi nevoie de ceva mai mult ca s-o impresionezi pe Faye.

— Probabil. Unii oameni susțin că legenda ei are la bază o persoană adevărată, care îi învăța pe alții magia și era susținătoarea femeilor sărace. Alții cred că a fost mai întâi Zeița Soarelui, dar a fost alungată de Zeii Soarelui și s-a îndreptat spre nopte. Romanii au încurcat-o cu zeița greacă Artemis – știi tu, cea care vâna –, dar a fost mult mai mult decât atât. În orice caz, a fost dintotdeauna Regina Vrăjitoarelor.

— Ca tine, adăugă Cassie.

Diana râse și clătină din cap.

— S-ar putea să nu fiu conducătoare pentru *totdeauna*, spuse ea. Totul depinde de ce se va întâmpla de-acum și până pe zece noiembrie. Acea este ziua în care va avea loc alegerea conducătoarei prin vot.

— De ce pe zece noiembrie?

— E ziua mea – și a lui Faye. Trebuie să ai șaptesprezece ani ca să fii conducătoare permanentă și atunci îi vom împlini amândouă.

Cassie era surprinsă. Diana încă avea șaisprezece ani, la fel ca ea? Părea întotdeauna atât de matură și era în clasa a douăsprezecea. Dar era și mai ciudat că Faye avea aceeași vârstă și că cele două verișoare aveau aceeași zi de naștere.

Se uită la Diana, care stătea pe pat. Oricât de frumoasă ar fi

fost fata din ultima gravură, Diana era și mai frumoasă. Cu părul de acea culoare imposibil de descris, precum razele soarelui și ale lunii întreșute, chipul aidoma unei flori și ochii precum smaraldele, Diana părea desprinsă dintr-un basm sau o legendă, nu o persoană în carne și oase. Dar bunătatea și, ei bine, *puritatea* care răzbăteau din ochii ei erau cât se poate de reale, se gândi Cassie. Se simțea mândră să-i fie prietenă.

Apoi, lumina luci pe cheița de aur de la gâtul Dianeii, iar Cassie își aminti pentru ce se afla de fapt acolo.

Nu pot, își zise Cassie, simțind un gol în stomac. Inima îi bătea rar și bolnăvicios. Chiar în acel moment, purta la gât lanțul cu semilună pe care i-l dăruise Diana în timpul ritualului de inițiere. Cum să fure de la Diana, cum s-o înșele pe Diana?

Dar mai trecuse o dată prin toate astea. Nu avea cale de scăpare. Faye ar face întocmai cum amenințase – Cassie o știa prea bine. Singurul mod în care o putea salva pe Diana era să o înșele.

E pentru binele ei, își zise Cassie. Așa că nu te mai gândi la asta. Fă ceea ce trebuie să faci și termină o dată pentru totdeauna.

— Cassie? Pari necăjită.

— Eu... Cassie dădu să spună „nu, sigur că nu” și să schimbe subiectul, cum făcea de obicei când cineva o surprindea visând cu ochii deschiși. Apoi, îi veni o idee. Nu prea-mi vine să mă duc singură acasă, zise și se strâmbă. Nu e vorba doar despre drumul în sine, ci de casa aia. Scârțâie și huruie toată noaptea și uneori nici nu reușesc să adorm. Mai ales dacă mă gândesc la... la...

— Doar despre asta-i vorba? zise Diana și zâmbi. Ei bine, se poate rezolva ușor. Dormi aici. Cassie fu uimită de cât de repede îi propusese Diana asta. Și, dacă te îngrijorează craniul, continuă Diana, n-ar trebui. Nu pleacă nicăieri și nici nu va mai face rău cuiva. Îți promit.

Chipul lui Cassie se îmbujoră și trebui să se abțină să nu se uite spre dulap. N-ar fi adus niciodată vorba despre craniu — n-ar fi reușit să rostească acel cuvânt.

— OK, căzu ea de acord, încercând să aibă un ton normal. Mersi. O s-o sun pe mama și-o să-i spun că rămân la tine peste noapte.

— De dimineață, putem să mergem cu mașina până la tine, ca

să te îmbraci. O să verific camera de oaspeți.

Când Diana plecă, vocile din mintea lui Cassie se revoltară.

Ticăloasă micuță ce ești, îi strigară. Trădătoare mincinoasă, vicleană și urâcioasă...

Tăceți din gură! țipă Cassie în gând atât de tare, încât chiar o ascultară.

O sună pe mama ei.

— Camera de oaspeți e pregătită, o anunță Diana, făcându-și din nou apariția chiar când Cassie pune receptorul în furcă. Dar, dacă ți se face frică noaptea, poți să vii aici.

— Mersi, rosti Cassie, într-adevăr recunoscătoare.

— La ce sunt bune surorile mai mari?

Stătură și mai vorbiră o vreme, dar niciuna dintre ele nu prea avusese parte de somn în noaptea dinainte și, când limbile ceasului se apropiară de ora zece, căscau amândouă.

Eu o să fac baie în seara asta, ca să poți să folosești tu baia mâine dimineață, zise Diana. Pe-aici, apa caldă nu ține prea mult.

— Nu există vreo vrajă care să repare asta?

Diana râse și aruncă o carte spre ea.

— Poftim, vezi poate găsești tu vreuna.

Era Cartea Umbrelor pe care Diana o adusese la inițierea lui Cassie, cea care se aflase în familia Dianei încă din vremea în care cele dintâi vrăjitoare sosiseră în New Salem. Paginile galbene și sfărâmicioase miroseau ușor a mucegai, făcând-o pe Cassie să strâmbe din nas, dar se bucura că avea ocazia să se uite prin ea. La începutul cărții, scrisul era mic și aproape ilizibil, dar mai încolo devenea înflorit și frumos, foarte elegant. Autori diferiți, își zise Cassie, din generații diferite. Bilețelele autoadezive și însemnele de pe fiecare pagină erau contribuția actualei generații.

Cartea era plină de vrăji, descrieri ale întrunirilor sabbatului, ritualuri și povești. Cassie o cercetă cu atenție, privind fascinată când un titlu, când altul. Unele vrăji păreau demodate și arhaice, altele parcă erau desprinse dintr-o carte modernă, de psihologie pe înțelesul tuturor. Iar altele erau fără vârstă.

Un descântec pentru vindecarea unui copil bolnav, citi ea. Cum să faci ouă găinile. Protecție împotriva focului și apei. Învingerea unui obicei prost. Alungarea fricii și a emoțiilor

*distructive. Găsirea unei comori. Schimbarea norocului.
Îndepărtarea răului.*

Un talisman pentru putere îi atrase atenția.

*Ia o piatră netedă și simetrică și gravează pe o parte soarele
la răsărit și semiluna având colțurile în sus. Iar pe dos,
următoarele cuvinte:*

Putere de piatră

În oase simt pe dată

Putere de lumină

În luptă să mă susțină.

*Aș putea să folosesc asta, se gândi Cassie și continuă să
răsfoiască paginile. O vrajă împotriva bolilor molipsitoare. Cum
să neutralizezi răul. Provocarea viselor.*

*Iar apoi, de parcă tocmai conștiința ei vinovată o invocase, în
fața ochilor îi apăru o altă vrajă. Pentru un iubit necredincios.*

*Stând în lumina lunii pline, ia un fir din părul iubitului, fă-i mai
multe noduri și rostește:*

Pace nu găsești

Prieten nu păstrezi

Iubit nu câștigi

Roade nu culegi

Odihnă nu ai

Foame nu astâmperi

Sete nu potolești

Tristele nu alungi

Datorie nu plătești

Frică nu eviți

Remușcări să ai

Căci mi-ai greșit.

*Pulsul lui Cassie îi vibra în încheieturi. Oare chiar ar fi aruncat
cineva un asemenea blestem asupra celui pe care-l iubea,
indiferent cât ar fi fost acesta de necredincios?*

Încă se mai uita fix la pagina cu pricina când simți o mișcare în dreptul ușii. Închise repede cartea, iar Diana intră în cameră, cu părul înfășurat într-un prosop. Dar privirea lui Cassie fu imediat atrasă de lanțul auriu pe care Diana îl punea pe noptieră. Era chiar lângă o piatră rotundă, cu un model spiralat, cenușiu învârtit cu albastru-deschis și presărat cu mai multe cristale de cuarț. Calcedonia pe care Diana i-o dăruise lui Adam, iar acesta, la rândul lui, i-o dăduse lui Cassie. Acum se întorsese la proprietarul de drept, se gândi Cassie și simți cum inima îi amorțește.

— Baia e la dispoziția ta, o anunță Diana. Uite o cămașă de noapte — sau ai prefera un tricou?

— Cămașa de noapte e perfectă, spuse Cassie.

În tot timpul cât se spală și se schimbă, văzu întruna cheia. Dacă Diana ar lăsa-o acolo...

Era încă pe noptieră când băgă iar capul pe ușa camerei Dianei. Fata se vârâse deja în pat.

— Vrei să închid ușa?

— Nu, răspuse Diana, întinzând brațul ca să stingă lumina. Las-o întredeschisă. Noapte bună.

— Noapte bună, Diana.

Dar, odată aflată în camera de oaspeți alăturată, Cassie se sprijini pe două perne și rămase cu ochii țintă în tavan. În mod ciudat, era aproape liniștită, stând acolo și știind că, pentru moment, nu putea face altceva decât să aștepte. Auzea murmurul oceanului din spatele casei Dianei, ba mai tare, ba mai încet.

Așteptă multă vreme, ascultând sunetele ușoare. Se simțea relaxată, până când se gândi să se ridice - atunci, inima începu să-i bată cu putere.

În sfârșit, era sigură că Diana adormise. Acum, se îndemnă. Dacă nu te miști acum, n-o vei face niciodată.

Își ținu respirația și-și mută greutatea în pat, lăsându-și picioarele pe podea. Scândurile de lemn scârțâiră ușor când se îndreptă spre ușă, oprindu-se după fiecare pas.

Se opri lângă ușa Dianei, trăgând cu urechea. Nu auzea nimic. Își lipi palma de ușă și o împinse încet, milimetru după milimetru.

Plămâni îi ardeau, căci îi era teamă să nu respire prea zgomotos. Pășii grijulie peste prag și-și lăsă greutatea pe piciorul

din față.

Diana era o siluetă neclară în pat. Te rog, fă să nu aibă ochii deschiși, își zise Cassie. Vedea imaginea înfricoșătoare a Dianei stând pur și simplu acolo și privind-o fix. Dar când mai făcu încă un pas precaut, apoi altul, își dădu seama că ochii Dianei erau închiși.

O Doamne, gândi Cassie. Trebuie să respir. Deschise gura și inspiră și expiră fără zgomot. Inima îi bubuia, făcând-o să tremure și să se simtă amețită.

Fă pași mici, își zise. Se strecură și mai mult în cameră, până când se afla chiar lângă Diana.

Pe noptieră, la doar câțiva centimetri de chipul adormit al Dianei, se afla cheia.

Simțindu-se de parcă s-ar fi mișcat cu încetinitorul, Cassie întinse mâna și acoperi cheia. Nu voia să facă niciun zgomot, dar, când trase lanțul spre ea, cheia zornăi. Strânse pumnul.

Acum, trebuia să iasă. Se strădui să se furișeze, privind mereu peste umăr, către pat – oare Diana era pe cale să se trezească?

Ajunse la dulap și privi gaura mică de alamă a cheii.

Potrivește cheia înăuntru. Bâjbâia; i se părea că are degetele la fel de neîndemânatic ca niște cârnați. Preț de o clipă, intră în panică, punându-și problema că poate nu era cheia potrivită. Dar, în cele din urmă, o introduse în gaură și o răsuci.

Încuietoearea păcăni.

Cassie fu cuprinsă de o ușurare fierbinte. Reușise. Acum, trebuia să ia craniul și s-o sune pe Faye – dar dacă Faye nu răspundea? Dacă tatăl Dianei o surprindea telefonând în toiul nopții sau dacă Diana se trezea și descoperirea lipsa craniului?

Dar, când deschise ușa dulapului, întreaga lume deveni neclară și privirea i se întunecă.

Lumina de pe hol scotea la iveală conținutul dulapului. Era o lumină slabă, dar suficientă cât să-i arate lui Cassie că toate precauțiile ei fuseseră în zadar, că toate fricile ei legate de cum să-i ducă lui Faye craniul fuseseră degeaba.

Dulapul era gol.

Cassie nu știa cât rămase acolo, incapabilă să gândească ori să se miște. Dar, în cele din urmă, închise ușa dulapului cu mâini tremurătoare și o încuie.

Dacă nu era acolo, atunci unde se afla? Unde? se întrebă ea

nebunește.

Nu te mai gândi acum la asta. Pune cheia la loc. Sau vrei să se trezească în timp ce tu stai colo, ținând-o în mână?

Drumul înapoi până la noptiera Dianei păru să dureze o veșnicie, iar stomacul o durea de parcă s-ar fi străduit să digere o cizmă. Cheia zăngăni când o puse înapoi pe noptieră, iar lanțul i se lipi de palma transpirată. Însă Diana respira în continuare ușor și regulat.

Acum *ieși*, își porunci. Trebuia să fie singură, să încerce să se gândească. În graba de a pleca, uită să mai aibă grijă cum calcă. O scândură scârțâi.

Nu contează, mergi în continuare, își spuse. Apoi, auzi ceva care-i opri inima în loc.

Un foșnet din pat. Și vocea Dianei.

— Cassie?

4

— Cassie? Tu ești?

Pe Cassie o străbătu o groază bolnăvicioasă. Apoi, se întoarse și se auzi rostind:

— Mi-e... mi-era frică... n-am vrut să te deranjez...

— Of, nu fi prostuță! Vino să te întinzi aici, o invită somnoroasă Diana, bătând cu palma patul în dreptul ei și închizând iar ochii.

Funcționase. Cassie putea să parieze că Diana abia se trezise, și avea dreptate. Dar Cassie simți că se clatină când se îndreptă spre cealaltă a patului și se băgă în el, cu spatele la Diana.

— Gata cu visele urâte, murmură Diana.

— Gata, șopti Cassie.

Acum nu mai avea cum să se scoale și s-o sune pe Faye, dar nu-i păsa. Era prea obosită din pricina stresului, a tensiunii, a fricii. Și ceva din adâncul ei se bucura că nu reușise să ducă totul până la capăt în acea seară. Închise ochii și, până ce adormi, ascultă zgomotul care-i răsuna în urechi.

În vis, se afla pe un vas. Puntea se ridica și cobora sub picioarele ei, dar valurile se înălțau întunecate de-o parte și de alta. Pierdut, pierdut... Ce era pierdut? Vasul? Da, dar și altceva. Pierdut pentru totdeauna... acum nu mai ai cum să-l găsești...

Apoi, visul se schimbă. Stătea într-o cameră luminoasă și însorită. Scaunul avea picioare scurte, iar speteaza subțire de lemn era atât de incomodă, încât trebuia să stea foarte dreaptă. Și hainele o deranjau; o bonetă atât de strânsă pe cap, încât parcă era o caschetă de baie, și ceva prins în jurul mijlocului care abia îi permitea să respire. Ținea o carte în poală.

Era Cartea Umbrelor a Dianei! Dar nu, coperta arăta altfel, din piele roșie, nu maronie. Când o răsfoi, văzu că scrisul de la început era foarte asemănător, iar titlurile unor vrăji erau aceleași ca în cartea Dianei.

Un descântec pentru vindecarea unui copil bolnav, citi ea. Cum să faci ouă găinile. Protecție împotriva focului și apei. Cum să neutralizezi răul.

Să neutralizezi răul!

Citi cuvintele care urmau.

Îngroapă obiectul rău în lut umed sau nisip și acoperă-l bine. Puterea vindecătoare a Pământului va lupta cu otrava și, dacă obiectul nu este prea stricat, va fi purificat.

Desigur, își zise Cassie. Desigur.

Visul se destrăma. Putea să simtă patul Dianeii dedesubtul ei. Dar putea să audă și o voce stinsă, care striga un nume.

— Jacinth! Ești acolo? Jacinth!

Cassie era trează.

Draperiile albastre din camera Dianeii erau incandescente din pricina soarelui pe care-l împiedicau să pătrundă. Înăuntru se auzeau sunetele vesele ale mișcării cuiva. Dar Cassie nu se putea gândi decât la vis.

Trebuie că citise seara trecută vraja aceea în Cartea Umbrelor pe care o avea Diana și o reținuse fără să vrea în vreme ce răsfoia paginile. Dar de ce să și-o amintească într-un mod atât de ciudat?

Nu conta. Problema era rezolvată, iar Cassie se simțea atât de fericită, încât îi veni să strângă perna în brațe. Desigur, desigur! Înainte de ceremonia craniului, Diana spusese că acesta avea să fie îngropat, pentru a fi purificat — în nisip umed. Adam îl găsisese pe insulă, îngropat în *nisip*. Chiar dincolo de ușa din spate a Dianeii era o plajă întregă de nisip. Cassie putea să audă valurile spărgându-se acolo chiar în acel moment.

Întrebarea era: va reuși să găsească exact *locul* în care craniul fusese îngropat în nisip?

Faye se afla la ora de scriere. Și era furioasă.

— Am așteptat toată noaptea, șuieră ea și o înșfăcă pe Cassie de braț. Ce s-a întâmplat?

— N-am putut să-l iau. Nu era acolo.

Ochii aurii ai lui Faye se îngustară și degetele lungi, cu unghii roșii, o strânsură și mai tare pe Cassie.

— Miști!

— Nu, insistă Cassie. Aruncă o privire îndurerată în jur și apoi șopti: Cred că știu unde se află, dar trebuie să-mi mai acorzi timp.

Faye se uita fix la ea, ochii ei ciudați înfruntându-i pe ai ei. Se

relaxă ușor și zâmbi.

— Desigur, Cassie. Tot timpul de care ai nevoie. Până sâmbătă.

— S-ar putea să nu fie suficient...

— Ba va trebui să fie, nu-i așa? rosti tărăgănat Faye. Pentru că după aceea îi voi spune Diane.

Îi dădu drumul, iar Cassie se îndreptă spre banca ei. Nu putea face altceva.

La începutul orei, ținură un minut de reculegere pentru domnul Fogle. Cassie îl petrecu privindu-și fix degetele împletite și gândindu-se ba la forța întunecată care se năpustise afară din interiorul craniului, ba la ochii albaștri-verzui ai lui Doug Henderson.

La prânz, pe ușa de sticlă a încăperii din spatele cantinei era lipit un bilet. *Afară, în față*, scria pe el. Cassie se întoarse și aproape că se izbi de Adam.

Băiatul se apropia cu o tavă plină cu vârf, pe care o ridică astfel încât ea să nu o dărâme peste el.

— Hei! făcu el.

Cassie se îmbujoră. Dar, stând față în față, descoperi o problemă mai importantă. Zâmbetul lui Adam dispăruse, ea nu se putea abține să nu se înroșească și niciunul dintre ei nu părea să se îndrepte undeva.

Toți cei din cantină îi priveau. Poftim dejă-vu, se gândi Cassie. De fiecare dată când sunt aici, mă aflu în centrul atenției.

În cele din urmă, Adam făcu o încercare ratată de a o apuca de cot, se stăpâni și îi făcu semn să înainteze, plin de curtoazie. Cassie nu își dădea seama cum o făcea, dar Adam părea să se descurce cu bunele maniere mai bine decât oricare alt băiat pe care-l cunoscuse vreodată. Părea să le aibă în sânge.

Fetele își ridicară privirile când trecură pe lângă ele, unele uitându-se pieziș la Adam. Dar o făceau altfel decât observase Cassie pe plaja din Cape Cod. Acolo, el fusese îmbrăcat în haine murdare de pescar, iar prietenele Portiei își abătuseră disprețuitoare privirile. Acestea erau timide, îmbietoare sau pline de speranță. Adam își dădu la o parte o șuviță nesupusă de păr roșcat de pe frunte și le zâmbi.

Afară, membrii Clubului erau adunați pe trepte. Până și Nick era prezent. Cassie o porni spre ei, apoi o siluetă masivă sări pe

ea și-și propti picioarele din față de umerii ei.

— Raj, jos! Ce faci? strigă Adam.

O limbă umedă și caldă o linge pe Cassie pe față. Încercă să se apere de câine, apucându-l de blana de pe ceafă, dar sfârși prin a-l îmbrățișa.

— Cred că doar mă salută, icni ea.

— De obicei, așteaptă cuminte în afara campusului până când ies de la școală. Nu știu de ce... Adam se întrerupse. Raj, jos, murmură el pe alt ton. *Acum!* adăugă și pocni din degete.

Limba se retrase, dar ciobănescul german rămase lângă Cassie când ea se îndreptă spre trepte. Fata mângâie dulăul pe cap.

Raj urăște de obicei oamenii nou-veniți, comentă Sean când Cassie și Adam se așezară. Cum se face că pe tine te place atât de mult?

Cassie simțea privirea batjocoritoare a lui Faye ațintită asupra sa și ridică stânjenită din umeri, uitându-se în jos, la punga cu mâncare. Apoi, în minte îi veni ceva: unul dintre comentariile acelea ironice la care se gândea de obicei abia a doua zi.

— Cred că-i din pricina noului meu parfum. Apă de friptură, răspunse ea, iar Laurel și Diana chicotiră.

Până și Suzan zâmbi cu superioritate.

— Bine, să trecem la treabă, spuse Diana. V-am adus aici ca să fim siguri că nu trage nimeni cu urechea. Are careva vreo idee nouă?

— Oricare dintre noi *ar fi putut* s-o facă, spuse încet Melanie.

— Doar *unii* dintre noi aveau și un motiv, interveni Adam.

— De ce? se miră Laurel. Faptul că domnul Fogle era enervant nu era un motiv suficient ca să fie ucis. Și nu mai rânji așa, Doug, doar dacă n-ai făcut într-adevăr ceva.

— Poate că Fogle știa prea multe, zise deodată Suzan.

Toți se întoarseră spre ea, dar fata continuă pur și simplu să scoată o prăjiturică din ambalaj fără să-și ridice privirea.

— Și? rosti în cele din urmă Deborah. Asta ce mai vrea să însemne?

— Păi... Suzan se uită cu ochii ei turcoaz la întregul grup. Fogle venea mereu la ivirea zorilor, nu? Iar biroul lui e tocmai acolo sus, nu?

Făcu semn din cap, iar Cassie îi urmări privirea către o

fereastră de la etajul al doilea al clădirii din cărămidă roșie. Apoi Cassie se uită în josul dealului, la baza căruia fusese găsită Kori.

Urmă o pauză, iar apoi Diana zise:

— O Doamne!

— Ce? întrebă Chris, aruncând priviri înjur.

Deborah se încruntă, iar Laurel clipi. Faye chicotea.

— Vrea să spună că s-ar putea să fi văzut cum a murit Kori, explică Adam. Și că cel care a omorât-o l-a ucis și pe el, ca să-i închidă gura. Dar *știm* oare că a fost aici în dimineața aceea?

Cassie privea acum ba la fereastra de la etajul al doilea, ba la hornul de pe acoperișul liceului. Dimineața în care o găsiseră pe Kori moartă fusese una răcoroasă, iar directorul avea un șemineu în birou. Se ridicase atunci un fuior de fum din horn?

— Știi ce? îi spuse încet Diane. Cred că *a fost* acolo.

— Atunci acesta s-ar putea să fie motivul, zise Laurel, cuprinsă de entuziasm. Și asta ar însemna că nu se poate să-l fi omorât vreunul dintre noi – pentru că cel care l-a ucis pe el a ucis-o și pe Kori. Și niciunul dintre noi n-ar fi făcut *așa ceva*.

Diana părea vag ușurată și membrii Cercului dădură aprobator din cap. O voce slabă din interiorul lui Cassie încerca să spună ceva, dar ea și-o înăbuși.

Nick însă își arcuise disprețuitor buzele.

— Și cine altcineva în afară de noi ar fi reușit să declanșeze o avalanșă care să se abată asupra cuiva?

— Oricine care ar avea un băț sau un drug, izbucni Deborah. Pietrele alea de pe stânga din Golful Diavolului sunt puse la nimereală una peste alta. Un străin ar fi reușit lesne s-o facă. Așa că revenim la întrebarea care dintre ei a făcut-o – asta dacă mai e cazul să ne întrebăm.

Chipul i se luminează, iar Chris și Doug păreau nerăbdători.

— S-o lăsați în pace pe Sally până pricepem ce s-a întâmplat, le ceru sec Diana.

— Și pe Jeffrey, adăugă Faye cu voce răgușită, aruncându-le o căutătură plină de înțeleșuri.

Deborah se uită urât la ea, apoi, în cele din urmă, își cobori privirea.

Acum, că am lămurit *asta*, trebuie să discut despre o problemă adevărată, zise Suzan, măturându-și firimiturile de pe pieptul puloverului, un gest interesant pe care Sean și frații Henderson îl

urmăreau captivați. Mai sunt mai puțin de două săptămâni până la bal și încă nu m-am hotărât pe cine să invit. Și nici măcar nu mi-am cumpărat *pantofi*...

Întâlnirea degeneră, iar clopoțelul sună la scurt timp după aceea.

— Pe cine ai de gând să inviți la bal? o întrebă Laurel pe Cassie în după-amiaza aceea.

Erau în mașină, pe drumul de întoarcere de la liceu, împreună cu Diana și Melanie.

Ah... Cassie era luată prin surprindere. Nu m-am gândit la asta. Eu... eu n-am mai invitat un băiat în viața mea.

— Ei bine, e momentul s-o faci, zise Melanie. De obicei, străinii nu ne invită – sunt puțin cam speriați. Dar tu poți avea orice tip îți dorești; doar alege-l și spune-i să vină.

— Pur și simplu?

— Da, confirmă veselă Laurel. Pur și simplu. Desigur, Melanie și cu mine nu invităm în mod normal băieți care sunt cuplați cu vreo fată. Însă Faye și Suzan... își dădu ochii peste cap. *Lor le place* să aleagă băieți care sunt deja luați.

— Am observat, comentă Cassie. Nu exista îndoială cu cine avea să meargă Diana la bal. Dar Deborah?

— Ah, Deb merge de cele mai multe ori singură, răspunse Laurel. Ea și frații Henderson stau împreună, își petrec timpul jucând cărți în camera boilerului. Iar Sean trece de la o fată la alta, și la alta, și la alta; niciuna nu-l place, dar sunt prea speriate ca să nu danseze cu el. O să vezi la fața locului; e amuzant.

— Probabil că n-o să văd, o contrazise Cassie.

Ideea de a se duce la un băiat și a-i cere s-o însoțească era pur și simplu de neconceput. Imposibilă de-a dreptul, chiar dacă era vrăjitoare. Mai bine le va spune tuturor de pe-acum, ca să se împace cu ideea.

— Nu cred c-o să merg. Nu prea-mi place să dansez.

— Dar *trebuie* s-o faci, spuse îngrozită Laurel.

Iar Diana adăugă:

— E cel mai distractiv lucru posibil, zău, Cassie. Uite, hai să mergem chiar acum la mine și să vorbim despre ce băieți ai putea invita.

— Nu, trebuie să merg direct acasă, se împotrivi repede

Cassie.

Trebuia să facă asta pentru că avea de căutat craniul. Cuvintele lui Faye îi răsunaseră în minte întreaga zi și acum înăbușiră vocea Dianei.

Tot timpul de care ai nevoie. Până sâmbătă.

— Te rog să mă lași la mine.

Diana tăcu, ușor întristată și mirată, dar se supuse.

Toată săptămâna, Cassie căută craniul.

Se uită pe plaja unde avusese loc ritualul ei de inițiere, pe care încă se mai puteau vedea cioturi de lumânări și ceară topită, pe jumătate îngropate în nisip. Cercetă plaja de lângă casa Dianei, printre alge și lemne aduse de apă. Privi în susul și-n josul falezei, plimbându-se în fiecare după-amiază și seară pe dune. Era logic ca Diana să fi însemnat în vreun fel locul cu pricina, dar cu ce fel de semn? Putea să fie orice fel de rest adus de valuri.

Pe măsură ce treceau zilele, devenea din ce în ce mai îngrijorată. Fusese atât de sigură că îl va găsi; trebuia doar să *caute*. Dar acum cercetase fiecare centimetru de plajă cale de kilometri întregi și nu dăduse decât peste gunoaie și câteva sticle vechi de bere.

Sâmbătă dimineața, ieși pe ușa din față și văzu o mașină de un roșu aprins învârtindu-se pe aleea înfundată puțin dincolo de casa bunicii. În capătul insulei, acolo unde se termina drumul, nu era nicio clădire, dar mașina dădea târcoale tocmai în acel loc. În vreme ce Cassie stătea în prag, se întoarse și trecu încet de casa ei.

Era Corvette-ul ZR1 al lui Faye, cu ea la volan, sprijinindu-și relaxată un braț pe geamul deschis.

Când o depăși pe Cassie, Faye ridică mâna, extinzând un deget a cărui unghie roșie lucea într-o nuanță și mai intensă decât cea a mașinii. Apoi se răsuci și rosti pe tăcute un singur cuvânt.

Apus.

Merse mai departe fără să arunce nicio privire în urmă. Cassie se uită după ea.

Știa ce voise să zică. La apus, fie Cassie îi aducea lui Faye craniul, fie aceasta avea să-i spună totul Dianei.

Trebuie să-l gădesc, se gândi Cassie. Nu-mi pasă dacă voi fi

nevoită să cern fiecare centimetru pătrat de nisip de aici și până pe continent. Trebuie să-l *găsesc*.

Dar ziua aceea se dovedi a fi aidoma celor de dinainte. Se târî în genunchi pe porțiunea de plajă unde avusese loc inițierea și îi intră nisip în blugi și în pantofi. Nu descoperi nimic.

Valurile mugeau și se rostogoleau lângă ea, iar miasma de sare și de alge putrezite îi umplea nările. În vreme ce soarele străbătea cerul spre apus, semiluna de deasupra oceanului strălucea din ce în ce mai tare. Cassie era epuizată și îngrozită și era pe cale să renunțe la speranță.

Apoi, când cerul se întunecă, observă cercul de pietre.

Trecuse de zeci de ori pe lângă ele. Erau pietre de foc de tabără, înnegrite de cărbune. Dar ce căutau atât de aproape de apă? La flux, ar fi acoperite, se gândi Cassie. Îngenunche lângă ele și atinse nisipul din mijloc.

Era umed.

Săpă acolo cu degete tremurătoare. Săpă din ce în ce mai adânc, până ce atinse ceva tare.

Scoase nisipul din jur, simțind forma curbată, până ce dislocă suficient nisip încât să poată scoate obiectul. Era uimitor de greu și acoperit de o pânză subțire și albă. Cassie nu avu nevoie să o îndepărteze ca să știe despre ce era vorba.

Îi veni să-l strângă în brațe.

Reușise! Găsise craniul, iar acum i-l putea duce lui Faye...

Sentimentul de victorie i se stinse. Faye. Chiar era în stare să-i ducă lui Faye craniul?

În tot timpul în care-l căutase, nu-și pusese de fapt problema că l-ar putea găsi. Nu se gândise la ce va face după ce va pune mâna pe el.

Acum, că îl ținea în brațe, acum, că se întrevedea posibilitatea... nu putea s-o facă.

Gândul la acei ochi aurii care l-ar cerceta, la acele degete, cu unghiile lungi și roșii, care l-ar apuca îi făcu rău. În minte îi apăru imaginea unui șoim cu ochii aurii și ghearele întinse. O pasăre de pradă.

Nu putea să ducă totul până la capăt.

Dar cum rămânea atunci cu Diana? Cassie își plecă epuizată și învinsă capul. Nu știa ce să facă în privința Dianei. Nu știa cum să rezolve nimic. Știa doar că nu-i putea înmâna lui Faye craniul.

În spatele ei, cineva își dresе glasul.

— Știam eu c-o să reușești, zise Faye cu glasul ei aspru când

Cassie, încă îngenuncheată, se răsuci s-o privească. Aveam deplină încredere în tine, Cassie. Iar acum se dovedește că încrederea mea era întemeiată.

— De unde-ai știut? întrebă Cassie și se ridică în picioare. De unde-ai știut unde sunt?

Faye zâmbi.

— Ți-am spus că am prieteni care văd multe. Unul dintre ei tocmai mi-a dat de veste.

— Nu contează, zise Cassie, încercând să se liniștească forțat. Nu-l poți avea, Faye.

— În privința asta, te înșeli. Chiar *îl am*. Sunt mai puternică decât tine, Cassie, o amenință Faye.

Stătea acolo, pe o mică dună, deasupra lui Cassie, înaltă și arătând uimitor, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri și cu o bluză stacojie împletită. Cassie știa că avea dreptate.

— Iau craniul chiar acum. Poți să dai fuga la Diana, dacă vrei, dar vei ajunge prea târziu.

Cassie o privi fix vreme de un minut, respirând precipitat.

— Nu. Vin cu tine, rosti ea apoi.

— Poftim?

— Vin cu tine.

Față de Faye, Cassie era scundă. Și era murdară și obosită, cu nisip în fiecare cută a hainelor și sub unghii, dar se arăta neînduplecată.

— Ai zis că vrei craniul „doar ca să te uiți puțin la el”. De-asta am fost de acord să ți-l aduc. Ei bine, acum l-am găsit, dar n-am de gând să te las singură cu el. Merg cu tine. Vreau să văd și eu.

Sprâncenele negre ale lui Faye, arcuite asemenea aripilor unui corb, se ridicară și mai mult.

— Așadar, voyeurismul e exact genul tău de distracție.

— Nu, e al tău – sau, mai degrabă, al *prietenilor* tăi, o contră Cassie.

Faye chicoti.

— La urma urmei, nu ești chiar un șoricel lipsit de curaj, nu? Bine, vino. S-ar putea să descoperi că e chiar mai distractiv să participi decât să privești de pe margine.

***

Faye închise ușa camerei în urma lui Cassie. Apoi, se îndreptă spre dulap și scoase ceva dinăuntru. Era o cuvertură, dar nu una

cu model de trandafiri, precum cea de pe pat, ci din satin roșu.

— E cea de rezervă, spuse Faye și zâmbi. Pentru ocazii speciale.

O întinse pe pat, apoi aprinse lumânările din încăpere, care răspândeau arome greoaie și înțepătoare. După aceea, deschise o cutie căptușită cu o bucată de catifea.

Cassie se uita. Înăuntru se găsea un talmeș-balmeș de pietre, unele lustruite, altele nu. Erau de un verde-închis, violete, negre, de un galben sulfuros, roz-pal și portocaliu mai.

— Ia-le pe cele roșii, îi porunci Faye.

Oricum, Cassie de-abia aștepta să le atingă. Începu să pună în ordine amestecul în toate culorile curcubeului.

— Granatele alea sunt bune, zise Faye, acceptând niște pietre de un roșu-închis. Și carneolul, dacă nu e prea portocaliu. Dă-mi să văd: opal de foc pentru pasiune, jasp roșu pentru stabilitate. Și o piatră de onix negru ca să te lași în voia sinelui tău întunecat.

Îi zâmbi ciudat lui Cassie, care înțepeni.

Netulburată, Faye aranjă pietrele într-un cerc, pe cuvertură. Apoi stinse lampa, iar încăperea nu mai era luminată decât de lumânări.

— Acum e vremea pentru oaspetele nostru, adăugă Faye.

Cassie se gândi că era un mod ciudat de a privi situația și simți un gol în stomac când Faye deschise rucsacul. Își promisese că avea s-o împiedice pe Faye să facă vreun lucru îngrozitor folosindu-se de craniu, dar cum?

— Ce anume ai de gând să faci cu el? Întrebă ea, încercând să-și mențină un ton egal al vocii.

— O simplă divinație, murmură Faye, fără să-i acorde însă prea multă atenție lui Cassie.

Se uita în jos în vreme ce îndepărta încet pânda albă, umedă și plină de nisip, dând la iveală creștetul strălucitor al craniului de cristal. Cassie privi cum Faye îl ridică până la nivelul ochilor, ținându-l cu degetele cu unghii roșii. În adâncurile cristalului dansară reflecțiile flăcărilor.

— Ah, făcu Faye. Salutare.

Privea în găvanele goale de parcă s-ar fi uitat la un iubit. Se aplecă înainte și sărută ușor dinții rânjiți de cuarț.

Apoi așeză craniul în mijlocul cercului de pietre.

Cassie înghiți în sec. Sentimentul de scufundare era din ce în ce mai accentuat; se simțea tot mai rău.

— Faye, n-ar trebui să ai și un cerc de lumânări? Dacă...

— Nu fi prostuță. N-o să se întâmple nimic. Vreau doar să văd ce-i cu tipul ăsta, murmură Faye.

Lui Cassie nu-i venea să creadă.

— Faye...

Începuse să intre în panică. Era o idee proastă, fusese întotdeauna o idee proastă. Nu era suficient de puternică, încât să o poată împiedica pe Faye să facă orice ar fi dorit. Nici măcar nu știa ce anume făcea Faye.

— Faye, nu trebuie să pregătești...

— Taci! i-o reteză Faye.

Stătea aplecată deasupra craniului, privind în el și sprijinindu-se pe jumătate de pat.

Totul se petrecea atât de repede! Și nu era în siguranță. Cassie era convinsă de asta. Simțea întunericul ridicându-se în interiorul craniului.

— Faye, ce faci cu el?

Și mai mult întuneric, umflându-se asemenea mării. Cum putea Faye să fie atât de puternică, să-l facă să se înalțe atât de rapid din craniu? Iar asta de una singură, fără un sabat care să o susțină?

Rubinel cu efect de stea de la gâtul lui Faye luci și Cassie observă pentru prima dată pietre asortate pe degetele lui Faye. Toate acele pietre roșii – trebuiau oare să intensifice energia ritualului? Să crească puterea vrăjitoarei – sau pe cea a craniului?

— Faye!

— Taci! zise Faye.

Se aplecă și mai mult deasupra craniului, cu buzele întredeschise, respirând precipitat. Cassie aproape că putea să vadă întunericul din craniu răsucindu-se și ridicându-se asemenea fumului.

Nu-l privi! Nu-i oferi și mai multă putere! strigă vocea din mintea ei. În loc de asta, Cassie se uită la Faye.

— Faye, orice ai face, nu e ceea ce crezi! Nu e sigur!

— Lasă-mă-n pace!

Răsucindu-se, ridicându-se din ce în ce mai sus. La început,

Întunericul fusese subțire și transparent, dar acum era gros și uleios. Cassie nu voia să-l privească, dar îl putea simți. Era aproape de creștetul craniului, desfășurându-se și învârtindu-se.

— Faye, ai grijă!

Fata cu păr brunet se afla direct deasupra craniului, exact în calea întunericului care se înălța. Cassie o apucă și o trase.

Dar Faye era puternică. Mârâi ceva nedeslușit și încercă să scape de Cassie, care aruncă o privire spre craniu. Acesta părea să-i rânjească nebunește, iar fumul se învârtețea în interior.

— Faye! țipă ea și o smuci de umeri.

Căzură amândouă pe spate. În aceeași clipă, Cassie văzu cu coada ochiului cum întunericul evadează.

5

Străină proastă ce ești, cârâi Faye, răsucindu-se să scape de Cassie. Abia începusem... acum ai stricat totul!

Cassie era întinsă pe spate și gâfâia. Apoi se ridică și, tremurând, arătă cu degetul.

— Asta am stricat, spuse cu voce joasă, căci i se tăia respirația și îi era frică.

Faye se uită la tavan, la cercul negru, carbonizat, de pe tencuiala albă.

— Venea direct spre tine, continuă Cassie, prea speriată ca să țipe sau chiar să fie furioasă. N-ai văzut?

Faye o privi pur și simplu, cu genele negre și grele deasupra ochilor aurii, meditativi. Apoi privi craniul.

Cassie se aplecă și acoperi craniul cu pânza.

— Ce faci?

— Îl duc înapoi, răspunse Cassie, cu respirația încă întretăiată. Diana a avut dreptate. *Eu* am avut dreptate, ar fi trebuit să ascult ce-mi zicea inima. E prea periculos ca să ne folosim de el.

Se aștepta ca Faye să izbucnească, poate chiar să se certe cu ea. Dar Faye se uita la pata de pe tavan și zise gânditoare:

— Cred că-i vorba doar de mai multă protecție. Dacă am putea să capturăm acea energie, să o canalizăm...

— Ești nebună, îi trânti Cassie. Și înțelegerea noastră s-a încheiat, continuă. Am făcut ce mi-ai cerut: ți-am adus craniul. L-ai folosit și a fost cât pe ce să fii omorâtă. Așa că acum s-a terminat.

Expresia leneșă de pe chipul lui Faye dispăru.

— O, nu, Cassie, spuse. Pe buze îi flutură un zâmbet, dar ochii îi erau rapace. Neîndurători. Abia începe. Nu vezi? Începu să râdă. Acum, ești captiva mea mai mult decât oricând. Nu mai e vorba doar despre Adam – acum, îi pot povesti Dianeii despre *asta*. Cum crezi că se va simți Prințesa Purității când va afla că „surioara ei” a furat craniul? Și apoi mi l-a adus *mie* să-l folosesc? Faye râse mai tare, încântată. Of, Cassie, ar trebui să vezi ce față ai.

Cassie simți că se sufocă. Faye spusese adevărul. Dacă Diana afla că ea dezgropase craniul – că fusese mințită Cassie –, că întreaga poveste de duminica trecută cum că-i era prea frică să meargă acasă fusese o înșelătorie...

La fel ca ultima dată când se aflase în camera aceea, Cassie simți cum din trup i se scurg sufletul și voința. Era mai prinsă în capcană decât fusese vreodată. Era pierdută.

— Du craniul înapoi, îi porunci Faye, de parcă ar fi fost doar ideea ei. Și mai târziu – ei bine, o să mă gândesc ce altceva mai vreau de la tine. Între timp, ai grijă să fii la dispoziția mea.

Te urăsc, se gândi Cassie, cuprinsă de o furie neputincioasă. Dar Faye n-o băga deloc în seamă pe Cassie și se apleca să ia în brațe pisoii cu blana zbârlită, unul cenușiu, iar altul portocaliu, care se ițiseră de sub patul acoperit cu o cuvertură. PISOII-vampir, își aduse într-o doară aminte Cassie — cei cărora le plăcea sângele de om. Se pare că nici măcar *lor* nu le plăcuse treaba asta în care fusese implicat craniul.

— Și cu aia cum rămâne? întrebă Cassie și arătă spre pata întunecată de pe tavanul lui Faye. Nu te simți deloc responsabilă că l-ai lăsat în libertate? Poate că acum omoară pe cineva...

— Mă îndoiesc, spuse Faye și ridică nonșalantă din umeri. Dar cred că va trebui pur și simplu să așteptăm și să vedem ce urmează.

Mângâie pisicuța portocalie, iar blana acesteia se netezi.

Cassie doar se holbă la ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Crezuse că o poate controla pe Faye, dar se înșelase. Iar acum, această nouă energie întunecată putea să facă orice, fără ca ea să fie capabilă s-o oprească.

Ai putea să-i spui Diane, șopti o voce interioară, cea principală, dar Cassie nici măcar nu pretinse că o ascultă. Acum, nu mai avea cum să-i spună Diane; șansa asta dispăruse pentru totdeauna. Lucrurile merseseră prea departe cu Faye.

— Cassie, te neliniștește ceva?

Laurel se opri, ținând cuțitul cu mâner alb.

— Pe mine? Nu. De ce? spuse Cassie, simțind în fiecare clipă că-i vine să sară cât colo.

— Pari cam agitată. Laurel creșă ușor la bază micul tufiș de

alunul vrăjitoarei¹, folosind cuțitul. N-o să te doară deloc... ai destule rădăcini ca să crești la loc... murmură ea liniștitor. Nu e vorba despre bal, nu? întrebă, ridicând din nou privirea.

— Nu, nu, zise Cassie.

Nici măcar nu se gândise la bal în acea săptămână. Nu se putea gândi la altceva decât la energia întunecată, în fiecare zi se aștepta să afle de un nou dezastru.

Dar azi era joi și nu se întâmplase încă nimic. Nicio avalanșă, niciun cadavru, nici măcar nu dispăruse nimeni. Ah, dacă și-ar fi putut permite să creadă că nici nu se va petrece ceva. Energia pe care ea și Faye o eliberaseră fusese una mărunță – era sigură de asta – și poate că se evaporase pur și simplu. Cassie simți cum, la gândul acesta, o străbate o pace minunată.

Laurel trecuse la niște tufe de cimbriu.

— Nu e prea târziu să te răzgândești și să vii, spuse ea. Și mi-ar plăcea s-o faci. Dansul e foarte vrăjitoresc – și e vorba despre *Natură*. Precum cea dintr-una din incantațiile noastre:

*Bărbat și femeie, femeie și bărbat,
De când lumea asta ființă a luat.
Inimă lângă inimă și mână în mână
Tot mereu așa s-a întâmplat.*

Se uită gânditoare la Cassie și adăugă:

— Nu era un băiat pe care l-ai întâlnit astă-vară și care te interesa? Am putea face o vrajă ca să-l atragem aici...

— Nu! zise Cassie. Adică, nu-mi doresc să merg la bal, Laurel. Pur și simplu nu m-aș simți în largul meu.

— Mulțumesc, spuse Laurel. Preț de o clipă, Cassie crezu că vorbește cu ea, dar Laurel i se adresase cimbrului. Îmi pare rău că am nevoie și de o bucată din rădăcină, dar am adus asta ca să te ajute să crești la loc, continuă ea, înfigând un cristal roz în pământ. Ceea ce-mi aduce aminte: ți-ai găsit cristalul? o întrebă pe Cassie.

— Nu.

Cassie se gândi la colecția de cristale din cutia lui Faye. Îi

---

¹ În original, *witch-hazel*, nume folosit pentru mai mulți arbuști ornamentali, cu flori galbene sau portocalii, specifici Americii de Nord (n. trad.).

plăcuse să aibă de-a face cu ele, dar niciunul nu-i sărise în ochi ca fiind *al ei*, cel de care avea nevoie ca vrăjitoare.

— Nu-ți face griji, îl vei găsi, o liniști Laurel. O să apară într-o zi și o să *știi*. Se ridică, ținând planta de cimbru în mână. Bine, să mergem înăuntru și o să-ți arăt cum să pregătești o infuzie. Nimeni n-ar trebui să-și facă de lucru cu ierburile dacă nu știe exact cum stă treaba. Și, dacă te răzgândești în privința balului, supa de cimbru te ajută să-ți învingi timiditatea.

Cassie aruncă o privire în jur, cum făcea mereu în ultima vreme, căutând energia întunecată, apoi o urmă pe Laurel.

A doua zi, la ora de istorie a Americii, Diana strănută.

Doamna Lanning se opri din predat și spuse într-o doară:

— Sănătate!

Cassie abia dacă observă asta în acel moment. Dar apoi, la sfârșitul orei, Diana strănută din nou și continuă să o facă. Cassie o privi. Ochii Dianei erau rozalii și apoși. Și nasul i se înroșea, căci îl tot ștergea cu un șervețel.

În seara aceea, în loc să meargă la meciul de dinainte de bal, Diana rămase acasă, în pat. Cassie, care nu știa nimic despre fotbal și aclama doar când o făceau și ceilalți, se îngrijoră în privința ei, într-un colț al minții. *Nu se putea* să aibă ceva de-a face cu energia întunecată, nu?

— Aplaudă! zise Laurel și-i trase un ghiont. Pentru regina balului. Sally aproape că arată drăguț, nu ți se pare?

— Cred că da, confirmă Cassie, aplaudând mașinal. Laurel, cum nu e una dintre *noi* regina balului? În loc să fie o străină?

— N-a acceptat Diana să fie, răspunse scurt Laurel. Iar Deb și celelalte cred că e un rol prea fățarnic. Dar, judecând după cum se uită Jeffrey Lovejoy la Sally, aș zice că Faye a făcut o greșală. I-a spus lui Jeff să vină la bal cu ea, dar el o întrebase deja pe Sally și e un luptător. Va fi interesant de văzut cine va pune mâna pe el.

— Mie-mi zici? comentă Cassie. Am asistat la ultima ceartă dintre Faye și Sally; n-o pot rata pe asta.

Dar lucrurile nu se petrecură așa.

Cassie era în grădina de plante medicinale când sună telefonul. Trebui să străbată bucătăria și noua aripă a casei ca să ajungă la el.

— Alo, Cassie? Vocea era atât de înăbușită, încât era aproape de nerecunoscut. Sunt Diana.

Cassie simți un fior de frică pe șira spinării. Energia întunecată...

— O, Diana, ești în regula?

Se auzi un hohot înfundat de râs.

— Nu intra în panică. Nu sunt pe moarte. E doar o răceală urâtă.

— Ai o voce groaznică.

— Știu. Mă simt foarte rău și nu pot merge diseară la bal. Vreau să-ți cer o favoare.

Cassie înlemni, căci intui deodată ceva. Deschise gura, apoi o închise la loc, fără să zică nimic. Însă Diana continuă:

— Jeffrey a sunat-o pe Faye, să-i spună că, până la urmă, merge cu Sally, iar Faye e *vânăta de furie*. Așa că, atunci când a aflat că sunt bolnavă, m-a sunat să-mi spună că va merge ea cu Adam, pentru că știam că voi dori ca el să meargă chiar dacă eu nu pot. Și așa și e; nu vreau să-l rateze doar din cauza mea. Așa că i-am răspuns că nu poate s-o facă pentru că te-am rugat deja pe tine să-l însoțești.

— De ce? izbucni Cassie, apoi se gândi: Ce mai întrebare prostească...

Pentru că Faye umblă după pradă, răspunse răbdătoare Diana. Și-i place de Adam, iar în starea în care e în seara asta, o să încerce orice. Asta n-aș putea să suport, Cassie – să pună mâna pe Adam. Pur și simplu n-aș putea.

Cassie se uită înjur după un scaun pe care să se așeze.

— Dar Diana... nici măcar n-am rochie. Și mai și arăt și în *ultimul hal*...

— Poți să te duci acasă la Suzan. Toate fetele sunt acolo. O să se ocupe ele de tine.

— Dar... Cassie închise ochii. Diana, pur și simplu nu înțelegi. *Nu pot*. Eu...

— Of, Cassie, știu că-ți cer prea mult. Dar nu știu la cine să mai apelez. Și dacă Faye pune ochii pe Adam...

Era prima oară când Cassie auzea un asemenea ton nefericit în vocea Dianei. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cassie își duse mâna la frunte.

— OK, OK. O s-o fac. Dar...

— Mulțumesc, Cassie! Acum du-te direct la Suzan – am vorbit cu ea, cu Laurel și Melanie. O să te aranjeze ele. O să-l sun pe Adam și-o să-i spun.

Iar *asta*, se gândi neajutorată Cassie, era o conversație la care nu voia să asiste.

Poate că Adam o să-i scoată cumva din *asta*, speră ea în vreme ce intra cu mașina pe aleea casei lui Suzan. Dar se îndoia. Când Diana lua o hotărâre, era de neclintit.

Casa lui Suzan avea coloane. Mama lui Cassie spunea că e în stil grecesc nereușit, dar lui Cassie i se părea, în mod secret, impresionantă. Și interiorul era impozant, iar camera lui Suzan era într-o categorie cu totul aparte.

Era decorată în culorile mării: nisip, scoici, melci, perle. Tăblia de la capul patului lui Suzan avea forma unei cochilii uriașe. Dar lui Cassie îi atraseră atenția oglinzile – nu mai văzuse niciodată atâtea oglinzi la un loc.

— Cassie! strigă Laurel chiar în spatele ei, făcând-o să se răsucească, surprinsă. Am găsit-o! le anunță triumfătoare Laurel pe celelalte fete, ținând un umerăș învelit într-o husă de plastic. Înăuntrul acesteia, Cassie zări un material deschis la culoare și strălucitor. E o rochie pe care mi-a luat-o bunica Quincey vara asta – dar n-am purtat-o și nici n-o s-o fac vreodată. Nu e genul meu, dar ție îți va veni de minune, Cassie.

— O Doamne, rosti Cassie. Se răzgândise; la urma urmei, nu era în stare să facă *asta*. Laurel, mersi, dar s-ar putea s-o stric...

— N-o lăsa să vorbească, porunci Melanie din cealaltă parte a camerei. Bag-o în baie; trebuie!

— Pe-acolo, zise Suzan, făcând semn cu degetele rășchirate. Nu pot să fac nimic până nu mi se usucă lacul de unghii, dar toate lucrurile sunt acolo.

— Amestec pentru o baie de înfrumusețare, se bucură Laurel, cercetând gama largă de sticlute de pe rafturile aurite din baia lui Suzan. Erau tot felul de recipiente, unele cu gât larg, altele cu gât îngust, verzi și bleumarin. Uite, *asta-i* grozavă: cimbru, mentă, rozmarin și lavandă. Miroase minunat și te și liniștește. Presără flori uscate viu colorate în apa aburindă. Acum bagă-te înainte și spală-te bine. Ah, *asta* e tare bună, continuă ea, mirosind o altă sticlută. Balsam cu mușețel – face părul mai strălucitor și scoate șuvițele în evidență. Folosește-!

Cassie se supuse năucită. Se simțea de parcă tocmai intrase într-un centru de instruire pentru recruți.

Când se întoarse în dormitor, Melanie o puse să stea jos și să-și țină un prosop fierbinte pe față.

— E o rășină parfumată, care are misterioasele proprietăți ale plantelor tropicale, spuse Melanie, citind dintr-o Carte a Umbrelor. „Curăță și luminează tenul” – și chiar funcționează. Așa că ține-ți asta pe față cât timp mă ocup de părul tău.

— Melanie se pricepe de minune la păr, interveni Laurel în vreme ce Cassie își îngropă curajoasă fața în prosop.

— Da, dar n-o s-o coafez, rosti Melanie. I-l fac doar moale și natural, să cadă în bucle pe lângă față. Bagă în priză bigudiurile alea electrice, Suzan.

În vreme ce Melanie muncea, Cassie le putea auzi pe Laurel și pe Deborah certându-se în adâncurile debaralei cu haine a lui Suzan.

— Suzan, strigă Laurel, n-am mai văzut în viața mea atâtea perechi de pantofi. Ce faci cu ei?

— Nu știu. Îmi place pur și simplu să-i cumpăr. Așa că cei care vor să-i împrumute au mare noroc, răspuse Suzan.

— Acum, hai să îmbraci rochia, o îmboldi Melanie ceva mai târziu. Nu, nu te uita încă. Vino la măsuța de toaletă și Suzan te va machia.

Cassie încercă să protesteze slab în vreme ce Melanie îi înfășură un prosop în jurul gâtului:

— E-n regulă, pot s-o fac și singură...

— Ba nu, *vrei* s-o faci Suzan, o contrazise Laurel, apărând din dulap. Îți jur, Cassie; așteaptă și-o să vezi.

— Dar nu mă prea machiez de obicei – n-o să semăn cu mine...

— Ba da. O să semeni și mai mult cu tine.

— Ei, hotărâți-vă odată, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Suzan, stând alături, îmbrăcată într-un chimonos și fluturând nerăbdătoare un puf de pudrat. Trebuie să mă machiez și eu!

Cassie cedă și se așeză pe un scaun, cu fața la Suzan.

— Hm, făcu Suzan, întorcând chipul lui Cassie într-o parte și-ntr-alta. Hmm!

Următoarea jumătate de oră fu plină de instrucțiuni năucitoare.

— Uită-te în sus, porunci Suzan, mânuind un creion de ochi maro. Uită-te în jos. Vezi, asta-ți va face niște ochi ca de căprioară, continuă ea, și nimeni n-o să-și dea scama că ești dată cu ceva. Acum, puțin fard de pleoape de culoarea migdalei... Băgă o mică pensulă în pudră și suflă excesul. Acum, puțin albastru-închis pe cuta pleoapei, ca să pari misterioasă...

Cu ochii închiși, Cassie se relaxă. Era amuzant. Se simțea și mai decadentă și răsfățată când Laurel spuse:

— Eu o să mă ocup de unghiile tale.

— Ce folosești? întrebă încrezătoare Cassie.

— Infuzie de alunul vrăjitoarei și lac de unghii Chanel Flamme Rose, răspunse Laurel și chicotiră amândouă.

— Nu-mi mișca mâna, spuse supărată Suzan. Acum, sugerezi obrazii, ca și cum ai fi un pește. Nu mai râde. Ai niște pomeți grozavi. O să-i pun puțin în evidență. Acum, fă așa; o să te dau cu ruj pe buze.

Când, în sfârșit, se dădu înapoi ca să-și admire opera, celelalte fete se adunară în jurul lor, inclusiv Deborah.

— Și, în sfârșit, zise Suzan, câte-un *strop* de parfum aici, aici și aici.

Atinse scobitura de la baza gâtului lui Cassie, lobii urechilor și încheieturile cu ceva care mirosea sălbatic, exotic și minunat.

— Ce e? întrebă Cassie.

Rezedă², chiparoasă³ și ylang-ylang, explică Suzan. Te face irezistibilă. Îți zic din experiență.

Cassie se alarmă deodată, dar, înainte să apuce să se gândească la asta, Laurel o și răsucea, lărgindu-i prosopul din jurul gâtului.

— Stai, nu te uita până nu ți-ai pus pantofii... Acum! rosti ea triumfătoare. Ia te uită!

Cassie deschise ochii și-și ținu respirația. Apoi, aproape fără să-și dea seama ce face, se apropie de oglinda mare în care era reflectată o străină minunată. Abia se putu stăpâni să nu atingă sticla cu vârful degetelor.

Fata din oglindă avea un păr frumos, șaten-deschis, care îi

---

² Plantă decorativă cu frunze alungite și flori mici, galben-aurii, cu miros plăcut (n. trad.).

³ Plantă decorativă cultivată pentru florile ei mari, albe sau roz, foarte mirositoare (n. trad.).

cădea în valuri pe lângă obraji. Când Cassie mișca din cap, şuvițele luceau, așa că ea trebuia să fie – deși *nu putea* să fie ea, se gândi Cassie. Ochii ei nu aveau aura aceea de mister și visare. Pielea ei nu avea acea strălucire înrouată și nici nu se îmbujora așa, ca să-i pună în valoare pomeții. Iar buzele ei sigur nu arătau de parcă ar fi fost gata să fie sărutate.

— E datorită rujului, îi explică Suzan. Să nu-l întinzi.

— Se poate să fi mers prea departe, Suzan, comentă Melanie.

— Îți place rochia? Întrebă Laurel. Are lungimea perfectă, adică e suficient de scurtă, dar și romantică.

Fata din oglindă, cea cu oase delicate și gât de lebădă, se întoarse într-o parte și-ntr-alta. Rochia era argintie și lucea ca și cum ar fi fost făcută din lumina stelelor, iar Cassie se simțea ca o prințesă. În mod foarte potrivit, pantofii lui Suzan păreau de cleștar.

Oh, mulțumesc! rosti Cassie și făcu o piruetă ca să se uite la celelalte fete. Adică... nu știu cum să vă mulțumesc:. Vreau să spun... în sfârșit, arăt ca o vrăjitoare!

Izbucniră toate în râs, cu excepția lui Deborah, care aruncă o privire dezgustată spre tavan. Cassie o îmbrățișă pe Laurel, iar apoi, dintr-un impuls, o luă în brațe și pe Suzan.

— Ei bine, ești vrăjitoare, zise Suzan. O să-ți arăt cum să faci asta singură, dacă vrei.

Cassie simți ceva asemănător cu smerenia. Crezuse că Suzan era o prostituată, dar nu era adevărat. Suzan iubea frumusețea și o împărțea cu generozitate altora. Cassie le zâmbi ochilor turcoaz și i se păru că-și făcuse pe neașteptate o nouă prietenă.

— Stai, era să uităm! zise Melanie. Nu te poți duce la bal fără să ai măcar un cristal al tău. Scotoci prin geanta ei de pânză, apoi adăugă: Uite, ăsta e perfect; a fost al străbunicii mele.

Ridică un colier: un lanț subțire, cu o lacrimă de cristal transparent. Cassie îl luă cu dragoste și și-l puse la gât, admirând felul în care se odihnea în scobitura gâtului. Apoi o îmbrățișă și pe Melanie.

De jos se auzi soneria sunând ușor și, mai aproape, o voce de bărbat strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ai de gând să răspunzi, Suzan?

— E unul dintre băieții! spuse Suzan, cuprinsă de agitație. Și nu

suntem gata. Tu ești singura îmbrăcată, Cassie; fugi și răspunde la ușă înainte să se enerveze tata.

— Bună ziua, domnule Whittier; scuze, domnule Whittier, rosti Cassie cu respirația întretăiată în vreme ce cobora în fugă scările.

Abia când ajunse la ușă se gândi: O, te rog, te rog, te rog, să fie unul dintre ceilalți. Să nu fie *el*. Te rog.

Când deschise ușa, Adam era acolo.

Zâmbea ambiguu, așa cum ar trebui s-o facă un băiat care a fost pus cu forța în ultimul minut s-o însoțească pe cea mai bună prietenă a iubitei lui la bal. Zâmbetul îi dispăru imediat ce dădu cu ochii de Cassie.

Pentru o clipă ce păru foarte lungă, se uită pur și simplu la ea. Zâmbetul fericit al fetei păli și se privi.

Adam înghiți puternic în sec, dădu să spună ceva, apoi renunță și rămase iarăși tăcut.

Cassie auzea cuvintele lui Suzan: *Te va face irezistibilă*. Doamne, ce făcuse?

— O să anulăm totul, zise ea cu o voce la fel de moale ca atunci când îi spusese lui Faye despre energia întunecată. O să-i explicăm Dianeii că m-am îmbolnăvit și eu...

— Nu putem, o contrazise el, la fel de moale, dar foarte intens. N-o să creadă nimeni și, în plus... Zâmbetul ambiguu dădu să apară iar. Ar fi păcat să ratezi balul. Arăți... Făcu o pauză. Bine, continuă el.

— Și tu la fel, îl complimentă Cassie și încercă să afișeze un zâmbet ironic.

Avu impresia că-i ieșise cam strâmb.

Cassie trase aer în piept, dar, în acea clipă, auzi o voce de la etaj.

— Poftim, spuse Laurel, aplecându-se peste balustradă ea să-i arunce lui Cassie o gentuță cu mărgele. Du-o la bal, Adam; așa, o să aibă o șansă cu băieții care sunt disponibili.

Iar Suzan strigă din dormitor:

— Dar nu prea mulți, Cassie – să ne lași și nouă câțiva!

— O să încerc să-i țin pe câțiva la distanță, răspunse Adam, iar Cassie simți cum pulsul, care i-o luase la goană, se mai domolește. Își stabiliseră rolurile. Parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru și Cassie nu trebuia decât să-și țină minte replicile. Era

sigură că Adam se putea descurca... ei bine, aproape sigură. Ceva din ochii lui întunecați ca marea îi trimise fiori pe șira spinării.

— Să mergem, zise Adam, iar Cassie trase aer în piept și pași alături de el afară, în noapte.

6

Merseră cu mașina până la liceu. În ciuda încordării dintre ei, noaptea părea senină, răcoroasă și plină de magie; sala de gimnastică fusese transformată. Era atât de mare, încât părea o parte din noapte, iar luminițele clipitoare înfășurate pe țevi și grinzile de deasupra erau asemenea stelelor.

Cassie se uită în jur, căutându-i pe ceilalți membri ai Cercului. Nu zări pe nimeni. Observă însă străini privindu-i surprinși pe ea și pe Adam. Iar în ochii băieților se citea ceva mai mult decât surpriza, ceva cu care Cassie nu era deloc obișnuită. Era genul de privire cu gura deschisă de mirare pe care băieții i-o aruncau Dianei când aceasta arăta deosebit de frumoasă.

Pe Cassie o cuprinseseră o căldură subită și o strălucire care n-avea nimic de-a face cu priceperea lui Suzan. Știa că se îmbujorase. Se simți remarcabilă și copleșită — și, în același timp, emoționată și entuziasmată. Dar, prin amestecul nebunesc de sentimente, ceva din interiorul ei rămase clar și lucind asemenea diamantelor. Se afla acolo ca să joace un rol și să-și păstreze jurământul de a-i fi credincioasă Dianei. Asta conta și se agăță de acel fapt.

Însă nu putea să stea pur și simplu acolo, cu toți cei prezenți privind-o; era prea jenant. Se întoarse spre Adam.

Era o clipă stânjenitoare. Nu puteau să se așeze alături în vreun colț întunecat – n-ar fi funcționat niciodată. Apoi, Adam îi adresă un zâmbet strâmb și spuse:

— Vrei să dansezi?

Ușurată, Cassie încuviință și o porniră spre ringul de dans. În câteva secunde, erau înconjurați de alți oameni.

Atunci, începu muzica, dulce și catifelată.

Se priviră neajutorați și înspăimântați. Erau în mijlocul ringului; ca să plece, ar fi fost nevoiți să-și croiască drum prin mulțime. Cassie se uită în ochii lui Adam și văzu că era la fel de nedumerit ca ea.

Apoi, Adam rosti în barbă:

— Ar fi bine să nu batem prea mult la ochi.

O cuprinse în brațe.

Cassie închise ochii. Tremura și nu știa ce să facă.

Încet, de parcă ar fi fost obligat, Adam își lipi obrazul de părul ei.

N-o să mă gândesc la nimic, n-o să mai gândesc deloc, își zise Cassie. N-o să *simt*... Dar era imposibil. Nu se putea abține să nu simtă ceva. Era întuneric ca la asfințit, Adam o ținea în brațe și-i putea simți parfumul ca de frunze de toamnă și briză.

Dansul e ceva foarte vrăjitoresc – oh, Laurel avusese dreptate. Cassie își putea imagina vrăjitoare din veacurile trecute dansând sub cerul înstelat pe o muzică dulce și sălbatică, apoi întinzându-se pe iarba verde și moale.

Poate că printre strămoșii lui Cassie fusese și o vrăjitoare tânără, care dansase asemenea ei într-o poiană luminată de lună. Poate că dansase de una singură până ce observase o umbră printre copaci și auzise sunetul naiului. Iar apoi poate că ea și zeul pădurii dansaseră împreună, în vreme ce luna își răspândea razele argintii în jurul lor...

Cassie simțea căldura, cursul vieții în brațele lui Adam. Struna argintie, se gândi ea. Legătura misterioasă, invizibilă, care o legase de Adam încă de la început... acum, o simțea iarăși. Îi una de la inimă la inimă, îi atrăgea împreună fără să se poată opune.

Muzica se opri. Adam se dădu ușor înapoi, iar ea își ridică privirea spre el, în vreme ce obrazul și gâtul o furnicau, căci nu-i mai simțea căldura. Ochii lui erau ciudați, întunecimea lor fiind tivită cu argintiu, precum luna nouă. Încet, Adam se aplecă astfel încât buzele lui abia le atingeau pe ale ei – și rămase așa. Stătură în acel fel o vreme ce păru o eternitate, apoi Cassie întoarse capul.

Nu fusese un sărut, își zise când se desprinseseră din mulțime. Nu conta. Dar nu aveau cum să mai danseze împreună și o știau amândoi prea bine. Lui Cassie îi tremurau genunchii.

Găsește niște oameni cărora să li te alături — și încă repede, se gândi ea. Privi disperată înjur. Spre marea ei ușurare, zări un păr neted și castaniu și un cap cu păr lung, șaten-deschis, presărat cu floricele. Erau Melanie și Laurel, prinse într-o conversație cu doi băieți străini. Dacă văzuseră ce se întâmplase pe ringul de dans cu un minut în urmă...

Dar Laurel se răsuci când Adam o salută, și spuse:

— A, iată-te! În vreme ce zâmbetul lui Melanie părea destul de normal.

Cassie era recunoscătoare să stea de vorbă cu ele în vreme ce băieții discutau despre fotbal. Veselia provocată de magia dansului prinsese să-i revină.

— Uite-o pe Deborah. De fiecare dată dansează o dată înainte să se îndrepte spre camera boilerului, împreună cu frații Henderson, murmură Laurel, zâmbind răutăcios.

— Și ce fac acolo? Întrebă Cassie, urmărind încotro se uita Laurel.

Deborah purta o fustă neagră foarte scurtă și o șapcă de motociclist, decorată cu o brățară din zale aurii. Părul îi intra în ochi. Arăta grozav.

— Joacă cărți și beau. Dar nu, nu e ce te gândești tu. Niciunul dintre băieți n-ar îndrăzni să facă vreo mișcare du Deb – e-n stare să-i învingă pe toți la wrestling. Doar că o venerează.

Cassie zâmbi, apoi zări pe altcineva, iar zâmbetul îi păli.

— Că tot vorbeam de a arăta grozav..., rosti încet.

Faye avea o rochie de culoarea flăcărilor, sexy și elegantă, croită în obișnuitul stil care te dădea pe spate. Părul îi era negru și lucios și-i cădea în valuri neîmblânzite pe spate. Parcă era o creatură exotică intrată din greșeală în campus.

Faye nu le observă pe cele trei fete cercetând-o din priviri. Părea să-și fi concentrat întreaga atenție asupra lui Nick.

Cassie fu surprinsă că Nick se afla acolo în primul rând; nu era genul care să meargă la dans. Stătea alături de o străină blondă care părea de-a dreptul înspăimântată. În vreme ce Cassie îi observa, Faye își croi drum până la el și-i puse o mână cu unghii roșii pe braț.

Nick se uită în jos la degetele ei și se încordă. Îi aruncă o privire rece lui Faye, peste umăr. Apoi, se scutură intenționat și se aplecă peste blonduță, care făcu ochii mari. Pe parcursul întregului incident, chipul îi rămase la fel de glacial și de impenetrabil ca întotdeauna.

— Uuu, făcu Laurel. Faye încearcă să meargă la sigur, dar Nick nu cooperează.

— E vina ei, comentă Melanie. S-a ținut după Jeffrey până în ultimul minut.

— Cred că acum aleargă încă după el, spuse Cassie.

Jeffrey tocmai venea dinspre ringul de dans, împreună cu Sally. Expresia lui era taman opusă celei glaciale a lui Nick; părea că se distrează de minune, zâmbind seducător în stânga și-n dreapta. Mândru că la brațul lui se află regina balului, se gândi Cassie. Dar era amuzant cât de repede dispărea zâmbetul de pe fețele oamenilor atunci când dădeau de Faye, își mai zise ea imediat după aceea.

Jeffrey încercă s-o împingă pe Sally înapoi pe ring, dar Faye se mișcă rapid ca o panteră și le tăie calea. Apoi, ea și Sally se treziră de-o parte și de alta a lui Jeff, ca un câine mare, cu blană lucioasă și neagră, și un mic terier roșcat certându-se pe un os lung și subțire.

— Ce tâmpenie! zise Laurel. Faye ar putea avea aproape orice tip de pe-aici, dar îi vrea doar pe cei care constituie o provocare.

— Ei bine, nu-i problema noastră, zise Melanie cu înțelepciune.

Se întoarse spre străinul de lângă ea, îi zâmbi și porni împreună spre ringul de dans. Laurel păru iritată preț de o clipă, apoi zâmbi, ridică din umeri spre Cassie și-și luă și ea partenerul.

Cu inima grea, Cassie îi urmări cum se îndepărtează.

În ultimele minute, reușise să ignore prezența lui Adam, dar acum se treziseră iarăși singuri. Hotărâtă, căută în jur o sursă de distragere a atenției. Era Jeffrey, care dăduse de bucluc. Muzica începuse, Faye îi adresa un zâmbet leneș și periculos, iar Sally era enervată și arunca priviri pline de ură. Cei trei stăteau astfel încât să formeze un triunghi perfect și nu se clinteau. Cassie nu-și dădea seama cum avea Jeffrey să scape din acea situație.

Apoi, el se uită în direcția ei.

Reacția îi fu surprinzătoare. Făcu ochii mari. Clipi. Se holbă la ea de parcă n-ar mai fi văzut vreo fată în viața lui și plecă de lângă Faye și Sally ca și cum ar fi uitat de existența lor.

Cassie era uimită și nedumerită, dar se simțea flatată. Cel puțin, îi distrăgea atenția de la dilema care-l privea pe Adam. Când se întoarse și se uită în ochii lui Adam, văzu că el înțeleșese chiar și fără să dea aprobator din cap.

Jeffrey întinse brațul spre ea. Ea îl luă de mână și-i permise s-o conducă pe ringul de dans. Aruncă o privire înapoi spre Adam și observă că expresia de pe fața lui era contradictorie: acceptare amestecată cu ceva mai întunecat, mai tulburător.

Era tot un dans lent. Cassie se menținu la o distanță potrivită față de Jeffrey și se uită nesigură la pantofii lui. Erau maro-închis, cu mici ciucuri, iar cel stâng era ușor ros. Când îi privi în cele din urmă fața, stânjeneala îi dispăru. Zâmbetul lui nu era doar orbitor, ci și evident plin de admirație.

Când ne-am întâlnit prima dată, încerca să mă impresioneze, își zise amețită Cassie. Acum el este cel impresionat. Îi putea citi aprecierea în priviri și o simțea în felul în care o ținea în brațe.

— Formăm un cuplu frumos, comentă el.

Ea râse. Puteai să fii sigur că Jeffrey se va complimenta singur atunci când o complimenta pe ea.

— Mersi. Sper că Sally nu e supărată.

— Nu Sally mă îngrijorează. Ci ea.

— Faye. Știu.

Își dori să-i poată oferi vreun sfat. Dar nimeni nu știa cum să-i facă față lui Faye.

— Poate c-ar fi cazul să fii și tu îngrijorată. Ce-o să zică Diana când o să afle c-ai fost aici împreună cu Adam?

— Diana *m-a rugat* să vin cu el, pentru că e bolnavă, răspunse Cassie, înfuriindu-se fără să vrea. Nici măcar n-am vrut și...

— Hei, hei, doar te tachinam. Toată lumea știe că Di și prințul ei consort sunt practic căsătoriți. Deși poate că nu te-ar fi rugat dacă ar fi știut cât de frumoasă o să fii.

Încă o mai tachina, dar lui Cassie nu-i plăcea. Privi în jur și o zări pe Laurel, care-i făcu semn cu ochiul pe după umărul partenerului ei. Și Suzan dansa foarte aproape de un băiat musculos, iar părul ei roșu-auriu lucea în lumina slabă.

Apoi, se termină. Cassie se uită în sus la Jeffrey și spuse:

— Multă baftă cu Faye!

Altceva nu-i putea zice. El zâmbi din nou.

— Mă descurc eu, rosti încrezător. Nu vrei să mai dansezi? Nu? Ești sigură?

— Mersi, dar ar fi bine să mă întorc, murmură Cassie, căci o îngrijora felul în care se uita la ea.

Reuși să se smulgă din strânsoarea lui și o porni spre marginea ringului, dar, înainte să ajungă, un alt băiat o invită la dans.

Nu-l vedea nicăieri pe Adam. Poate că se simțea bine pe undeva – ea așa spera. Acceptă invitația băiatului.

Nu fu el ultimul. Tot felul de băieți, din clasa a douăsprezecea și a unsprezecea, sportivi și șefi de an, veneau la ea. Văzu cum băieții își mutau privirea de la partenerele lor și o urmăreau pe ea în vreme ce dansa.

Nu știam că balurile sunt așa. Nu știam despre *nimic* că ar fi așa, își zise ea. Deocamdată, era cuprinsă pe de-a-ntregul de magia nopții și-și îndepărtă din minte toate gândurile supărătoare. Se lăsă purtată de muzică și pur și simplu se lăsă în voia ei pentru o vreme.

Apoi, văzu chipul lui Sally pe margine.

Jeffrey nu era cu ea. Cassie nu-l mai văzuse de ceva vreme. Dar Sally se concentra anume asupra lui Cassie, iar expresia ei era una otrăvită.

Când dansul se termină, Cassie scăpă de următorul băiat care încercă să o rețină și se îndreptă spre Laurel. Aceasta o întâmpină cu veselie.

— Ești frumoasa balului, îi spuse cuprinsă de entuziasm, o apucă de braț și o bătu ușor pe mână. Sally e furioasă. Faye e furioasă. *Toată lumea* e furioasă.

— Cred că-i din cauza parfumului. Suzan o fi folosit prea mult.

— Nu fi prostuță! Tu ești. Ești o gazelă mică și perfectă. Nu, un mic inorog alb, unul fără seamăn. Mi se pare că a observat până și Adam.

Cassie tăcu.

— Ah, mă îndoiesc, spuse încet. E doar politicoș. Doar știi cum e Adam.

— Da, rosti Laurel. Sir Adam cel Galant. S-a întors și-a invitat-o pe Sally la dans după ce ai plecat cu Jeffrey, iar Sally mai că nu i-a tras un pumn.

Cassie zâmbi, dar inima încă îi bătea cu putere. Ea și Adam își promisese să nu demaște ce simțeau unul pentru celălalt nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, dar în seara aceea stricau totul pe toate fronturile. Acum, îi era teamă să-l caute și nu mai voia să danseze. Nu-și dorea nici să fie frumoasa balului; nu voia ca toate fetele de-acolo să fie mânioase pe ea. Dorea să meargă la Diana.

Sosi Suzan, pieptul ei impresionant ridicându-se ușor în rochia decoltată. Îi aruncă un zâmbet lui Cassie.

— V-am zis eu că știu despre ce vorbesc. Vă simțiți bine?

— Minunat, răspuse Cassie, înfigându-și degetele în palmă. Deschise gura să mai spună ceva, dar apoi îl zări pe Sean croindu-și drum spre ea. Chipul îi era nerăbdător, iar mersul de obicei furișat era acum hotărât.

— Ar fi trebuit să te avertizez, spuse Laurel cu glas șoptit. Sean a fost toată seara pe urmele tale, dar mereu un alt băiat reușea să ajungă la tine înaintea lui.

— Dacă îi iese, o să se țină de tine ca râia, adăugă Suzan, scotocind în poșetă. Of, la naiba, i-am dat rujul meu lui Deborah. Unde e?

— Bună, salută Sean când ajunse în dreptul lor. Ochii lui mici și negri o cercetară pe Cassie. Așadar, în sfârșit, ești liberă.

— Nu chiar, îl contrazise Cassie. Trebuie să... merg s-o caut pe Deborah, căci Suzan are treabă cu ea. De fapt, trebuia să scape de toate astea pentru o vreme. Știu unde e; o aduc eu, le zise ea lui Suzan și lui Laurel, care erau luate prin surprindere.

— Vin și eu, se oferi imediat Sean, iar Laurel deschise gura, însă Cassie le făcu amândurora semn că nu era cazul.

— Nu, nu, mă duc singură. Vin imediat, adăugă ea.

Și dispăru de lângă ei, strecurându-se prin mulțime către ușile duble.

Știa unde se afla camera boilerului sau, cel puțin, unde era ușa care ducea într-acolo. Nu fusese niciodată înăuntru. Când ajunse în aripa C a clădirii, muzica balului rămăsese mult în urmă.

Ușa pe care scria „Biroul custodelui” dădea spre o cameră lungă și îngustă, în care erau tot felul de mașinării greu de identificat. Generatoarele zbârnâiau, înăbușind orice alt sunet. Era răcoare și umezeală... înspăimântător, se gândi Cassie. Pe pereți erau atârinate semne cu „Fumatul interzis” și mirosea a petrol și a gaz.

O scară ducea până în subsolul liceului. Cassie se îndreptă încet spre trepte și apucă balustrada netedă de metal. Doamne, parcă aș coborî într-un mormânt, se gândi. Cine-ar vrea să-și petreacă timpul aici în loc să fie în sala de gimnastică luminoasă și răsunând de muzică?

Camera boilerului mirosea a ulei de motor și a bere. Nu era doar răcoare, ci *frig* de-a dreptul. Și era liniște, cu excepția apei care picura întruna pe undeva.

Un loc îngrozitor, își zise înfiorată Cassie. Peste tot în jurul ei erau mașinării având cadrane uriașe și pe deasupra treceau țevi gigantice, de toate felurile. Parcă s-ar fi aflat în măruntaiele unui vapor. Care era părăsit.

— Hei! Deborah!

Niciun răspuns.

— Debby? Chris? Cassie sunt!

Poate că nu o auzeau. Mai era o încăpere în spatele camerei boilerului; o zărea printr-o arcadă din spatele mașinăriilor.

Se îndreptă spre ea, îngrijorată că ar putea păta rochia imaculată a lui Laurel cu ulei. Privi prin arcadă și șovăi, cuprinsă de o neliniște ciudată.

Pic. Pic.

— E cineva acolo?

O mașinărie mare îi bloca drumul. Tulburată, își strecură capul să se uite după ea.

La început, i se păru că încăperea era goală, dar apoi văzu ceva la nivelul ochilor. Ceva în neregulă. Și, în clipa aceea, i se puse un nod în gât, iar mintea i se fărâmiță, gânduri îi alergau de unele singure prin cap, ca niște explozii ale unui bec.

Picioare care se legănau.

Picioare care se legănau acolo unde n-ar fi trebuit să se afle. Cineva călcând pe aer. Zburând asemenea unei vrăjitoare. Doar că picioarele nu zburau. Se legănau înainte și înapoi, încălțate cu pantofi maro-închis. Doi pantofi maro-închis cu ciucurași.

Cassie își ridică privirea către chip.

Apa picura în continuare. Mirosul de ulei și de alcool răsuflat îi provoca greață.

Nu putea să țipe. Nu putea să facă altceva decât să icnească.

Picuri și legănat.

Chipul acela, chipul acela groaznic de învinețit. Fără zâmbetul seducător. Trebuie să-l ajut cumva, dar cum? Nimeni nu are gâtul îndoit astfel cât e încă în viață.

Fiecare detaliu oribil era atât de clar. Sfoara roasă. Umbra care se balansa pe peretele de BCA. Mașinăria cu toate cadranele și întrerupătoarele ei. Și nemișcarea îngrozitoare.

Pic. Pic.

Legănându-se ca un pendul.

Acoperindu-și gura cu palmele, Cassie începu să plângă.

Se dădu înapoi, încercând să nu se uite la părul șaten și ondulat de pe capul care-i atârna într-o parte. Nu putea să fie mort când abia ce dansase cu el. Abia ce o cuprinsese în brațe și-i adresase zâmbetul acela încrezut. Iar acum...

Făcu un pas înapoi și niște mâini îi cuprinseseră umerii.

Încercă să țipe, dar avea gâtul paralizat. I se întunecă privirea.

— Gata! Gata! Liniștește-te!

Era Nick.

— Respiră adânc. Lasă-ți capul în jos.

Unu-unu-doi, icni ea și apoi încă o dată, clar și precis, astfel încât el să înțeleagă: Sună la unu-unu-doi, Nick. Jeffrey...

El aruncă o privire dură înspre picioarele care se legănau.

— N-are nevoie de doctor. Dar tu?

— Eu... Se agățase de mâna lui. Am coborât ca s-o aduc pe Deborah.

— E în vechea clădire a științelor. Au fost prinși acolo.

— Și l-am văzut... pe Jeffrey...

Brațul lui Nick o alina.

— Am înțeles, spuse el. Vrei să stai jos?

— Nu pot. E rochia lui Laurel. Își dădu seama că nu vorbea deloc logic. Încercă disperată să-și vină în fire. Nick, te rog, lasă-mă să plec. Trebuie să chem salvarea.

— Cassie. Ea nu-și amintea să-i mai fi zis vreodată pe nume, dar acum o ținea de umeri și o privea direct în ochi. Nicio salvare din lume nu-i va folosi la nimic. Ai înțeles? Acum, calmează-te.

Cassie se uită în ochii lui de culoarea mahonului, apoi încuviință încet. Ritmul respirației i se potolea. Era recunoscătoare că o cuprinsese cu brațul, deși unei părți a minții ei nu-i venea să creadă – o liniștea chiar *Nick*? Nick, care ura fetele și, cel mult, se purta cu o politețe rece?

— Ce se petrece aici?

Cassie se răsuci și-l văzu pe Adam în arcadă. Dar, când încercă să răspundă, gâtul i se strânse și lacrimi fierbinți îi inundară ochii.

— E puțin supărată, rosti Nick. Tocmai l-a găsit pe Jeffrey Lovejoy atârând de o țevă.

— *Poftim?*

Adam se strecură ca să privească dincolo de mașinarie. Se întoarse părând îndârjit și alert, cu ochii lucindu-i argintii, ca

întotdeauna când vremurile erau tulburi.

— Cât știi despre asta? îl întrebă concis pe Nick.

— Am coborât să iau ceva ce uitasem aici, spuse Nick la fel de scurt. Am găsit-o în schimb *pe ea*, gata să leșine. Asta-i tot.

Expresia de pe chipul lui Adam... se mai îmblânzise puțin.

— Ești în regulă? îi zise lui Cassie. Te-am căutat peste tot. Știam că e *ceva* în neregulă, dar nu și ce anume. Apoi Suzan mi-a spus că ai plecat s-o cauți pe Deborah, dar că nu merseseși unde trebuie.

De parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume, se întinse să o ia de lângă Nick, iar Nick se opuse. Preț de o clipă, între cei doi băieți se simți încordarea și Cassie se uită de la unul la celălalt surprinsă și alarmată.

Se îndepărtă de amândoi.

— Sunt în regulă, spuse.

Și, ciudat, faptul că o rosti aproape că făcu să fie adevărat. Era, în parte, o nevoie, dar și altceva – simțurile de vrăjitoare îi transmiteau ceva. Avea senzația a ceva rău și diabolic. A ceva întunecat.

— Energia întunecată, șopti ea.

Adam păru mai alert și mai pătrunzător.

— Crezi...?

— *Da*, întări ea. *Da*, cred. Dar dacă am putea fi siguri...

Gândurile îi alergau prin minte. Jeffrey. Corpul lui Jeffrey balansându-se asemenea unui pendul. *De obicei, folosim cuarțul transparent pe post de pendul...*

Luă colierul lui Melanie și-l ridică, privind picătura de cristal de cuarț.

— Dacă energia întunecată *a fost* aici, poate că-i putem da de urmă, spuse, înflăcărată de idee. Să vedem de unde a venit sau încotro s-a dus. Poate mă ajutați.

Nick părea sceptic, dar Adam interveni înainte ca Nick să apuce să spună ceva.

— Sigur că te ajutam. Însă e periculos; trebuie să avem mare grijă.

O strânse liniștitor de braț.

— Atunci... trebuie să ne întoarcem acolo, zise Cassie și țâșni în camera în care picioarele încă se legănau, înainte să aibă ocazia să se răzgândească. Nick și Adam o urmau îndeaproape.

Fără să-și permită să se gândească, ridică mult cristalul, urmărind cum lucește în lumină.

La început, acesta se învârti pur și simplu. Apoi, prinse să se miște violent înainte și înapoi, arătând clar într-o anumite direcție.

7

Cassie urmări mișcarea cristalului. Arăta spre scări în sus, hotărî ea – sensul contrar ducea direct într-un perete.

— Oricum, ar fi bine să ieșim, spuse Adam. Altfel, s-ar putea să nu reușim să-l urmărim.

Cassie încuviință. Ea și Adam vorbeau repede și încordați, dar calm. Agitația violentă clocotea imediat sub stăpânirea de sine, înfrânată doar prin puterea voinței. Când urcară scările, se gândi că asta se datora faptului că avea ceva *de făcut*. Nu-și putea permite să izbucnească într-o criză de isterie; trebuia să-și păstreze mintea limpede, ca să dea de ucigașul lui Jeffrey.

În holul de lângă biroul custodelui, dădură de Deborah și de frații Henderson.

— Adam, care-i treaba? întrebă Chris. Cassie observă că băuse. Tocmai coboram să luăm niște răcoritoare, știi tu...

— Nu acolo, i-o tăie Adam. Se uită la Doug, care părea mai puțin amețit. Du-te după Melanie, îi ceru, și pune-i să sune la poliție. Jeffrey Lovejoy a fost omorât.

— Vorbești serios? făcu Deborah. Lumina aceea aspră i se vedea iar pe chip. În regulă!

— *Nu!* izbucni Cassie. Nu l-ai văzut. E îngrozitor – , și deloc amuzant.

Când Deborah porni spre ea, Adam întinse brațul.

— În loc să te cerți cu ai noștri, de ce nu ne ajuți? Încercăm să dăm de energia întunecată care l-a omorât.

— Energia întunecată, repetă disprețuitoare Deborah.

Cassie trase scurt aer în piept, dar Nick luă cuvântul.

— Și eu cred că-i o porcărie, spuse calm. Dar dacă *n-a fost* energia întunecată, asta înseamnă că a făcut-o *o persoană* – cum ar fi cineva care-i purta pică lui Jeffrey, adăugă și se uită fix și dur la Deborah.

Deborah îi întoarse cu aroganță privirea. Cassie o privi cum stă acolo, îmbrăcată cu rochia ei scurtă și neagră, părând mai degrabă un maiou decât o rochie, și încălțată cu cizmele de piele întoarsă. Deborah era războinică, potrivnică, ostilă – și puternică.

Pentru prima dată de multă vreme, Cassie observa semiluna tatuată pe clavicula lui Deborah.

— De ce *nu* ne ajuți, Deborah? întrebă. Cristalul ăsta detectează ceva – sau așa făcea înainte să stăm de vorbă. Ajută-ne să găsim lucrul căruia i-a luat urma. Apoi adăugă, mânată de un instinct subconștient: Desigur, probabil că e periculos...

— Și ce dacă? Ai impresia că mi-e frică? se răsti Deborah. Bine, vin. Voi ștergeți-o de-aici, le zise fraților Henderson.

Spre mirarea lui Cassie, Chris și Doug o ascultară, plecând probabil să o anunțe pe Melanie.

— Bine, rosti Cassie, ridicând iar cristalul.

Îi era teamă că acum, când își pierduse concentrarea, nu va mai funcționa. Și, la început, atârână pur și simplu la capătul lanțului, legănându-se foarte ușor. Apoi, în vreme ce ei patru îl priveau, balansul se intensifică. Cassie își ținu respirația, încercând să nu-i tremure mâna. Nu voia să influențeze în vreun fel cristalul.

Acum era clar că se legăna. Către camera boilerului și spre partea din față a liceului.

— Către est, concluzionă Adam pe o voce joasă.

Ținând cristalul ridicat cu mâna stângă, Cassie urmă direcția balansului, pornind-o pe hol.

Afară, luna era aproape plină și sus spre cer, îndreptându-se spre vest, în spatele lor.

— Luna însângerată, șopti Adam.

Cassie își aminti că Diana spusese că vrăjitoarele își împart anul nu în luni, ci în apariții ale Lunii. Numele acesteia era groaznic de potrivit, dar nu-i mai aruncă nicio privire. Se concentra asupra cristalului.

La început, străbătură orașul, cu magazine închise și clădiri goale de-o parte și de alta a străzilor. Nimic nu era deschis după miezul nopții în New Salem. Apoi, magazinele se răriră și apărură câteva grupuri de case. În cele din urmă, merseră pe un drum care deveni din ce în ce mai singuratic cu fiecare pas făcut și nu mai erau înconjurați decât de sunetele nopții.

Aici nu locuia nimeni, dar luna lumina suficient de puternic încât să poți vedea ce era înjur. Umbrele li se întindeau în față. Aerul era răcoros, iar Cassie tremură fără să-și dezlipească ochii de la cristal.

Simți că-i alunecă ceva peste umeri. Haina lui Adam. Îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi și-o întoarse repede asupra cristalului; dacă îi slăbea concentrarea, și cristalul părea să-și piardă din hotărâre și să încetinească, oscilând aparent aleatoriu. Nu se balansă niciodată atât de puternic pe cât o făcuse peridotul pe care-l folosisese Diana – dar, la urma urmei, Cassie *nu* era Diana și nici nu avea un sabat întreg care să o susțină.

Îl auzi pe Adam rostind în spatele ei:

— Nick?

— Oricum n-aș lua-o. Nu mi-e frig niciodată, pufni ironic Deborah.

Acum se aflau pe un drum îngust de pământ, încă îndreptându-se spre est. Deodată, lui Cassie îi trecu prin minte un gând îngrozitor.

O Doamne — *casa lui Faye*. Acolo i-am dat drumul în libertate și într-acolo mergem. O să urmăresc chestia asta până în camera lui Faye... și-apoi ce se va întâmpla?

Răceala care o străbătu era mai profundă și o amorțea mai mult decât vântul nopții. Dacă energia întunecată care explodase prin tavanul lui Faye îl omorâse pe Jeffrey, Cassie era la fel de vinovată ca Faye. Era o ucigașă.

Atunci nu-l mai urma, șopti o voce micuță din interiorul ei. Tu controlezi cristalul; răsuțește-l în direcția greșită.

Dar n-o făcu. Privi în continuare lacrima de cuarț, care părea să lucească lăptos în întuneric, și-i permise să se lege cum își dorea.

Dacă adevărul iese la iveală, asta e, își spuse sec.. Și, dacă era o ucigașă, merita să fie prinsă. Va urma cristalul oriunde o va duce.

Însă nu păru să-i îndrepte spre strada Crowhaven. Mergeau tot către est, nu spre nord-est. Deodată, drumul îngust și denivelat pe care se aflau începu să arate cunoscut.

Întrezări gardul de plasă înaintea lor.

— Cimitirul, rosti încet Adam.

— Stai, zise Deborah. Ai văzut? Acolo, uite!

— Ce, cimitirul? Întrebă Adam.

— Nu! Chestia aia — uite-o din nou! Acolo, pe drum.

— Nu văd nimic, interveni Nick.

— Nu se poate. Se mișcă...

— Eu zăresc o umbră, recunosc Adam. Sau poate un oposum ori vreun alt animal...

— Nu, e mare, insistă Deborah. *Acolo!* Nu vedeți aia?

Cassie își ridică în cele din urmă privirea; nu se putu abține. Drumul singuratic din fața ei păru la început întunecat și nemișcat, dar apoi observă ceva. O umbră, își zise... dar umbra a ce? Părea să fie înalt și se mișca.

— N-am văzut nimic, insistă tăios Nick.

— Atunci ești orb de-a dreptul, izbucni Deborah. Seamănă cu un om.

Lui Cassie i se făcu pielea de găină pe sub haina lui Adam. Chiar *arăta* ca un om – doar că parcă se schimba în fiecare minut, fiind ba mai înalt, ba mai scund, ba mai gras, ba mai zvelt. Din când în când, dispărea complet.

— Se îndreaptă spre cimitir, observă Deborah.

— Nu... uite! O cârmește spre șopron, strigă Adam. Nick, haide!

Lângă drum se afla un șopron abandonat. Până și în lumina lunii era evident cât *arăta* de dărăpănat. Silueta vagă păru să se îndrepte rapid într-acolo, contopindu-se cu întunericul dinapoia lui.

Adam și Nick alergau, iar Nick mormăia:

— Fugim după nimic!

Deborah stătea sigură pe ea, încordată și vigilentă, cercetând drumul din priviri. Cassie se uită îngrozită la colier. Concentrarea tuturor se dusese pe apa sâmbetei, iar cristalul se învârtea aiurea. Ridică privirea și dădu să pună ceva, dar trase adânc aer în piept.

— Uite-I!

Reapăruse lângă șopron și înainta cu repeziciune. Trecu *prin* gardul de plasă.

Deborah fu imediat pe urmele lui, alergând ca o căprioară. Iar Cassie, fără să aibă habar ce face, o urmă îndeaproape.

— Adam! strigă ea. Nick! Pe-aici!

Deborah ajunse la gardul înalt până la brâu și îl escaladă, căci rochia scurtă nu o incomodă deloc. Cassie fu și ea acolo o clipă mai târziu, șovăi, apoi își propti piciorul în plasă și se aburcă, dându-și la o parte poalele rochiei. Ateriză cu o zdruncinătură și simți o durere în gleznă, dar n-avea timp să-și facă griji în

privința asta. Deborah alerga înaintea ei.

— L-am prins! strigă Deborah, oprindu-se deodată. L-am prins!

Cassie putea să-l vadă chiar în fața lui Deborah. Se oprise din goana lui în linie dreaptă și țâșnea dintr-o parte într-alta, de parcă ar fi găsit o cale de evadare. Deborah făcea la fel, blocându-i drumul ca și cum ar fi fost un apărător la baschet.

Suntem nebuni, își zise Cassie când ajunse lângă cealaltă fată. N-o putea lăsa pe Deborah să înfrunte singură acea umbră – dar ce-aveau să facă?

— Există vreo vrajă sau ceva de genul ăsta ca s-o ținem pe loc? rosti ea gâfâind.

Deborah îi aruncă o privire surprinsă, iar Cassie observă că nu-și dăduse seama că se află în spatele ei.

— Poftim?

— Trebuie să-l prindem cumva! Există vreo vrajă...

— *Jos!* strigă Deborah.

Cassie se lăsă la pământ. Silueta ca o umbră se umflase deodată, dublându-și dimensiunile, precum o pisică furioasă, apoi se năpustise asupra lor. Direct asupra lor.

Cassie o simți trecându-i pe deasupra capului, mai rece decât gheața și mai întunecată decât cerul nopții.

Apoi dispăru.

Deborah și Cassie se ridicară în fund și se uitară una la cealaltă.

Adam și Nick apărură în fugă.

— Sunteți în regulă? întrebă Adam.

— Da, răspunse tremurat Cassie.

— Ce făceați? spuse Nick, privindu-le neîncrezător.

Și până și Adam întrebă:

— Cum ai sărit gardul?

Deborah îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Nu m-am referit *la tine*, adăugă el.

Cassie îi aruncă și ea o privire disprețuitoare.

— Fetele pot să se cațere, răspunse ea.

Ea și Deborah se ridicară în picioare și începură să-și scuture reciproc hainele, schimbând o privire complice.

— Acum a dispărut, zise Adam, renunțând cu înțelepciune la subiectul gardurilor. Dar măcar știm cum arată.

Nick pufni, în derâdere.

— Cum arată *ce anume*?

— Doar nu susții că tot nu l-ai văzut, spuse nerăbdătoare Deborah. A fost aici. S-a năpustit asupra noastră.

— Am văzut ceva, dar ce te face să crezi că era această așază energie întunecată?

— Eram pe urmele ei, zise Adam.

— De unde știm pe urmele a ce ne aflăm? ripostă Nick. Ceva din locul în care a fost omorât Lovejoy, atâta tot. Ar putea fi „energia întunecată” sau doar vreo fantomă obișnuită.

— O *fantomă*? spuse tresărind Cassie.

— Sigur. Dacă crezi în ele cât de puțin, să știi că unora le place să piardă vremea prin locurile unde au avut loc omoruri.

Deborah interveni nerăbdătoare:

— Da, ca Bocitoarea din Beverly, femeia aia în negru care apare când cineva va suferi de o moarte violentă.

— Sau vasul-fantomă din Kennybunk – *Isidore*. Cel care apare și-ți arată propriul sicriu dacă o să mori pe mare, spuse Adam, căzând pe gânduri.

Cassie era nedumerită. Presupusese că se aflau pe urmele energiei întunecate – dar cine putea fi sigur de asta?

— A ajuns în cimitir, comentă încet. Loc care pare logic pentru o fantomă. Dar dacă nu energia întunecată l-a ucis pe Jeffrey, atunci cine a făcut-o? Cine-ar fi *dorit* să-l ucidă?

Găsi răspunsul chiar în momentul în care puse întrebarea. Îl văzu pe Jeffrey stând între două fete: una înaltă, brunetă și tulburător de frumoasă; cealaltă mică și zveltă, cu păr ruginiu și o față certăreață.

— Faye sau Sally, șopti ea. Astă-seară au fost amândouă geloase. Dar chiar dacă ar fi suficient de nebune încât să-l omoare, niciuna n-ar fi putut de fapt s-o facă! Jeffrey era sportiv.

— O vrăjitoare ar fi reușit, interveni sec Deborah. Faye l-ar fi putut obliga să se spânzure singur.

Iar Sally are prieteni în echipa de fotbal, adăugă Nick. Așa a fost aleasă regina balului. Dacă mai întâi l-au strangulat, apoi l-au agățat...

Adam asista tulburat la această discuție purtată cu sânge rece.

— Doar nu credeți așa ceva.

— Hei, să te ferească Dumnezeu de furia unei femei, nu știi?

comentă Nick. Nu spun c-ar fi făcut-o vreuna dintre ele. Doar că *ar fi putut s-o facă*.

— Ei bine, n-o să descâlcim toată treaba stând pur și simplu aici, spuse tremurând Cassie. Când sărise gardul, haina lui Adam alunecase. Poate dacă-i dăm din nou de urmă...

În acel moment, își dădu seama că nu mai avea cristalul.

— A dispărut, zise. Cristalul lui Melanie. Cred că l-am scăpat când chestia aia s-a năpustit spre noi. Atunci, ar trebui să fie pe-aici, pe jos. *Trebuie să fie*.

Dar nu era. Se apucară cu toții să caute, iar Cassie mătură iarba rară și veștejită cu degetele, dar niciunul dintre ei nu reuși să-l găsească.

Cumva, acest ultim dezastru, incredibil de mic în comparație cu tot ce se întâmplase în acea noapte, aproape c-o făcu pe Cassie să izbucnească în lacrimi.

— E în familia lui Melanie de generații întregi, spuse ea, clipind des.

— Melanie o să înțeleagă, o asigură cu blândețe Adam.

Îi puse cu grijă o mână pe umăr, de parcă ar fi fost profund conștient că aveau martori.

— Dar e adevărat: n-are niciun sens să mai pierdem vremea pe-aici, le zise celorlalți. Hai să ne întoarcem la liceu. Poate că acolo au mai aflat ceva despre Jeffrey.

În vreme ce Cassie mergea, cu pantofii de Cenușăreasă strângând-o și cu rochia argintie a lui Laurel plină de pământ, se pomeni privind de-a dreptul Luna însângerată. Plutea deasupra orașelului New Salem asemenea unui înger al Morții, se gândi ea.

În mod normal, în noaptea cu lună plină, Cercul se întrunea și sărbătorea. Dar în ziua de după uciderea lui Jeffrey, Diana era încă bolnavă, Faye refuza să stea de vorbă cu cineva și nimănui altcuiva nu-i venea să convoace o întâlnire.

Cassie își petrecu ziua simțindu-se ca vai de ea. Seara trecută, la liceu, poliția nu găsisese nicio pistă care să ducă la criminalul lui Jeffrey. Nu spusese dacă fusese mai întâi strangulat și apoi spânzurat sau nu. De fapt, nu prea spusese mare lucru și nu le plăceau întrebările.

Melanie fusese drăguță în privința colierului, dar Cassie tot se mai simțea vinovată. Îl folosise ca să pornească în ceea ce se

dovedise o urmărire fără sorți de izbândă, iar apoi îl pierduse. Dar mult mai rău era sentimentul de vinovăție provocat de moartea lui Jeffrey.

Dacă n-ar fi dansat cu el, poate că Faye și Sally n-ar fi fost atât de mânioase. Dacă nu i-ar fi permis lui Faye să ia craniul, atunci energia întunecată n-ar fi fost eliberată. Oricum privea problema, se simțea responsabilă și nu dormise toată noaptea, gândindu-se întruna la asta.

— Vrei să stăm de vorbă? o întrebă bunica ei, ridicându-și privirea de la masa pe care tăia rădăcina de ghimber.

Bucătăria antică ce îi păruse atât de uluitoare lui Cassie atunci când sosise în New Salem era acum un fel de refugiu. Aici era mereu câte ceva de făcut: de tocat, de uscat sau de conservat ierburile din grădina bunicii, iar în vatră ardea adesea focul. Era un loc vesel și călduros.

— Of, bunico, spuse Cassie, apoi se opri.

Voia să vorbească, dar oare putea? Se uită fix la mâinile ridate ale bunicii, care împrăștia rădăcina pe un grătar de lemn, ca să se usuce.

— Cassie, știi că sunt mereu aici pentru tine – și la fel și mama ta, continuă bunica.

Deodată, aruncă o privire către ușa bucătăriei, iar Cassie observă că în pragul ei stătea mama ei.

Ochii mari și întunecați ai doamnei Blake erau ațintiți asupra lui Cassie, iar fetei i se păru că distinge în ei o undă de tristețe. De când veniseră în această „vacanță” în Massachusetts, mama ei păruse tulburată, dar în ultimele zile pe chip i se citea un fel de melancolie obosită care o nedumerea pe Cassie. Mama ei era atât de frumoasă și părea atât de tânără, iar aerul nou de neajutorată, de pe chipul său, o făcea să arate mai tânără decât oricând.

— Știi, Cassie, că dacă ești cu adevărat nefericită aici... încep mama ei, sfidând-o din priviri.

Bunica lui Cassie se încordase și se opri din împrăștiatul rădăcinii de ghimber.

— ... nu suntem nevoite să rămânem, încheie mama.

Cassie era uluită. După toate prin care trecuse în primele săptămâni petrecute în New Salem, după toate nopțile în care-i venise să moară de dor de casă – *acum* mama ei spunea că pot

să plece? Dar și mai ciudat era felul în care se uita bunica lui Cassie.

— Fuga n-a rezolvat niciodată nimic, rosti bătrâna. N-ai învățat încă asta? N-am făcut cu toatele...

— Doi copii au murit, spuse mama lui Cassie. Iar dacă fiica mea își dorește să plecăm de-aici, așa vom face.

Cassie se uita consternată de la una la alta. Despre ce vorbeau?

— Mamă, interveni ea, de ce m-ai adus aici?

Mama și bunica ei încă se mai priveau – o înfruntare a voințelor, se gândi Cassie. Apoi, mama lui Cassie se uită în altă parte.

— Ne vedem la cină, încheie și ieși din cameră la fel de repede cum apăruse.

Bunica lui Cassie oftă din rărunchi. Mâinile ei bătrâne tremurară ușor când apucară o altă rădăcină.

— Sunt unele lucruri pe care le vei putea înțelege abia mai târziu, îi explică lui Cassie după o clipă. Trebuie să ai încredere în noi, Cassie.

— Asta are de-a face cu motivul pentru care tu și mama v-ați înstrăinat pentru atâta vreme? *Are?*

Urmă o pauză. Apoi, bunica ei rosti încet:

— Trebuie să ai încredere în noi...

Cassie deschise gura, după care o închise la loc. N-avea rost să mai insiste. După cum învățase deja, familia ei se pricepea de minune să țină secrete.

Se hotărî că se va duce la cimitir. Aerul proaspăt îi va face bine și poate că, dacă ar găsi cristalul lui Melanie, se va simți puțin mai bine.

Odată ajunsă acolo, își dori s-o fi rugat pe Laurel s-o însoțească. Chiar dacă soarele de octombrie strălucea puternic, aerul era răcoros și ceva în legătură cu cimitirul lugubru o neliniști.

Mă întreb dacă fantomele apar și în timpul zilei, se gândi ea, găsind locul în care ea și Deborah se aruncaseră la pământ. Dar nu se ivi nicio fantomă. Nu se mișca nimic în afara firelor de iarbă legănate de vânt.

Cassie mătură pământul din priviri, căutând orice lucire a unui lanț de argint sau a unui cuarț transparent. Cercetă zona

centimetru cu centimetru. Colierul *trebuia* să fie acolo... dar nu era. În cele din urmă, renunță și se sprijini pe călcâie, stând pe vine.

Atunci observă din nou movila.

Uitase să-și întrebe bunica despre asta. În seara aceea trebuia să-și amintească s-o facă. Se ridică și porni către ea, privind-o curioasă.

Ziua, se vedea că ușa de fier era ruginită. Și balamaua era ruginită, dar arăta destul de modern. Bucata de ciment din față era mare; nu-și dădea seama cum ajunsese acolo. Sigur era prea grea ca s-o poată căra o singură persoană.

Și de ce ar *vrea* cineva s-o ducă acolo?

Cassie se întoarse cu spatele la movilă. Mormintele din partea aceea a cimitirului erau și ele moderne; le mai văzuse. Scrisul de pe pietrele de mormânt era chiar lizibil. Eve Dulany, 1955-1976, citi ea. Dulany era numele de familie al lui Sean; probabil era vorba despre mama lui.

Pe următoarea piatră erau două nume: David Quincey, 1955-1976, și Melissa B. Quincey, 1955-1976. Părinții lui Laurel, își zise Cassie. Doamne, trebuie să fie oribil să fii orfan. Dar Laurel nu era singura în această situație, de pe strada Crowhaven. Chiar lângă piatra de mormânt a familiei Quincey era o alta: Nicholas Armstrong, 1951-1976; Sharon Armstrong, 1953-1976. Mama și tatăl lui Nick. Ei trebuie să fi fost.

Când zări a treia piatră, lui Cassie i se ridică părul pe ceafă.

Linda Whittier, citi ea. Născută în 1954. Decedată în 1976. Mama lui Suzan.

Decedată în 1976.

Deodată, Cassie se întoarse să se uite iar la piatra de mormânt a familiei Armstrong. Avusese dreptate – părinții lui Nick muriseră amândoi în 1976. Iar familia Quincey... iuți pasul. Da. Din nou 1976. Și Eve Dulany: decedată în 1976.

Ceva i se strecură pe șira spinării și ea aproape că alergă spre pietrele din cealaltă parte a movilei. Mary Meade – mama Dianei –, decedată în 1976. Marshall Glaser și Sophia Burke Glaser. Părinții lui Melanie. Decedați în 1976. Grant Chamberlain. Tatăl lui Faye. Decedat în 1976. Adrian și Elizabeth Conant. Părinții lui Adam. Decedați în 1976.

O mie nouă sute șaptezeci și șase! O mie nouă sute șaptezeci

și șase! Cassie simți cum i se zvârcolește stomacul și i se ridică, iar părul de pe ceafă i se zbârli.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase în New Salem în 1976?

8

— A fost un uragan, zise Diana.

Era luni, iar Diana se întorsese la școală încă puțin fonfăită, dar, în rest, bine. Stăteau de vorbă înainte de începerea orei de istorie americană; era prima ocazie pentru Cassie de a discuta între patru ochi cu Diana. Nu-și dorise să deschidă subiectul de față cu alții.

— Un uragan? întrebă ea.

Diana dădu aprobator din cap.

— Avem din când în când parte de câte unul. În anul acela, a lovit fără niciun fel de avertizare, iar podul care ne leagă de continent a fost inundat. Mulți oameni au rămas blocați pe insulă și mulți au murit.

— Îmi pare foarte rău, spuse Cassie.

Ei, se pare că, la urma urmei, exista o explicație perfect rațională, se gândi ea. Cum a putut fi atât de proastă încât să se impacienteze din cauza asta? Un dezastru natural explica totul. Iar când Cassie o întrebuse pe bunica ei despre movila din cimitir, în seara trecută, bătrâna se uitase la ea, clipise și, în cele din urmă, o întrebuse la rândul ei dacă *exista* într-adevăr o movilă în vechiul loc de îngropăciune? Dacă da, atunci putea fi un soi de buncăr – un loc pentru depozitarea muniției în timpul unuia dintre vechile războaie. Încă o explicație cât se poate de simplă.

Laurel și Melanie intrară și se așezară în fața lui Cassie și a Diane. Cassie trase adânc aer în piept.

— Melanie, m-am dus ieri din nou în cimitir ca să-ți caut cristalul – dar tot nu l-am găsit. Îmi pare rău; cred a e pierdut pentru vecie, se scuză ea.

Ochii cenușii ai lui Melanie erau gânditori și gravi.

— Cassie, ți-am spus încă din seara aia că nu contează. Mi-aș fi dorit doar ca tu, Adam, Nick și Deborah să nu fi șters-o așa, fără noi, ceilalți. A fost periculos.

— Știu, șopti Cassie. Dar în acel moment *nu părea* periculos – sau părea, dar n-aveam timp să mă gândesc cât de periculos era

cu adevărat. Voiam doar să aflu cine îl omorâse pe Jeffrey. Observă că Melanie și Diana schimbă o privire; Melanie păru surprinsă, iar Diana, puțin încrezută.

Cassie se simți ușor stânjenită.

— Ți-a povestit Adam despre ce-am vorbit în cimitir? o întrebă pe Diana. Despre Faye și Sally?

Diana deveni serioasă.

— Da. Dar totul este absolut ridicol. Sally n-ar face niciodată așa ceva, iar în ceea ce o privește pe Faye... ei bine, e destul de capricioasă uneori, dar e incapabilă să omoare pe cineva.

Cassie deschise gura și se trezi uitându-se la Melanie, în ai cărei ochi cenușii se citea acum ceva asemănător unui cinism neîncrezător. O privi iar pe Diana și adăugă:

— Nu, sunt sigură că ai dreptate.

Însă nu era așa. Melanie era cea care avea dreptate; Diana era prea încrezătoare, prea naivă. Nimeni nu știa mai bine decât Cassie de ce era capabilă Faye.

Doamna Lanning începea ora. Laurel și Melanie se întoarseră, iar Cassie deschise manualul și încercă să se concentreze la istorie.

Întreaga săptămână de școală se dovedi a fi ciudată. Moartea lui Jeffrey provocase ceva în rândul elevilor străini de Club; era diferită de alte morți. Kori fusese o membră a Clubului sau pe aproape, iar directorul nu fusese deosebit de popular. Dar Jeffrey era un star al fotbalului, unul de-al lor, un tip pe care mai toată lumea îl plăcea și îl admira. Moartea lui îi afectase pe toți într-un alt mod.

Zvonurile porniseră lent. Dar miercuri, Sally vorbea deja deschis despre faptul că Faye și Clubul îl ucisese pe Jeffrey. Apăruseră tensiuni între membrii Clubului și restul școlii. Doar Diana părea să nu aibă habar de asta, arătându-se șocată atunci când Melanie sugerează că cei din Cerc nu ar fi bine-veniți la înmormântarea lui Jeffrey.

— Trebuie să mergem, insistă ea și așa și făcură, cu excepția lui Faye.

Cât despre Faye... ea își petrecu săptămâna fierbând în tăcere. Nu le iertase pe Suzan și pe Deborah pentru că o ajutaseră pe Cassie să se pregătească pentru bal, nu-l iertase pe

Nick pentru că o ignorase și nu-i iertase pe ceilalți pentru că fuseseră martorii umilirii ei. Singurii oameni pe care nu era mândioasă erau frații Henderson. Când se pomenea de moartea lui Jeffrey, se arăta dură și secretoasă.

În fiecare zi, Cassie se aștepta să primească un telefon cu o nouă cerere ciudată, un nou șantaj. Dar, pentru moment, Faye părea să o lase în pace.

Vineri după-amiază, în mașina care le luă de la școală, Laurel aduse vorba despre balul de Halloween.

— Sigur că vei veni și tu, Cassie, spuse ea când o lăsară pe Cassie în dreptul casei cu numărul doisprezece. *Trebuie* să vii. Și ai timp suficient, două săptămâni, ca să te gândești pe cine inviți.

Cassie intră în casă, simțind că o lasă picioarele. *Încă* un bal? Nu-i venea să creadă.

De un lucru era sigură: n-avea să semene deloc cu cel de dinainte. Nu va permite să se întâmple asta. Va face cum îi sugerase Laurel, va găsi pe cineva care s-o însoțească – și va rămâne toată seara alături de persoana respectivă. Cineva, oricine. Poate chiar Sean.

Cassie se strâmbă. Poate nu chiar *oricine*. Dornic de atenție, Sean s-ar putea dovedi el însuși o problemă. S-ar putea să nu mai scape niciodată de el.

Nu, Cassie avea nevoie de un tip care doar s-o însoțească și nimic mai mult. Un tip care să nu se arate deloc interesat de ea, în nicio situație. Un tip care să fie complet indiferent...

În minte îi apărură o imagine: ochi de culoarea mahnului, profunzi și plini de semnificații și complet imperturbabili. Nick. Lui Nick nici măcar nu-i plăceau fetele. Iar lui Faye nu-i va păsa; Faye nici măcar nu mai vorbea cu Nick. Nick va fi o variantă sigură – dar își va dori oare să meargă la bal cu ea?

Nu avea decât o singură cale de a afla, se gândi.

Nick era vărul lui Deborah și locuia împreună cu părinții ei, în casa cu numărul doi de pe strada Crowhaven. Clădirea de culoarea piersicii era destul de dărăpănată, iar ușa de la garaj stătea de obicei deschisă, dând la iveală mașina la care Nick lucra întruna.

Adam spusese că era un Mustang din '69 cu două uși, ceva cu totul deosebit. Totuși, în acel moment arăta ca un schelet ridicat

pe bușteni.

Când Cassie intră în garaj, după-amiază târziu, Nick era aplecat asupra bancului de lucru, părul lui brunet lucind ușor în lumina becului atârnat de grindă. Meșterea ceva la o piesă, cu o șurubelniță.

— Bună, salută Cassie.

Nick se îndreptă de spate. Nu păru surprins s-o vadă, dar, la urma urmei, Nick nu era niciodată surprins. Nici nu se arătă prea mulțumit. Purta un tricou atât de plin de pete de ulei, încât inscripția de pe piept se citea cu greu, dar Cassie reuși să distingă următoarele cuvinte: *Prietenii nu-și lasă prietenii să conducă mașini Chevrolet.*

Cassie își dresе glasul. Intră și întreabă-l, se îmbărbătă – dar asta se dovedea acum a fi imposibil. După o clipă sau două în care o privi fix, așteptând, Nick se uită iar la bancul de lucru.

— Tocmai mergeam la Diana, spuse veselă Cassie. Și m-am gândit să trec pe-aici să te salut.

— Bună, zise Nick, fără s-o privească.

Cassie avea gura uscată. De unde-i venise ideea că *ar putea* să invite un tip la bal? Și ce dacă mulți băieți își doriseră să danseze cu ea data trecută? Fusese probabil un noroc chior. Iar *Nick* nu se învârtise deloc prin preajma ei.

Încercă să pară nonșalantă.

— Și ce faci... Voise să adauge „la balul de Halloween”, dar i se puse un nod în gât și intră în panică. În schimb, încheie pe un ton pițigăiat:...acum?

— Reasamblez carburatorul, răspunse scurt Nick.

— Ah! făcu Cassie. Căută febril în minte un alt subiect de conversație. Ăăă... Luă o mică bilă de metal de pe bancul de lucru. Și... asta pentru ce e?

Pentru carburator.

— Ah! Cassie privi bila. Ăăă, Nick, știi, mă întrebam – dădu să pună bila înapoi pe banc – dacă ai vrea, ăăă, să... *ups!*

Bila îi țușni – ca o sămânță de pepene – dintre degetele transpirate și ateriză cu un pocnet undeva sub bancul de lucru, apoi dispăru. Cassie își ridică îngrozită privirea, iar Nick trânti șurubelnița și înjură.

— Îmi pare rău. Sincer, Nick, îmi pare rău...

— De ce naiba a trebuit să-ți faci de lucru cu ea? Ce *cauți* aici,

de fapt?

— Eu... Cassie se uită la fața lui mânioasă și o părăsi și ultimul strop de curaj. Îmi pare rău, Nick, icni din nou și o șterse.

Afară din garaj, pe alee. Când ajunse în stradă, făcu la dreapta fără să se gândească, îndreptându-se spre casă. Oricum, nu voia să meargă la Diana – Adam probabil că se afla acolo. Străbătu strada Crowhaven, cu obrazii îmbujorați și inima bătându-i cu putere.

Fusese o idee proastă de la bun început. Suzan avea dreptate; Nick era o iguană. Nu manifesta nicio emoție omenească normală. Cassie nu se așteptase ca el să-și *dorească* să o însoțească la bal; doar își închipuise că nu-l va deranja, pentru că, în noaptea aceea, se purtase frumos cu ea în încăperea boilerului. Dar acum își dăduse arama pe față. Era bucuroasă totuși că nu apucase să-l întrebe înainte să scape bila – ar fi fost cumplit de jenant.

Chiar și așa, își simțea pieptul tensionat și fierbinte și ochii inflamați. Își ținu capul sus când trecu pe lângă casa lui Melanie, apoi pe lângă cea a lui Laurel. Nu voia să dea ochii cu niciuna dintre ele.

Soarele abia apusese și culorile tuturor lucrurilor păleau. Zilele astea se întunecă atât de devreme, se gândea ea când zgomotul unui motor îi atrase atenția.

Era o mașină Suzuki Samurai pe a cărei plăcuță de înmatriculare scria ENERVEAZĂ-MĂ. În ea se aflau frații Henderson, iar Doug conducea mult prea repede. Imediat ce o zăriră, traseră pe dreapta și își scoaseră capetele pe fereastră, strigând diverse comentarii.

— Hei, ce caută o fată drăguță ca tine într-un asemenea cartier?

— Vrei să petreci, Cassie?

— Haide, scumpo, îți arătăm noi cum să te distrezi!

O hărțuiau doar ca să se amuze, dar ceva o făcu pe Cassie să privească în ochii albaștri-verzui ai lui Doug și să răspundă îndrăzneț:

— Sigur.

Se uitară uluiți la ea. Apoi, Chris izbucni în râs.

— Tare; urcă! zise și deschise portiera din dreapta.

— Ia stai puțin, rosti Doug și se încruntă, dar Cassie se urca

deja, iar Chris o ajuta să escaladeze treapta înaltă.

Nu știa ce-i venise. Dar se simțea de nestăpânit și iresponsabilă, probabil cel mai bun mod în care să te simți când erai împreună cu frații Henderson.

— Unde mergem? întrebă când demarară.

Chris și Doug se priviră precauți.

— Să cumpărăm niște dovleci pentru Halloween, răspuse Chris.

— Să cumpărăm dovleci?

— Ei bine, nu chiar să-i *cumpărăm*, șovăi Chris.

Din cine știe ce motiv, în acel moment, lui Cassie i se păru amuzant. Începu să chicotească. Chris rânji.

— Mergem în Salem, explică el. Au cele mai bune culturi de dovleci în care să dăm iama. Și, dacă terminăm suficient de repede, putem să ne ascundem în Temnița Vrăjitoarei și să-i speriem pe turiști.

Temnița Vrăjitoarei? se miră Cassie, dar nu răspuse decât cu un „OK”.

Podeaua micului jeep era presărată cu sticle, fărâme de tutun, cârpe, pungi de gogoși, casete cu banda scoasă și reviste obscene. Când ajunseră la câmpul cu dovleci, Chris îi explica lui Cassie cum să facă o bombă artizanală.

— OK, acum tăceți din gură, zise Doug. Trebuie s-o luăm prin spate.

Stinse farurile și motorul și merse încet.

Câmpul era o suprafață uriașă, îngrădită și plină de dovleci, unii făcuți grămadă, alții împrăștiați pe pământ. Doug opri mașina chiar în spatele unui morman mare, lângă ghereta unde plăteau dovlecii. Acum, era complet întuneric, iar lumina din locul îngrădit nu ajungea până la ei.

— Peste gard, mimă Doug și apoi, către Cassie: Rămâi aici.

Cassie era bucuroasă că nu voiau să-l escaladeze și ea; în partea de sus, avea sârmă ghimpată. Chris își puse jacheta deasupra și cei doi băieți săriră gardul cu ușurință.

Apoi începură să paseze calmi dovlecii peste gard. Chris i-i dădea lui Doug, care stătea în vârful grămezii și-i lăsa în brațele lui Cassie, aflată pe partea cealaltă, făcându-i semn să-i depoziteze pe bancheta din spate a jeepului.

Ce Dumnezeu *voiau* să facă cu ei? se întrebă amețită Cassie

când se împletici cu brațele încărcate, iar și iar. Oare poți să faci o bombă dintr-un dovleac?

— OK, șuieră în cele din urmă Doug. Ajunge!

Sări înapoi peste gard. Chris dădu și el să-l escaladeze, dar chiar în acel moment se auzi un lătrat furios și apăru un câine mare și negru, agil.

— Ajutor! țipă Chris.

Rămăsese atârnat peste gard. Dobermanul îl prinsese de cizmă și-l scutura furios, mârâind. Un bărbat țâșni din gheretă și prinse să strige la ei și să-i amenințe cu pumnul.

— Ajutor! Ajutor! țipă iar Chris. Începu să chicotească, apoi scânci: Au! îmi smulge naibii piciorul! Au! Ajutor!

Doug alergă înapoi la jeep, cu ochii lui ciudați lucind nebunește.

— O să *omor* câinele ăla, rosti el cu răsuflarea tăiată. Unde-i pistolul?

— Rezistă, Max! Ține-l până-mi aduc pușca! striga bărbatul.

— Au! Mă mușcă! Mă doare, omule! urla Chris.

— Nu-l omorî, îl rugă înnebunită Cassie, apucându-l pe Doug de braț.

Nu mai lipsea decât ca el și paznicul să tragă unul în celălalt. Doug continuă să scotocească prin gunoaiele de pe podeaua jeepului.

— Nu omorî câinele! Putem să-i dăm asta, spuse Cassie, venindu-i o idee.

Apucă o pungă în care mai erau câteva gogoși râncede. În vreme ce Doug mai căuta încă arma, ea alergă înapoi la gard.

— Uite, cuțu, cuțu, spuse ea gâfâind.

Câinele mârâi. Chris continua să zbiere, iar paznicul dovlecilor striga întruna.

— Cuțu *bun*, îi spuse disperată Cassie dobermanului. Bun băiat, uite, gogoși, vezi? Vrei o gogoasă? Și apoi, luându-se complet prin surprindere, strigă: *Vin-aici! ACUM!*

În același tip, făcu... nu știu exact ce. Făcu... ceva... cu mintea. O putea simți țâșnind din ea ca o izbucnire de căldură. Lovi câinele, care dădu drumul piciorului lui Chris, căci picioarele din spate ale animalului îi cedaseră. Aproape lipit cu burta de pământ, se târî până la gard și se făcu mic.

Cassie se simți înaltă și cumplită.

— Cuțu bun, spuse și aruncă punga cu gogoși peste gard. Chris se cățăără către cealaltă parte, aproape aterizând în cap. Câinele rămase la pământ și scânci demn de milă, neluând în seamă gogoșile.

— Să mergem! strigă Chris. Haide, Doug! Nu trebuie să omorâm pe nimeni!

El și Cassie îl băgară pe Doug, care protesta, în jeep și Chris demară. Vânzătorul de dovleci fugi după ei cu pușca în mâini, dar, când ei ajunseră la drum, renunță să-i mai urmărească.

— Au! se vaită Chris, scuturându-și piciorul și făcând jeepul să vireze.

Doug murmură ceva în barbă.

Cassie se lăsă pe spate și oftă.

— OK, zise vesel Chris, acum, să mergem la Temnița Vrăjitoarei.

Muzeul Temniței Vrăjitoarei din Salem arăta, din exterior, ca o casă obișnuită. Chris și Doug păreau să știe bine locul, iar Cassie îi urmă când dădură ocol casei și se strecurară pe ușa din spate.

Prin cadrul unei uși, Cassie zări ceea ce părea a fi un mic teatru.

— Acolo se țin procesele vrăjitoarelor, spuse Chris. Știi, o piesă de teatru pentru turiști. Apoi îi duc aici, jos.

O scară abruptă ducea în întuneric.

— De ce? întrebă Cassie.

— E temnița. Și fac un tur. Noi ne ascundem în colțuri, apoi sărim și țipăm când se apropie. Unii mai că fac atac de cord, explică Doug, afișând un rânjel nebunesc.

Cassie își dădea seama cum se putea întâmpla asta. Devenea din ce în ce mai întuneric, pe măsură ce coborau treptele. Aerul părea foarte răcoros, iar în nări îi pătrunse un iz umed de mucegai.

Un coridor îngust se întindea înaintea lor, în bezna care era alungată doar de câteva luminițe, la intervale mari. De o parte și de alta a coridorului se aflau mici celule. Atmosfera era grea și apăsătoare.

E ca în camera boilerului, se gândi Cassie. Se opri în loc.

— Haide, care-i problema? șopti Doug, întorcându-se spre ea.

Abia îl putea zări.

Chris veni înapoi până la baza scărilor și o privi direct în ochi.

— Încă nu-i nevoie să mergem acolo, spuse el. Putem să așteptăm aici până ce dau să coboare.

Cassie încuviință recunoscătoare. Era suficient de rău că se afla la marginea acestui loc îngrozitor. Nu voia să intre decât când era absolut necesar.

— Sau... Lui Chris păru să-i treacă prin cap un lung șir de gânduri. Sau... am putea să *plecăm* pur și simplu, să știi.

— Să plecăm? De ce? se miră Doug, alergând înapoi.

— Pentru că... Chris se uită fix la el. Pentru că... pentru că așa zic eu!

— Tu? Cui îi pasă ce zici tu? strigă pe șoptite Doug, iar cei doi începură să se ciondănească.

La urma urmei, nu sunt deloc înspăimântători, se gândi Cassie, puțin amețită. Seamănă mai degrabă cu Băieții Pierduți din „Peter Pan”. Ciudați, dar destul de drăguți.

— E-n regulă, interveni ea, ca să oprească cearta. Putem să rămânem. O să mă așez pe trepte.

Cu răsuflarea tăiată, îi urmară și ei exemplul, iar Chris își masă vârful piciorului prin cizmă.

Cassie se sprijini cu spatele de perete și închise ochii. Putea auzi voci venind de sus, cineva vorbind despre procesele vrăjitoarelor din Salem, dar până la ea ajungeau doar frânturi din discurs. Era secătuită de tot ce se întâmplase în acea zi, iar locul acesta îngrozitor o făcea să se simtă rău și amețită. De parcă ar fi avut o pâclă pe creier.

— ...gubernatorul regal, Sir William Phips, a desemnat o curte specială care să se ocupe de aceste cazuri. Erau deja atât de multe vrăjitoare acuzate... se auzi o voce de femeie.

Atât de multe vrăjitoare false, se gândi neclar Cassie, ascultând pe jumătate. Dacă femeia aia ar fi știu de vrăjitoarele adevărate care se furișaseră în temnița ei...

— ...pe zece iunie, prima dintre vrăjitoarele condamnate a fost executată în public. Bridget Bishop a fost spânzurată pe Dealul Spânzurătorii, chiar lângă Salem...

Sărmana Bridget Bishop, își zise Cassie. Văzu deodată dinaintea ochilor picioarele lui Jeffrey balansându-se și o străbătu un val de greață. Probabil că și picioarele lui Bridget se legănaseră atunci când fusese spânzurată.

— ... la sfârșitul lui septembrie, alți optsprezece oameni fuseseră spânzurați. Ultimele cuvinte ale lui Sarah Goode...

Optsprezece. O groază de picioare care se balansau. Doamne, nu mă simt bine deloc, gândi Cassie.

— ...și o a nouăsprezecea victimă a fost strivită până a murit. Strivirea era o formă de tortură puritană în care pe pieptul victimei era așezată o placă de lemn pe care erau îngrămădite pietre tot mai grele...

Uf! Acum *chiar* că nu mă simt bine. Mă întreb cum o fi să se așeze pietre pe tine până mori? Cred că n-o să aflu niciodată, din moment ce în zilele noastre nu se prea mai întâmplă așa ceva. Doar dacă nu cumva ești surprins de o alunecare de pietre sau ceva de genul ăsta...

Cassie se îndreaptă subit de spate, cu mintea limpede, de parcă pâcla ar fi fost alungată de o pală de vânt înghețat.

Alunecare de pietre. Avalanșă. Domnul Fogle, directorul liceului, aflate cum era să fii acoperit de pietre până mureai.

Ce coincidență stranie! Doar asta era. Însă...

O Doamne, își zise deodată Cassie.

Simți că întregul ei corp era cuprins de un fior electric. Gândurile îi alergau unul după celălalt.

Alunecare de pietre. Strivit până la moarte. În fond același lucru. Și spânzurare. Vrajitoarele au fost spânzurate... Exact ca Jeffrey Lovejoy. O Doamne, o Doamne! Trebuia să existe o legătură.

— ... nu se știe câți au murit în închisoare. În comparație cu ce condiții oferea aceasta, uitarea rapidă provocată de un gât frânt ar fi putut fi chiar îndurătoare. Turul nostru ne va duce acum...

Gât frânt. Un gât frânt.

Gâtul lui Kori fusese frânt.

Cassie simți că-i vine să leșine.

9

Vocile de deasupra se apropiau. Cassie nu putea să se miște; o pătură cenușie părea că-i învăluisese simțurile. Chris o trăgea de braț.

— Haide, Cassie! Vin!

Cassie auzi slab de sus:

— Așezați-vă într-un singur șir, coborâm pe o scară îngustă...

Chris o trăgea pe Cassie departe de trepte.

— Hei, Doug, dă-mi o mână de ajutor!

Cassie făcu un efort suprem.

— Trebuie să mergem acasă, îi spuse lui Chris. Se ridică și încercă să vorbească autoritar. Trebuie să mă întorc și să-i povestesc Dianei ceva chiar acum.

Frații se priviră, luați prin surprindere, dar vag impresionați.

— OK, căzu Chris de acord, iar Cassie se încovoie, căci cenușiul o copleșise din nou.

Doug trăgând-o în față și Chris încercând s-o sprijine din spate, o conduseră în viteză pe coridoarele întunecate și șerpuite ale temniței. Se simțeau în largul lor în beznă, la fel ca niște șobolani, și o ghidară fără greșală pe holuri până la un semnal luminos care anunța: IEȘIRE.

Pe drumul spre nord, dovlecii bufneau și se rostogoleau pe bancheta din spate ca niște capete retezate. Cassie rămase cu ochii închiși și încercă să respire normal. Știa doar că nu le putea spune fraților Henderson la ce se gândea. Dacă descopereau de ce o bănuise pe Kori, se putea întâmpla absolut orice.

— Lăsați-mă la Diana, îi rugă atunci când ajunseră în sfârșit pe strada Crowhaven. Nu... nu-i nevoie să intrați cu mine. Mersi.

— OK, zise Chris și o lăsa să coboare. Apoi își scoase iar capul pe fereastră. Aăă... hei... mersi c-ai luat javra aia de pe mine, spuse el.

— Cu plăcere, răspunse veselă Cassie. Oricând e nevoie.

În timp ce ei se îndepărtau, Cassie își dădu seama că nici măcar n-o întrebaseră de ce trebuia să stea de vorbă cu Diana. Poate că erau atât de obișnuiți să facă ei înșiși lucruri

inexplicabile, încât nu se mirau când procedau și alții la fel.

Domnul Meade răspuse la ușă, iar Cassie realizează că trebuia să fie destul de târziu, având în vedere că se întorsese de la birou. Când Cassie urcă scările, el o strigă pe Diana.

— Cassie! rosti Diana, sărind când își zări prietena. Ce s-a întâmplat?

Adam stătea pe pat; se sculă și el, alarmat.

— Știu că-i târziu... îmi pare rău... dar trebuie să vorbim. Eram în Temnița Vrăjitoarei...

— Unde-ai fost? Uite, ia asta; ai mâinile reci ca gheața. Acum, ia-o de la început, o îndemnă Diana, făcând-o să stea jos și înfășurând-o într-un pulover.

Încet, poticnindu-se din când în când, Cassie le depănă întreaga poveste: cum Chris și Doug o culeseră de pe drum și o duseseră în Salem. Trecu peste partea cu dovlecii, dar le zise că merseseră la Temnița Vrăjitoarei și că apoi, ascultând discursul, văzuse deodată legătura. Strivirea până la moarte și alunecările de pietre; spânzurările și găturile frânte.

— Dar asta ce înseamnă? întrebă Diana când termină.

— Nu știu exact, recunosc Cassie. Dar pare să existe legătură între cele trei morți și felul în care puritanii obișnuiau să-i pedepsească pe oameni.

— Legătura e energia întunecată, rosti încet Adam. Creierul acela a fost folosit de către sabatul original, care a trăit pe vremea proceselor vrăjitoarelor.

— Însă asta nu ar explica și moartea lui Kori, protestă Diana. N-am activat craniul decât după întâmplarea asta.

Adam era palid.

— Nu. Dar eu am găsit craniul cu o zi înainte. L-am scos din nisip...

Ochii lui îi întâlnește pe ai lui Cassie, iar ea se simți deodată cumplit de înspăimântată.

— Nisip. Ca să neutralizeze răul, șopti ea. O privi pe Diana. Asta scrie în Cartea ta a Umbrelor. Să îngropi un obiect în nisip ori în pământ ca să neutralizezi răul pe care-l conține. La fel ca...

Se opri deodată și-și mușcă limba. Doamne, aproape că rostise „La fel ca atunci când ai îngropat craniul pe plajă, ca să fie în siguranță.”

— La fel ca atunci când l-am găsit eu, încheie Adam.

Da. Și crezi că atunci când l-am scos... acest simplu fapt l-a activat. Dar asta ar însemna că ar trebui să fie atât de puternic... Vocea i se stinse. Cassie își dădea seama că încerca să se opună ideii; nu voia s-o creadă. Am simțit ceva când l-am scos din groapa aia, adăugă el. M-am simțit amețit, ciudat. Poate din pricina energiei întunecate care evada. Se uită la Cassie. Așadar, consideri că energia a venit în New Salem și a omorât-o pe Kori.

— Eu... nu știu ce să cred, spuse necăjită Cassie. Nu știu de ce *ar face asta*. Dar faptul că de fiecare dată când avem de-a face cu craniul moare cineva în moduri asemănătoare cu cele folosite de puritani pentru a omorî vrăjitoare nu poate fi o simplă coincidență.

— Nu-ți dai însă seama, interveni agitată Diana, că nu se întâmplă de fiecare dată. Nimeni n-a folosit craniul înainte de moartea lui Jeffrey. A fost absolut în siguranță... Șovăi, apoi continuă repede. Ei bine, sigur că *vouă* pot să vă spun... a fost în siguranță pe plajă. Și-acum e îngropat tot acolo. L-am verificat o dată la câteva zile. Așa că nu există o legătură perfectă.

Cassie rămăsese fără cuvinte. Primul impuls fu să rostească „Ba cineva a folosit craniul!” Dar asta ar fi fost o adevărată nebunie. Nu-i putea mărturisi Dianei – iar acum, era complet pierdută. Simți cum tremură în profunzimile ei. O Doamne, exista o legătură perfectă.

Era asemenea aceluia slogan, *Folosești un pistol, mergi la închisoare*. Folosești craniul, omori pe cineva. Iar ea, Cassie, era responsabilă în ultimul caz, când fusese utilizat acesta. Era responsabilă pentru moartea lui Jeffrey.

Apoi, încă un șoc. Descoperi ochii pătrunzători, albaștri-cenușii ai lui Adam ațintiți asupra ei.

— Știu la ce te gândești, spuse el.

Cassie înghiți în sec, încremenită.

— Încerci să găsești o cale de a mă proteja, continuă el. Niciuneia dintre voi nu-i place ideea că faptul că am scos craniul din nisip a avut de-a face cu moartea lui Kori. Așa că încercați să compromiteți teoria. Dar nu va funcționa. E evident că există o *legătură* între craniu și toate cele trei morți – chiar și cea a lui Kori.

Cassie tot nu se putea mișca. Diana atinse mâna lui Adam.

— Dacă e adevărat, atunci nu e vina ta, rosti ea, iar ochii săi

verzi ardeau intens. N-aveai de unde să știi că a scoate craniul din nisip va provoca vreun rău. N-aveai de unde să știi.

Dar eu am știut, își zise Cassie. Sau, cel puțin, așa ar fi trebuit. Știam că e diabolic; am simțit că era capabil săucidă. Și tot am lăsat-o pe Faye să-l ia. Ar fi trebuit să mă opun mai ferm; ar fi trebuit să fac orice ca s-o opresc.

— Dacă e cineva de vină, adăugă Diana, eu sunt aceea. Eu sunt conducătoarea sabatului; eu am hotărât să folosim craniul în ceremonie. Dacă energia întunecată care a dărmănat-o pe Faye a ieșit și i-a omorât pe domnul Fogle și apoi pe Jeffrey, e vina mea.

— Ba nu este, o contrazise Cassie. Nu mai putea să suporte. E a mea... sau măcar a noastră, a tuturor...

Adam privea când la una, când la alta, apoi izbucni într-un râs reținut și-și sprijini capul în palmă.

— Uitați-vă la noi, le îndemnă el. Încercăm să ne acoperim unul pe celălalt și să luăm vina asupra noastră. Ce mai glumă!

— Destul de patetic, fu de acord Diana și încercă să zâmbească.

Cassie se străduia să-și înfrâneze lacrimile.

— Cred că ar fi bine să nu ne mai gândim a cui vină este și să încercăm să vedem ce e de făcut, continuă Adam. Dacă energia întunecată care a evadat în timpul ceremoniei i-a omorât atât pe domnul Fogle, cât și pe Jeffrey, s-ar putea afla încă în libertate. Ar putea face și alte lucruri. Trebuie să găsim o cale s-o oprim.

Stătură de vorbă câteva ceasuri. Adam era de părere că trebuia să caute energia întunecată, poate chiar să facă o divinație în cimitir. Diana considera că trebuia să cerceteze toate Cărțile Umbrelor, chiar și pe cele mai puțin descifrabile, ca să vadă dacă nu cumva găseau vreun sfat referitor la un asemenea rău și să afle mai multe despre craniu.

— Și despre John cel Negru, sugeră automat Cassie, iar Diana și Adam căzură de acord.

John cel Negru folosisse craniul de la început, îl „programase”. Poate că intențiile lui încă îl afectau.

Dar în tot acest timp, Cassie se simțea exclusă. Înstrăinată. Adam și Diana chiar erau buni, se gândi ea, ascultându-i cum vorbesc, înfierbântați de discuție. Chiar acționaseră cu cele mai bune intenții. Ea, Cassie, era altfel. Era... diabolică.

Cassie știa lucruri pe care ei nu le cunoșteau. Lucruri pe care nu le putea dezvălui nimănui niciodată.

Diana fu drăguță când veni vremea ca prietena ei să plece acasă.

— O să te ducă Adam cu mașina, propuse ea.

Adam așa și făcu. Nu vorbiră nimic până nu ajunseră acasă la Cassie.

— Cum mai ești? o întrebă el încet.

Cassie nu se putea uita la el. Nu-și dorise niciodată mai mult să fie alinată, să i se arunce în brațe. Voia să-i depene întreaga poveste despre Faye și craniu, să-l audă punându-i că totul era în regulă, că nu trebuia să înfrunte totul de una singură. Voia s-o îmbrățișeze.

Îl simțea dorindu-și și el același lucru, la doar câțiva centimetri de ea, pe scaunul șoferului.

— Ar fi bine să intru, spuse ea cu glas tremurat.

Adam strângea atât de tare volanul, încât părea că vrea să-l frângă.

— Noapte bună, șopti ea tot fără să-l privească.

Urmă o pauză lungă și-și dădu seama că Adam ducea o luptă cu sine însuși.

— Noapte bună, Cassie, îi zise apoi cu o voce secată de orice strop de energie.

Cassie intră. Desigur, nu putea să stea de vorbă despre asta nici cu mama ei, nici cu bunica. Parcă și vedea: „Bună, mami. Îl mai știi pe Jeffrey Lovejoy? Ei bine, am ajutat și eu la uciderea lui.” Nu, mersi.

Era ciudat să știi că ești diabolic. Gândul încă plutea în mintea lui Cassie când se băgă în pat și, chiar înainte să adoarmă, se amestecă în mod ciudat cu viziuni ale ochilor de culoarea mierii ai lui Faye.

Rea, aproape c-o auzi pe Faye rostind răgușit. Nu ești diabolică, ești doar rea... ca mine.

Visul începu minunat. Se afla în grădina bunicii, vara, când totul era înflorit. Roinița se întindea pe jos ca o mare galbenă. Lavanda, lăcrămioarele și iasomia răspândeau parfumuri atât de plăcute, încât se simți amețită.

Cassie se aplecă să rupă o rămurică de caprifoi plină de flori

mici, alb-gălbui. Soarele îi încălzea umerii. Cerul era senin și vast. În mod ciudat, deși era grădina bunicii, în apropiere nu se vedea nicio casă. Era singură, în lumina puternică a soarelui.

Apoi zări trandafirii.

Erau uriași, catifelați, de un roșu rubiniu. Asemenea trandafiri nu creșteau în sălbăticie. Cassie făcu un pas spre ei, apoi încă unul. În curbura uneia dintre petalele de trandafir se adunase roua, tremurând ușor. Cassie își dorea să-i miroasă, dar îi era frică.

Auzi un chicotit răgușit în spatele ei.

— Faye!

Faye zâmbi încet.

— Haide, miroase-i, o îndemnă ea. N-o să te muște.

Dar Cassie clătină din cap. Inima îi bătea cu putere.

— Ei, hai, Cassie. Vocea lui Faye era acum lingușitoare. Privește acolo. Nu e interesant?

Cassie se uită. Se lăsase noaptea, deși în locul în care stătea Cassie era încă zi. Era o noapte răcoroasă, neagră și mov, plină de stele, dar fără urmă de lună.

— Vino cu mine, Cassie, susură iar Faye. Sunt doar câțiva pași. O să-ți arăt cât de ușor este.

Merse până în spatele tufei de trandafiri, iar Cassie o urmări cu privirea. Faye se afla acum în întuneric, chipul îi era umbrit, iar părul ei superb se contopea cu bezna.

— N-ai decât s-o faci, șopti neînduplecată Faye. La urma urmei, ești deja asemenea mie... sau ai uitat? Ai ales.

Cassie scăpă din mână rămurica de caprifoi. Întinse foarte încet mâna și culese unul dintre trandafiri. Era de un roșu profund și atât de moale! Cassie privi în adâncurile lui.

— Frumos, nu-i așa? murmură Faye. Acum, adu-mi-l.

Vrăjită, Cassie făcu un pas. Pe pământ era o umbră mișcătoare, delimitând întunericul de lumina zilei. Cassie făcu încă un pas și o durere ascuțită în deget o făcu să icnească.

Se înțepase în trandafir. Pe încheietură îi curgea sânge. Toți țepii trandafirului erau stacojii, de parcă ar fi fost înmuijați în sânge.

Îngrozită, își ridică privirea spre Faye, dar nu văzu altceva decât beznă și auzi doar chicotitul batjocoritor.

— Poate data viitoare, pluti vocea lui Faye dinspre umbre.

Cassie se trezi cu inima bubuindu-i, privind fix întunericul din camera ei. Când aprinse lumina, aproape că se așteptă să-și vadă brațul însângerat. Dar nu era niciun strop de sânge sau vreo urmă de înțepătură pe deget.

Slavă Domnului, își zise. A fost un vis, un simplu vis. Totuși, reuși să adoarmă la loc abia după multă vreme.

Se trezi iar când sună telefonul. Judecând după culoarea luminii care pătrundea pe fereastra dinspre est, își dădu seama că dormise până târziu.

— Alo?

— Bună, Cassie, rosti o voce cunoscută.

I se opri inima în loc. Deodată, revăzu întregul vis. Panicată, se așteptă ca Faye să înceapă să vorbească răgușit despre trandafiri și întuneric.

Dar vocea lui Faye era cea obișnuită.

— E sâmbătă, Cassie. Ai vreun plan pentru diseară?

— Ăăă... nu. Dar...

— Fiindcă Deborah, Suzan și cu mine organizăm o mică întâlnire. Ne gândeam că ți-ar plăcea să vii și tu.

— Faye... credeam că ești supărată pe mine.

Faye râse.

— Da, am fost puțin îmbufnată. Dar nu mai sunt. Sunt *mândră* de succesul tău în rândul băieților. Ceea ce demonstrează câte poate face puțină vrăjitorie, nu?

Cassie nu-i luă în seamă cuvintele; îi trecuse un gând prin minte.

— Faye, dacă vrei să folosești iarăși craniul, las-o baltă. Vrei să știi cât este de periculos?

Începu să-i spună lui Faye ce descoperise în Temnița Vrăjitoarei, dar fata o întrerupse.

— Oh, cui îi mai pasă de craniul ăla? E vorba de o *petrecere*. Așa că ne vedem pe la opt, bine? *O să vii*, nu-i așa, Cassie? Pentru că, dacă nu, s-ar putea să apară consecințe neplăcute. Pa!

Deborah și Suzan vor fi acolo, își zise Cassie când o porni în seara aceea către casa lui Faye. N-o s-o lase să mă omoare. Gândul o liniști într-o câțva.

Iar când Faye deschise ușa, păru mai puțin sinistră decât de obicei. Ochii ei aurii străluceau șiret, iar zâmbetul îi era aproape jucăuș.

— Intră, Cassie. Sunt cu toții în bârlog, spuse ea.

Când se apropiară de o cameră de lângă holul de la intrare, Cassie auzi muzica. Încăperea era mobilată în același stil cât se poate de opulent ca și restul casei. Zgomotul televizorului uriaș se suprapunea cu un cântec de-al Madonnei care bubuia dintr-o combină stereo superbă. Cu toată această tehnologie, zecile de lumânări înfipte în tot felul de sfeșnice păreau nelalocul lor.

— Dă mai încet chestia aia, porunci Faye.

Suzan îndreptă bosumflată telecomanda spre combină, în timp ce Deborah opri sonorul televizorului. Se părea că Faye le iertase și pe ele.

— Ei bine, rosti Faye, adresându-i lui Cassie un zâmbet felin. Să-ți explic. Menajera are zi liberă, iar mama e bolnavă la pat...

— Ca de obicei, o întrerupse Deborah. Mama ei își petrece nouăzeci și cinci la sută din viață în pat. E bolnavă cu nervii, îi explică ea lui Cassie.

Faye ridică din sprâncene și comentă:

— Da, păi, asta e destul de *convenabil*, nu? Mai ales în asemenea ocazii. Se întoarse spre Cassie și continuă: Așadar, o să avem o mică petrecere cu pizza. O să ne ajuți să pregătim totul, nu?

Cassie se simți ușurată. O petrecere cu pizza. Își închipuise tot felul de lucruri ciudate.

— O să vă ajut, confirmă ea.

Atunci, să începem. Suzan își va arăta ce să faci.

Cassie urmă instrucțiunile lui Suzan. Aprinseră lumânările roșii și roz și un foc mic în șemineu. Aprinseră și bețișoare parfumate, despre care Suzan spuse că erau făcute din rădăcină de ghimber, cardamom și ulei de portocal. Mirosea puternic, dar delicios.

Între timp, Faye așeza cristale prin toată camera. Cassie le recunoscuse — erau granate și carneol, opale de foc și turmalină roz. Și observă că Suzan purta un colier cu o piatră de carneol, care se asorta cu părul ei blond-rozaliu, în vreme ce Faye avea pe ea mai multe rubine cu model de stea decât de obicei.

Deborah stinse veiozele și-și făcu de lucru la combină. Muzica nu semăna cu nimic din ce auzise Cassie vreodată. Sunete joase

și bubuitoare, un fel de ritm primar care părea să-i pătrundă în sânge. Începu încet, dar păru să devină mai tare, aproape imperceptibil.

— În regulă, zise Faye, dându-se înapoi ca să le admire munca. Arată bine. Aduc eu băuturile.

Cassie cercetă și ea camera din priviri. Călduroasă; părea călduroasă și primitoare, mai ales în comparație cu vremea rece de octombrie de afară. Lumânările și locul răspândeau o lumină rozalie, iar muzica insistentă umplea aerul. Bețișoarele parfumate erau condimentate și îmbătătoare și cumva senzuale, iar fumul încețoșa ușor încăperea.

Arată ca un bârlog în care se fumează opiu sau așa ceva, își zise Cassie, în același timp fascinată și îngrozită, taman când Faye se întoarse cu o tavă argintie.

Cassie se holbă la ea. Se așteptase la șase cutii de suc sau poate de altceva, știind cum era Deborah. Ar fi trebuit să-și dea seama că Faye nu s-ar fi coborât niciodată la ceva atât de lipsit de eleganță. Pe tavă se aflau un decantor de cristal și opt mici pahare de cristal. Decantorul era pe jumătate plin cu un lichid limpede și rubiniu.

— Stai jos, spuse Faye, turnând în patru pahare. Apoi zâmbi când observă privirea plină de îndoieli a lui Cassie. Nu are alcool. Gustă și vezi. Ei, *haide!*

Cassie sorbi precaută. Avea un gust ușor dulceag și o umplu de căldură până în vârful degetelor.

— Ce conține? întrebă, uitându-se în pahar.

— Oh, tot felul de lucruri. E energizant, nu-i așa?

— Mmm...

Cassie mai luă o gură.

— Iar acum, adăugă zâmbind Faye, putem juca Omul cu Pizza.

Urmă o pauză, apoi Cassie repetă:

— Omul cu Pizza?

— Omul cu Pizza Face Livrări, adăugă Suzan și chicoti.

— Cunoscut și pentru faptul că-i urmărește pe băieți cum se fac de râs, explică Deborah, zâmbind nebunește.

Ar fi continuat, însă Faye o întrerupse.

— Să nu-i *spunem* lui Cassie; hai să-i arătăm, propuse ea. Unde-i telefonul?

Deborah îi înmână un telefon fără fir.

Suzan scoase la iveală cartea de telefoane și, după câteva clipe în care o răsfoi și o cercetă, citi un număr.

Faye îl formă.

— Alo? spuse ea amabilă. Aș vrea să comand o pizza mare cu salam, măslina și ciuperca. Își dădu adresa și numărul de telefon. Exact, în New Salem, adăugă ea. Puteți să-mi ziceți cât durează în regulă, mersi. La revedere.

Închise, se uită la Suzan și-i ceru:

— Următorul.

Apoi, spre mirarea crescândă a lui Cassie, o făcu din nou.

De șase ori.

La final, Faye comandase șapte pizza mari, toate cu aceleași ingrediente. Cassie, pe care mirosul bețișoarelor parfumate o cam amețise, se întrebă câți oameni avea de gând Faye să hrănească.

— Cine mai vine la petrecerea asta, toți membrii Corului Bisericii Mormone? îi șopti ea lui Suzan, care zâmbi.

— Sper că nu. Nu ne interesează băieții din cor.

— E suficient, rosti Faye. Așteaptă și-o să vezi, Cassie.

Când soneria se auzi pentru prima oară, Faye, Suzan și Deborah merseră în salon și se uitară pe fereastră. Cassie le urmă și făcu la fel. Lumina de pe verandă dădea la iveală un tânăr care ținea în mână o cutie unsuroasă de carton.

— Hmm, făcu Faye. Nu-i rău. Nici grozav, dar nu-i rău.

— Mie mi se pare în regulă, comentă Suzan. Ia uite ce umeri are. Să-l primim.

Merseră pe hol, urmate de Cassie.

— Ei, bună, spuse Faye când deschise ușa. Te rog să intri și s-o lași aici. Mi-am uitat geanta în camera cealaltă.

Cassie privi cu ochi mari cum îl conduc pe băiat în bârlogul cald, luxos și puternic parfumat. Cassie îl observă cum clipește, iar pe chip îi apăru o expresie uimită.

Deborah îi luă pizza.

— Știi ceva, zise Faye, mușcând capătul pixului pe care-l ținea deasupra carnetului de cecuri, pari puțin obosit. De ce nu iei loc? Ți-e sete?

Suzan turnă lichidul rubiniu și limpede într-un pahar. I-l întinse zâmbind. Băiatul de la livrări își umezi buzele, părând năucit. Cassie înțelegea de ce. Se gândi că nu exista vreun băiat care

să-i poată rezista lui Suzan, cu părul ei blond-rozaliu și bluză decoltată, oferindu-i un pahar de cristal. Suzan se aplecă puțin mai mult când i-l întinse, iar băiatul acceptă băutura.

Deborah și Faye schimbă priviri pline de înțelesuri.

— Merg să-i mut mașina mai la o parte, murmură Deborah și plecă.

— Pe mine mă cheamă Suzan, se prezentă fata și se lăsă pe canapeaua moale, lângă el. Pe tine?

Deborah abia ce se întorsese când se auzi din nou soneria.

10

Oh, nu, zise Deborah când se uitară iar pe fereastra salonului. Acel băiat de la livrări era slab, cu păr lins și coșuri.

Faye se îndrepta deja către ușa din față.

— Pizza? N-am comandat nicio pizza. Nu-mi pasă la cine-ai sunat ca să confirmi comanda, n-o vrem.

Îi închise ușa în nas și, după ce mai rămase câteva minute pe verandă, băiatul plecă.

Pe când duba de livrare ieșea de pe alee, o alta intră. Tipul înalt și blond care ducea cutia de carton se tot uita în urmă, la duba rivală care se retrăgea când el se îndrepta spre ușă.

— Ei, așa mai merge, comentă Faye.

Când îl aduseră pe tipul blond în bârlog, Suzan și cel musculos erau deja încolăciți pe canapea. Perechea se desprinsese, băiatul arătând încă amețit, iar Faye îi turnă băutura în pahar noului musafir.

În următoarea oră, soneria mai sună de patru ori și mai aduseră înăuntru încă doi băieți de la livrări. Suzan își împărți atenția între cel musculos și un alt nou-venit, cu pomeți înalți, care le spuse că are sânge de amerindian. Celălalt, care părea mai tânăr și avea ochi căprui, se așeză neliniștit lângă Cassie.

— Ce ciudat, rosti el, cercetând încăperea din priviri și luând încă o înghițitură din pahar. E tare ciudat... nu știu ce fac. Trebuie să livrez pizza... Apoi adăugă: Hei, ce tipă drăguță ești!

Tipă? își zise Cassie în sinea ei. O Dumnezeule! La naiba! O Doamne!

— Mersi, răspunse ea slab și căută ajutor din priviri.

Nu se întrevăzu niciunul. Faye, pasională și iradiind senzualitate, își trecea o unghie lungă și roșie în susul și în josul mâneicii tipului blond. Suzan era afundată în canapea, având câte un admirator de fiecare parte. Deborah stătea pe brațul unui fotoliu tapițat, cu ochii mijiți și oarecum disprețuitori.

— Pot să te cuprind cu brațul? întrebă șovăitor băiatul cu ochi căprui.

Băieții nu sunt jucării, se gândi Cassie. Chiar dacă acesta arăta

ca un ursuleț de pluș. Faye îi adusese aici ca să se joace cu ei, iar asta era greșit... nu-i așa? Nu știau ce făceau; nu aveau *de ales*.

— M-am mutat aici vara trecută din Carolina de Sud, spunea băiatul. Am avut o prietenă acolo... dar acum mă simt atât de singur...

Cassie cunoștea prea bine sentimentul. Era un tip *de treabă*, de vârsta ei, iar ochii lui căprui, deși puțin sticloși, erau atrăgători. Nu țipă atunci când o cuprinse cu brațul, ținându-l puțin neîndemânatic, dar și cald pe umerii ei.

Se simți amețită. Poate din pricina bețișoarelor parfumate... sau a cristalelor, își zise ea. Muzica părea să vibreze în interiorul ei. Ar fi trebuit s-o rușineze ce se petrecea în acea cameră — și *chiar* se rușina —, dar era și ceva captivant în toate astea.

Unele lumânări se stinseseră, iar încăperea se mai întunecase.

Căldura pe care o simțea Cassie pe umeri era plăcută. Se gândi la seara trecută, când își dorise atât de mult s-o aline cineva, s-o țină în brațe. S-o facă să nu se mai simtă singură.

— Nu știu de ce, dar chiar îmi place de tine, spunea băiatul cu ochi căprui. N-am mai simțit niciodată așa ceva.

De ce să n-o facă? Era deja... rea. Și voia să fie aproape de *cineva*...

Băiatul cu ochi căprui se aplecă s-o sărute.

Atunci, Cassie își dădu seama cât de greșit era. Nu în felul în care era greșit să-l sărute pe Adam, ci greșit *pentru ea*. Nu voia să-l sărute. Fiecare celulă a corpului ei protesta și intra în panică. Se smuci de sub el precum un țipar și sări în picioare.

Faye și tipul cel blond se ridicaseră și ei și ieșeau din cameră. La fel și Suzan și ceilalți doi băieți.

— Mergem sus, anunță Faye cu voce răgușită. Avem mai mult loc acolo. De fapt, sunt mai multe camere.

— Nu, rosti Cassie.

Faye se încruntă ușor, apoi zâmbi și se apropie de Cassie, vorbindu-i pe un ton coborât.

— Cassie, mă dezamăgești. După cum te-ai descurcat la bal, chiar am crezut că ești una dintre noi. Și nu e nici pe departe atât de *rău* ca alte lucruri pe care le-ai făcut. Poți să faci orice ai chef cu tipii ăștia, iar lor o să le placă.

— Nu, repetă Cassie. Mi-ai spus să vin înapoi și așa am făcut. Dar nu vreau să mai rămân.

O înțepau ochii și-i era greu să-și păstreze un ton egal al vocii. Faye păru exasperată.

— Of, în regulă. Dacă nu vrei să te distrezi, eu n-am cum să te oblig. Pleacă.

Cassie se simți ușurată. Îi aruncă o privire băiatului cu ochi căprui și porni grăbită spre ușă. După visul din seara trecută fusese atât de înspăimântată... nu fusese sigură ce avea să-i facă Faye. Dar acum scăpa.

Când ajunse la ușă, auzi vocea lui Faye, care așteptă până ce Cassie își concentrează întreaga atenție asupra ei ca să vorbească.

— Poate data viitoare, spuse ea.

Pielea lui Cassie era cuprinsă de furtună în vreme ce se îndepărta în grabă de casa lui Faye. Voia doar să ajungă acasă, să fie în siguranță...

— Hei, ia stai puțin! o strigă Deborah.

Cassie se întoarse fără tragere de inimă și așteptă. Se pregătise de parcă se aștepta să fie lovită.

Deborah veni repede, cu pas ușor și stăpânit, ca întotdeauna. Părul ei brunet îi cădea în valuri pe lângă chipul micuț și-i intra în ochi. Avea bărbia ușor în afară, ca de obicei, dar nu era ostilă.

— Și eu plec. Vrei să te duc cu motocicleta? se oferi ea.

Lui Cassie îi veni imediat în minte imagini din ultima călătorie de acest gen la care luase parte. Dar nu-i plăcea s-o refuze pe Deborah. După cuvintele pe care Faye i le spusese la despărțire, Cassie se simțea mică, fragilă și vulnerabilă – ca ceva ce ar fi putut fi strivit cu ușurință. Și, în plus... ei bine, nu se întâmpla des ca Deborah să facă un asemenea gest.

— OK, mersi, acceptă Cassie după doar o clipă de ezitare.

Nu întrebă dacă trebuiau să poarte cască. Nu credea că Deborah ar fi apreciat asta.

Cassie nu mai mersese niciodată cu motocicleta. Când încercă să se urce pe ea, îi păru mai mare decât atunci când o vedea de la distanță. Odată ce reuși, o simți însă surprinzător de stabilă. Nu-i era teamă că va cădea.

— Ține-te bine de mine, îi ceru Deborah.

Apoi, într-un zgomot infernal, porni la drum.

Era o senzație care-i dădea fiori de plăcere – să zboare prin aer. Ca vrăjitoarele călare pe măhuri, se gândi Cassie. Vântul i se

năpustea în față, fluturându-i părul pe spate și băgându-i în ochi pletele lui Deborah, așa încât nu putea să vadă nimic.

Când Deborah accelerează, devine înspăimântător. Cassie era sigură că nu mai mersese nicicând atât de repede. Vântul părea rece ca gheața. Tâșneau înainte în întuneric, mult prea repede ca să fie în siguranță pe un drum de țară. Casele de pe strada Crowhaven rămăseseră mult în urmă. Cassie nu putea să respire sau să vorbească. Nu erau decât vântul, drumul și senzația de viteză.

O să mor, îi trecu lui Cassie prin minte. Aproape că nu-i păsa. Merita să mori pentru ceva atât de electrizant. Era sigură că Deborah nu va reuși să ia următoarea curbă.

— Liniștește-te! îi strigă Deborah, cu glasul purtat imediat de vânt. Liniștește-te! Nu te opune când mă aplec.

Cum să te relaxezi când te năpustești în beznă cu o sută șazeci de kilometri la oră? se întrebă Cassie. Dar apoi descoperi cum s-o faci: te predai. Cassie decise să se împace cu soarta și să se lase purtată de vânt și de viteză. Și, ca prin minune, totul era în regulă.

În cele din urmă, își dădu seama că se îndreptau iar spre strada Crowhaven, trecând pe lângă casa Diane și pe lângă celelalte. Depășiră casa lui Cassie și se întoarseră în porțiunea goală din capătul insulei.

Ridică praful. Cassie văzu stânca și-și îngropă capul în umărul lui Deborah. Apoi, se aplecau, încetineau și se opreau.

— Așadar, zise Deborah când lumea deveni iar nemișcată, cum îți s-a părut?

Cassie își ridică fruntea și-și descleștă pumnii. Fiecare centimetru din corp îi era la fel de înghețat de parcă ar fi stat într-un congelator. Părul îi era încâlcit, iar buzele, urechile și nasul îi amortiseră.

— A fost minunat, rosti cu răsuflarea tăiată. De parc-aș fi zburat.

Deborah izbucni în râs, se dădu jos și-o bătu pe Cassie pe spate, apoi o ajută să coboare de pe motocicletă. Cassie nu se putea opri din tremurat.

— Uite-acolo, îi zise Deborah, apropiindu-se de marginea stâncii.

Cassie privi. Mult dedesubtul lor, apa întunecată se izbea de

pietre, făcând spumă. Distanța până jos era mare.

Dar avea și ceva frumos. Deasupra suprafeței întinse și cenușii a oceanului atârna luna aproape pe jumătate plină. Arunca o dungă tremurătoare de lumină pe apă, argintiu pur pe fundalul întunecat.

— Arată ca un drum, spuse încet Cassie, printre dinții care-i clănțăneau. De parc-ai putea merge pe el.

Îi aruncă rapid o privire lui Deborah, neștiind cum avea motociclista să ia o asemenea idee. Dar Deborah încuviință scurt din cap, privind cu ochii mijiți calea argintie.

— Ar fi cel mai tare. Să mergi până-ți iei de-a dreptul zborul de pe margine. Cred că asta-și doreau vrăjitoarele din vechime, spuse ea.

Cassie se simți cuprinsă de căldură în ciuda tremuratului. Deborah simțea ce simțise și ea. Iar acum Cassie înțelegea de ce Deborah mergea cu motocicleta.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, zise dintr-odată Deborah.

Întorcându-se la motocicletă, Cassie se împiedică și căzu într-un genunchi. Privi în urmă și observă că de vină fusese o bucată de cărămidă sau o piatră.

— Am uitat să-ți spun: aici a fost cândva o casă, explică Deborah. A fost dărâmată cu multă vreme în urmă, dar au mai rămas părți din fundație.

— Cred că tocmai am descoperit una, zise Cassie.

Își masă genunchiul și dădu să se ridice când observă ceva lângă cărămidă. Era mai închis la culoare decât pământul pe care se afla și totuși lucea ușor în lumina lunii.

Luă obiectul și descoperi că era neted și surprinzător de greu. Și *chiar* strălucea; reflecta razele lunii precum o oglindă neagră.

— E o bucată de hematit⁴, spuse Deborah, care se întorsese să se uite și ea. E o piatră puternică — pentru o putere de fier, așa susține Melanie. Îngenunche deodată lângă Cassie, dându-și la o parte din ochi părul încâlcit. Cassie! E cristalul cu care vei lucra.

Pe Cassie o străbătu un fior care păru să provină din piatră. Bucata netedă de hematit pe care o ținea parcă era un cub de gheață, dar toate lucrurile despre care Melanie îi spusese că se

---

4 Minereu de fier foarte dur, de culoare roșie sau brună, cu luciu semimetalic (n. trad.).

vor întâmpla când își va găsi propriul cristal aveau loc chiar atunci. I se potrivea în palmă, se simțea la locul ei acolo. Îi plăcea greutatea pietrei. Era a ei.

În culmea fericirii, își ridică privirea și îi zâmbi lui Deborah, iar aceasta, scăldată în lumina rece a lunii, îi întoarse zâmbetul.

— Am auzit c-ai trecut ieri să-l vezi pe Nick, spuse ea când o lăsa pe Cassie în dreptul casei de la numărul doisprezece.

— Ăăă... hmm... făcu ea. Întâlnirea cu Nick din garaj părea să fi avut loc cu secole, nu cu doar o zi în urmă. Ăăă... n-am trecut să-l vad, se bâlbâi. Însă eram în zonă și...

Deborah ridică din umeri.

— În fine, m-am gândit c-ar fi bine să-ți zic că are uneori perioade mai proaste. Dar asta nu înseamnă c-ar trebui să renunți. Alteori, e OK.

— Ăăă... ei bine... nu voiam... adică, mersi, dar de fapt eu... se poticni Cassie, luată prin surprindere.

Nu știi cum să încheie, iar Deborah nu stătea oricum după ea.

— În fine. Ne vedem mai încolo. Și ai grijă să nu pierzi piatra aia!

Motociclista demară, cu părul negru fluturându-i.

În camera ei, Cassie își simți picioarele moi din pricina încordării. Era obosită. Însă stătu o vreme în pat, cu hematitul în mână, înclinându-l într-o parte și ntr-alta ca să vadă cum lumina alunecă pe suprafața lui. Pentru putere de fier, își zise.

Nu se asemăna cu bucata de calcedonie; nu-i transmitea o senzație de căldură și alinare. Dar calcedonia era strâns legată în mintea ei de Adam și de ochii lui albaștri-cenușii. Piatra era acum la Diana, iar Diana îl avea pe Adam.

Iar Cassie poseda o piatră care-i oferea o ciudată răceală a gândurilor, o răceală care părea să i se răsfrângă și în inimă. Pentru putere de fier, își repetă. Îi plăcea asta.

— Așadar, asta crede Cassie, că fiecare moarte – chiar și cea a lui Kori – este legată de craniu și de felul în care puritanii ucideau oameni, zise Diana și privi chipurile din cerc. Acum, depinde de noi să facem ceva în privința asta.

Cassie se uita la Faye. Voia să vadă reacția din ochii aceia aurii când Diana explica despre energia întunecată care scăpase în timpul ceremoniei craniului și-l omorâse pe Jeffrey. Și, desigur,

când Diana atinse acest subiect, Faye îi aruncă o privire lui Cassie, însă fără urmă de scuze sau de vină. Era o privire conspirativă. *Doar noi două știm, îi transmitea ea. Iar eu nu voi spune nimic dacă vei păstra și tu tăcerea.*

Nu-s chiar așa de proastă, îi telegrafice Cassie mândroasă, iar Faye zâmbi.

Era duminică seară și stăteau cu toții pe plajă. Diana nu reușise să afle prea multe despre ce să faci cu obiecte malefice precum craniul din Cartea Umbrelor, așa că solicita ajutorul tuturor.

Era prima întâlnire a Cercului în formulă completă din ultimele trei săptămâni, din ziua imediat următoare morții domnului Fogle. Cassie cercetă chipurile de deasupra jachetelor groase și a puloverelor — până și locuitorii din New England trebuiau să se înfofolescă pe o asemenea vreme — și se întrebă ce se petrecea în capul fiecărei vrăjitoare.

Melanie era sobră și gânditoare ca de obicei, de parcă nici n-ar fi crezut, nici n-ar fi negat teoria lui Cassie, dar era dispusă să o testeze științific. Laurel părea pur și simplu îngrozită. Suzan își cerceta cusăturile mănușilor. Deborah se încrunta, nedorind să renunțe la ideea că străinii o ucisese pe Kori. Nick ei bine, cine-ar fi putut zice la ce se gândea Nick? Sean își rodea unghiile.

Frații Henderson erau agitați. Preț de o secundă oribilă, Cassie crezu că aveau să-și concentreze energia asupra lui Adam, să-l acuze de faptul că sora lor fusese omorâtă din cauza lui. Dar apoi luă cuvântul Doug.

— Și cum de mai stăm și mai discutăm despre asta? Dați-mi mie craniul — o să am eu grijă de el, spuse, dezvelindu-și dinții.

— Mda, dați-i-l lui Doug, interveni Sean.

— Nu poate fi distrus, Doug, rosti răbdătoare Melania.

— A, da? făcu Chris. Dacă îi atașezi o bombă artizanală...

— Nu se va întâmpla nimic. Craniile de cristal nu pot fi distruse, Doug, repetă Melanie. Așa susțin toate vechile cunoștințe. Nu i-ai provoca nici măcar o zgârietură.

— Și nici nu există vreun loc cu adevărat sigur în care să-l ținem, adăugă Diana. Mai bine vă zic tuturor că l-am îngropat undeva și ieri am făcut o vrajă ca să mă anunțe dacă își face cineva de lucru pe-acolo. Este esențial să rămână îngropat.

Cassie simți că i se face rău. Diana privea întregul grup,

concentrându-se asupra lui Deborah, a lui Faye și a fraților Henderson. Nu i-ar trece niciodată prin cap să se uite la mine, se gândi Cassie și, cumva, asta o făcu să-i fie și mai rău.

— De ce nu-l putem duce înapoi pe insulă? întrebă Suzan în mod surprinzător, dovedind că fusese într-adevăr atentă la discuție.

Adam, care stătuse tăcut deoparte, cu o expresie neobișnuit de irascibilă pe chipul lui amuzat, răspunse:

— Pentru că insula nu-l va mai proteja. Nu de când am luat craniul de-acolo.

— Ca mormintele alea egiptene asupra cărora a fost aruncat un blestem, explică Laurel. Odată ce pătrunzi înăuntru, nu mai poți desface ce-ai făcut.

Adam făcu o grimasă.

— Exact. Și nu suntem suficient de puternici încât să aruncăm o nouă vrajă de protecție. Craniul acesta este *diabolic*, le spuse el tuturor. E atât de diabolic, încât, dacă-l îngropăm în nisip, nu facem altceva decât să-l împiedicăm, pentru moment, să fie activat. N-avem cum să-l purificăm – îi aruncă o privire lui Laurel; nici cum să-l distrugem – se uită la Doug și la Chris; și nici nu există vreun loc în care să fie în siguranță, încheie el, privind-o pe Suzan.

— Atunci, ce facem? întrebă Deborah.

— Ce *facem*? chirăi Sean.

— O lăsăm baltă? propuse Faye, afișând un zâmbet leneș.

Adam îi aruncă o privire întunecată. Diana interveni.

— Adam a sugerat să căutăm energia întunecată folosind un pendul, ca să vedem dacă dăm de vreo pistă nouă. Se întoarse spre Cassie. Tu ce părere ai?

Cassie își înfipse unghiile în carne. Dacă detectau energia întunecată și-i ducea direct la casa lui Faye, acolo unde scăpase ultima dată... Faye se uita țintă la ea, dorindu-și să respingă propunerea. Dar lui Cassie îi venise o idee.

— Zic c-ar trebui s-o facem, îi răspunse Diane.

Privirea lui Faye deveni amenințătoare și mânioasă. Dar nu putea să spună nimic.

Diana încuviință.

— În regulă. Putem începe de-acum. E drum lung până la cimitir, așa că ar fi bine să încercăm să-i dăm de urmă pe-aici. O

să ieșim pe strada Crowhaven și-o să vedem dacă avem ce urmări.

Cassie simți cum pieptul i se cutremură din cauza bubuiturilor inimii atunci când părăsiră plaja. Își băgă o mână în buzunar ca să pipăie bucata rece și netedă de hematit. Putere de fier, de-asta avea nevoie în acel moment.

— Ești nebună? șuieră Faye când escaladară faleza și se îndreptară spre drum.

O apucă pe Cassie de braț, strângând-o ca și cum ar li vrut s-o pedepsească și reținând-o în urma celorlalți. Știi unde *duce* urma aia?

Cassie se eliberă.

— Ai încredere în mine, îi ceru.

— *Poftim?*

Cassie se învârti pe lângă fata mai înaltă.

— Am spus să ai încredere în mine! Știi ce fac – iar tu, nu.

Și, zicând acestea, începu din nou să urce. Putere de fier, se gândi amețită, impresionată de sine însăși.

Dar tot îi veni greu să respire când Diana se opri în mijlocul străzii Crowhaven – în dreptul casei cu numărul doi, cea a lui Deborah – și ridică peridotul.

Cassie se uită la cristal, simțind concentrarea tuturor minților din jur. Așteptă să se miște în cerc.

Așa și făcu – la început. Lanțul se învârti întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ca un leagăn răsucit de la locul de joacă. Apoi, spre groaza lui Cassie, începu să se balanseze, arătând în susul și-n josul străzii. În jos, în direcția în care-o apucaseră prima dată și ajunseseră în cimitir, și în sus, către promontoriu.

Către casa lui Faye.

Când urmă grupul, Cassie își simți picioarele de parcă i s-ar fi cufundat în bumbac. Lui Faye îi fu acum ușor s-o rețină în urmă.

— Ți-am zis eu, rosti ea din vârful buzelor. *Acum* ce facem, Cassie? Dacă urma duce până la mine acasă, n-o să am singură de suferit.

Cassie își încleștă dinții și răspunse:

— Am crezut că n-o putem detecta la nivelul solului. Energia a ieșit prin tavanul camerei tale de la etaj și a țâșnit drept în sus. Am sperat că era prea sus ca să-i dăm de urmă.

— Evident, ai crezut greșit, șuieră Faye.

Trecură de casa părăsită de la numărul trei. Trecură de casa lui Melanie. Cea a lui Laurel se afla înaintea lor; apoi trecură și de ea. Drept în față era casa lui Faye.

Cassie simți că o să leșine. Aproape nu-și dădea seama că o strângea pe Faye de braț la fel de tare cum o strângea și Faye. Așteptă ca peridotul să se balanseze și să-i conducă pe toți până la ușa lui Faye.

Dar Diana continua să meargă.

Cassie fu cuprinsă de o mare ușurare – și de uimire, încotro mergeau? Treceau de casa de la numărul șapte, care era și ea nelocuită. De cea a familiei Henderson, de cea a lui Adam, de cea a lui Suzan. Și de a lui Sean – o Doamne, se gândi Cassie, doar nu mergem *la mine*?

Dar trecură și pe lângă numărul doisprezece. Diana urma balansul pendulului, care-i ducea la capătul promontoriului.

Acolo, cristalul prinse din nou să se învâртеască.

— Ce se petrece? zise Laurel, privind uimită în jur. Ce căutăm aici?

Adam și Diana se uitau unul la celălalt. Apoi, o ațintiră amândoi cu privirea pe Cassie, care înaintă încet dinspre partea din spate a grupului. Cassie ridică din umeri.

— Aici a fost casa cu numărul treisprezece, spuse Diana. Nu-i așa, Adam? Casa care a fost dăruită.

— Am auzit c-a ars până la temelii, răspunse Adam. Înainte să ne naștem noi.

— Nu, nu s-a petrecut cu atâta timp în urmă, îl contrazise Melanie. Doar acum vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani – eu așa știu. Dar, înainte de asta, a rămas nelocuită secole întregi. La propriu.

— Cât de multe secole? întrebă cam tare Cassie.

Din cine știe ce motiv, strângea în pumn bucata de hematit din buzunar.

Membrii sabatului se întoarseră spre ea, privind-o cu ochi care păreau să lucească ușor în lumina lunii.

— Vreo trei, zise Melanie. Asta a fost casa lui John cel Negru. Nimeni n-a mai stat în ea după ce a murit el, în 1696.

Bucata de hematit ardea înghețat în palma lui Cassie.

11

E mult prea ciudat pentru mine, comentă tremurând Laurel.

— Dar ce ne *spune* asta? întrebă Deborah.

— E o altă legătură cu John cel Negru, rosti Adam. În afară de asta, mai nimic.

— Așadar, e o fundătură, ca și cimitirul, adăugă mulțumită Faye.

Cassie simțea că se înșelau, dar nu putea zice de ce, așa că-și ținu gura. Altceva o îngrijora cu adevărat. Bucata de hematit care acum părea la fel de grea ca o parte dintr-o stea, pe care-o ținea în buzunar... provenea din ruinele casei lui John cel Negru. S-ar putea chiar să-i fi aparținut. Ceea ce însemna că trebuia să-i dezvăluie asta Dianei.

Se plimbau pe-acolo, formând grupuri mai mici. Întâlnirea se terminase. Cassie trase adânc aer în piept și se apropie de Diana.

— N-am apucat să stau mai devreme de vorbă cu tine, spuse ea. Dar am vrut să-ți povestesc ceva ce s-a întâmplat ieri.

— Cassie, nu trebuie să-mi zici nimic. Știu că n-a fost așa cum a susținut Faye.

Cassie clipi, luată prin surprindere.

— Ce-a susținut Faye?

— Nici măcar nu trebuie să discutăm despre asta. Știu că nu-i adevărat.

— Dar ce-a *susținut*?

Diana păru că se simte nelalocul ei.

— A susținut că ai fost la ea acasă aseară și că ați jucat... ei bine, un fel de joc.

— Omul cu Pizza, rosti clar Cassie. Când Diana se holbă la ea, explică: Omul cu Pizza Face Livrări.

— Știu cum se cheamă, o întrerupse Diana, cercetând chipul lui Cassie. Dar sunt sigură că niciodată n-ai...

— Ești *sigură*? Nu poți să fii sigură! strigă Cassie.

Era prea mult – insistența oarbă a lui Cassie cum că era nevinovată. Nu-și dădea Diana seama că era rea, diabolică?

— Cassie, te *cunosc*. Știi că n-ai face așa ceva.

Cassie se simțea tot mai agitată. Ceva din interiorul ei era pe cale să cedeze.

— Ei bine, am fost acolo. Și am făcut-o. Și – se apropia de sursa neliniștii – nu știi ce fel de lucruri aș putea sau nu să fac. Am făcut deja câteva...

— Cassie, calmează-te...

Cassie făcu un pas înapoi, iritată.

— *Sunt* calmă. Nu-mi spune să mă calmez!

— Cassie, ce-i cu tine?

— Nu-i nimic. Vreau doar să fiu lăsată în pace!

Ochii verzi ai Diane străluciră. Era obosită și încordată. Și poate că și ea ajunsese la limită.

— În regulă, spuse pe un ton aspru, nespecific glasului ei de obicei blând. Atunci o să te las în pace.

— Bine, rosti Cassie, simțind un nod în gât și înțepături în ochi.

Nu voia să se certe cu Diana — dar toată această furie și durere din interiorul ei trebuia să se îndrepte *undeva*. Nu știuse niciodată cât de groaznic era ca alții să insiste că ești bun când *nu erai* așa.

Își dezlipi degetele de bucata de hematit și o lăsă în buzunar în vreme ce se întoarse și se îndepărtă. Privi dincolo de marginea stâncii, la valurile învântejite de dedesubt.

Faye i se alătură, mirosind a parfum dulce și mosc.

— Arată-mi.

— Poftim?

— Vreau să văd ce ai în buzunar și ce-ai ținut în mână de parcă ar fi putut să fugă.

Cassie șovăi, apoi scoase încet piatra netedă și grea.

Stând în continuare cu fața la ocean, Faye o cercetă.

— Un cristal de hematit. E ceva rar. Îl ridică în lumina lunii și chicoti. Ți-a povestit vreodată Melanie despre calitățile mai neobișnuite ale hematitului? Nu? Ei bine, deși pare negru, dacă îl tai în felii subțiri, sunt transparente, cu o nuanță roșiatică. Iar praful care iese din piatră face lichidul folosit la răcirea discului de tăiere roșu ca sângele.

Îi înapoie piatra lui Cassie, care o ținu într-o doară și se uită la ea. Indiferent de unde-ar fi provenit, acum era cristalul *ei*. Știuse asta din clipa în care-l văzuse. Cum să renunțe la el?

— L-am găsit aici, lângă fundația casei, spuse ea.

Faye ridică din sprâncene. Apoi, se adună.

— Hm. Păi, sigur, oricine-ar fi putut să-l scape aici în ultimele trei sute de ani.

Pe Cassie o străbătu o senzație ciudată de ușurare entuziastă.

— Da, făcu ea. Desigur. Oricine ar fi putut s-o facă.

Puse cristalul la loc în buzunar. Ochii aurii ai lui Faye luceau spre ea, iar Cassie se surprinse aprobând din cap. La urma urmei, nu era nevoită să renunțe la cristal.

Adam îi chema pe toți să se adune.

— Încă ceva înainte să plecați, zicea el.

Părase orb la mica dramă care se petrecuse între Cassie și Diana cu doar câteva minute mai devreme.

— Am o idee, continuă când Clubul se adunase iar. Știți, tocmai mi-am dat seama că tot ce avea legătură cu energia întunecată a dus la moarte, la cei morți. Cimitirul; silueta fantomatică pe care Cassie, Deborah și Nick au văzut-o pe drum; chiar și locul acesta – o casă în ruine, construită de un mort. Și, ei bine, weekendul de după cel viitor este Samhain⁵.

Dinspre grup se auziră murmure. Adam se uită la Cassie și spuse:

— Știi tu, Halloween. Noaptea tuturor sfinților. Dar, indiferent cum i-ai spune, e noaptea în care morții umblă printre noi. Știu că ar putea fi periculos, dar cred că ar fi bine să ținem o ceremonie, fie aici, fie la cimitir, de Halloween. O să vedem ce putem deștepta. Se întoarse spre Diana. Ce părere ai?

De data asta, i se răspunse prin tăcere. Diana părea îngrijorată, Melanie plină de îndoieli, Sean de-a dreptul speriat. Doug și Chris afixau rânjetele lor nebunești, iar Deborah încuviința intens. Faye își ținea capul plecat într-o parte, gânditoare; Nick stătea cu brațele încrucișate și chipul împietrit. Dar Laurel și Suzan luară cuvântul.

— Și cum rămâne cu *balul*? întrebă Laurel.

— Sâmbătă noaptea e balul de Halloween și mi-am cumpărat

---

⁵ Samhain este o sărbătoare galică a recoltei, care are loc în zilele de 31 octombrie și 1 noiembrie. Începând cu secolul al VIII-lea, a fost asociată cu sărbătoarea catolică a Tuturor Sfinților, influențând obiceiurile actuale de Halloween. Samhain marca sfârșitul adunării recoltei, al „jumătății luminoase” a anului, și începutul „jumătății întunecate” (n. trad.).

deja pantofi, adăugă Suzan.

— Mereu dăm o petrecere mare de Halloween, îi explică Melanie lui Cassie. E o sărbătoare importantă a vrăjitoarelor. Dar anul acesta Halloweenul pică sâmbătă, iar balul liceului e în aceeași seară. Cu toate astea, nu văd de ce nu le-am putea ține pe amândouă. Am pleca de la bal pe la unsprezece și jumătate și am avea suficient timp pentru ceremonia de-aici.

— Iar eu cred că *ar trebui* s-o ținem aici, interveni Diana, și nu în cimitir. Asta ar fi *prea* periculos și s-ar putea să ne alegem cu mai mult decât ne doream.

Cassie se gândi la umbra pe care ea și Adam o văzuseră la cimitir.

— Și ce-avem de gând să facem cu ceea ce *putem* să invocăm? Întrebă ea un pic cam agresiv.

— Să stăm de vorbă, răspunse pe dată Adam. Pe vremuri, oamenii invocau spiritele morților de Halloween și le puneau întrebări. Spiritele erau obligate să răspundă.

— E ziua în care vălul dintre lumi este cel mai subțire, explică Laurel. Morții se întorc și-i vizitează rudele rămase în viață, completă ea, privind grupul. Eu cred c-ar trebui să ținem ceremonia.

Toți cei din Cerc căzură de acord, unii mai șovăitori, alții plini de entuziasm. Dar toți încuviințară.

— Bine, rosti Adam. Rămâne pentru noaptea de Halloween.

Lui Cassie i se păru neobișnuit că prelua astfel rolul de conducător al sabatului, dar apoi se uită la Diana, care arăta de parcă ar fi controlat cu greu ceva ce o frământa. Preț de o clipă, lui Cassie îi fu milă de ea, dar apoi fu copleșită de propria nefericire și luptă. Părăsi repede întrunirea, fără să-i mai zică nimic Dianei.

***

În săptămânile de dinainte de Halloween se instalează cu adevărat frigul, deși frunzele erau tot ruginii și stacojii. Camera lui Cassie mirosea a camfor, pentru că bunica ei adusese cuverturi vechi pe care să le pună una peste alta pe pat. Ultimele ierburi fuseseră culese, iar casa era plină de flori de toamnă, gălbenele și ochiul-boului. În fiecare zi, după școală, Cassie își găsi bunica în

bucătărie, pregătind tone de sos de mere, până ce toată casa mirosea a miez fierbinte de măr, a scortişoară și condimente.

Pe verandele din spatele tuturor caselor apărură în mod misterios dovleci — dar numai Cassie și frații Henderson știau de unde proveneau aceștia.

Situația cu Diana nu se îmbunătăți.

O parte vinovată din interiorul lui Cassie știa și de ce. Nu *voia* să se certe cu Diana — dar îi era mult mai ușor să nu fie nevoită să se îngrijoreze mereu din pricina ei. Dacă nu vorbea întruna cu ea, nu mergea în fiecare zi pe la Diana pe-acasă, atunci nu trebuia să se gândească la cât de rănită s-ar fi simțit dacă ar fi aflat vreodată adevărul. Secretele rușinoase ale lui Cassie n-o sâcâiau atât de tare când Diana era departe.

Așadar, când Diana încercă să se împace, Cassie fu politicoasă, dar se purtă puțin rece. Detașat. Și, când Diana o întrebă de ce era încă supărată, Cassie negă faptul că ar fi fost așa și o întrebă de ce nu putea să lase lucrurile așa cum erau? Diana așa și făcu.

Cassie se simțea de parcă în jurul ei creștea o cochilie subțire și tare.

Se gândi la ce-i spusese Deborah despre Nick. *Are uneori perioade mai proaste. Dar asta nu înseamnă c-ar trebui să renunți.* Desigur, Cassie n-avea cum să se ducă și să-l roage iar pe Nick. Cel puțin, vechea Cassie n-ar fi făcut niciodată asta. Dar acum părea că apăruse o nouă Cassie, una mai puternică și mai dură – cel puțin în exterior. Și trebuia să facă *ceva*, pentru că în fiecare noapte se gândea la Adam și suferea și-i era teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mergea neînsoțită la bal.

În ziua de dinainte de Halloween, se duse iar la garajul lui Nick.

Mașina-schelet arăta exact la fel. Îi fusese scos motorul, care acum se odihnea pe un fel de masă fără blat făcută din țevi. Nick se afla sub masă.

De data asta, Cassie nu-l mai întrebă ce făcea. Îl văzu cum îi observă picioarele și o cercetează din priviri. Apoi, ieși de sub masă și se ridică.

Părul lui brunet era țepos din cauza transpirației și-și șterse fruntea cu dosul mâinii unsuroase. Nu spuse nimic, ci doar rămase acolo, uitându-se la ea.

Cassie nu-și acordă timp de gândire. Concentrându-și întreaga atenție asupra unei pete de ulei de pe tricoul lui, rosti repede:

— Mergi la balul de Halloween de mâine?

Urmă o tăcere îndelungată. Cassie se holbă la pata de ulei, în vreme ce Nick îi privea chipul. Simțea miros de cauciuc și de metal încălzit, dar și de ulei și un iz de benzină. Parcă ar fi rămas suspendată în aer.

Apoi, Nick răspunse:

— Nu.

Totul se prăbuși. Din cine știe ce motiv, Cassie fu deodată capabilă să-l privească pe Nick în față.

— Ah, rosti ea sec.

Of, proasto, *proasto*, gândi. Noua Cassie era la fel de tâmpă ca cea de dinainte. N-ar fi trebuit să vină niciodată.

— Nu-mi dau seama de ce-ai vrea să mergi, în primul rând, zise Nick. Apoi adăugă: Este ceva legat de Conant, nu?

Cassie se încordă.

— Adam? Despre ce tot vorbești? Ce legătură ar putea avea Adam cu faptul că te invit la bal? Întrebă ea, dar simți cum se îmbujorează.

— Nick dădea din cap.

Mi s-a părut mie. Ți s-au aprins călcâiele. Și nu vrei să afle, așa că îi cauți un înlocuitor, nu? Sau încerci să-l faci gelos?

Acum, obrajii lui Cassie ardeau, dar flacăra mâniei și a umilinței era și mai puternică. N-o să plângă de față cu Nick, *n-o s-o facă*.

— Scuză-mă că te-am deranjat, spuse și dădu să plece, îndurerată și crispată.

— Stai puțin, îi ceru Nick.

Cassie continuă să meargă și ajunsese afară, în lumina aurie a soarelui de octombrie. Privea fix frunzele stacojii ale arțarului de vizavi.

— Stai, repetă Nick, mai aproape de ea. O urmase afară. La ce oră vrei să vin să te iau? Întrebă.

Cassie se răsuci și se holbă la el.

Doamne, chiar *era* frumos, dar atât de rece... chiar și acum arăta complet indiferent, lipsit de orice emoție. Soarele îi făcu părul brunet să scânteieze în nuanțe de albastru, iar fața îi era asemenea unei sculpturi perfecte în gheață.

— Nu mai vreau să merg cu tine, i-o tăie Cassie și porni din nou.

El îi tăie calea, blocându-i drumul fără s-o atingă.

— Îmi pare rău c-am zis că încerci să-l faci gelos pe Conant. Era doar... Se opri și ridică din umeri. N-am vorbit serios. Nu știu ce se petrece și oricum nu-i treaba mea. Dar mi-ar face plăcere să merg cu tine la bal.

Am halucinații, gândi Cassie. Asta trebuie să fie. Tocmai mi s-a părut că-l aud pe Nick cerându-și scuze... și apoi spunând că *i-ar plăcea* să meargă cu mine. Cred ca delirez.

— Așadar, la ce oră vrei să vin să te iau? insistă Nick.

Cassie respira cu greutate, așa că vocea îi fu slabă.

— Ăăă, pe la opt ar fi în regulă. Ne costumăm acasă la Suzan.

— OK. Ne vedem acolo.

În noaptea de Halloween, în casa în stil grecesc a lui Suzan, fetele de pe strada Crowhaven se pregăteau. Era diferit față de seara balului anterior. Cassie știa acum ce făcea. Suzan o învățase cum să se machieze singură, iar Cassie o ajutase în schimb cu ținuta.

Făcuseră toate baie cu frunze proaspete de salvie; asta la ordinul lui Laurel, ca să-și accentueze calitățile fizice. Cassie se spălase și în lapte de trandafiri – apă de trandafiri și ulei de migdale dulci – ca să-și catifeleze pielea și să miroasă frumos. Bunica lui Cassie o ajutase la desenatul și croitul costumului, care era făcut în mare parte din bucăți de voal.

Când termină, Cassie se privi în oglinda lui Suzan și văzu o față zveltă precum flacăra unei lumânări, îmbrăcată în ceva asemănător cu ceața, de o frumusețe evazivă. Fata avea părul ca de topaz fumuriu, căzând în bucle pe lângă fața delicată, iar în vreme ce Cassie se admira, pe pielea palidă îi înfloriră umbre rozalii.

Părea moale, demnă de a fi atinsă și senzuală, dar era în regulă, căci avea să fie însoțită de Nick. Cassie se dădu cu parfum în spatele urechii – nu ulei magnetic, ci unul simplu, de trandafir – și-și aruncă pe spate părul plăcut mirositor. În ochii de un albastru ca al florilor de câmp i se citea o anume melancolie, dar nu se putea face nimic în privința asta. Nu putea fi nicicând vindecată.

Nu purta niciun cristal ca să atragă, ci doar hematitul pentru putere de fier, într-o punguliță de sub costum.

— Ce ești? întrebă Deborah, uitându-se în oglindă peste umărul ei.

— Sunt o muză. E ceva din Grecia antică; bunica mi-a arătat asta într-o carte. Nu erau zeițe, ci un fel de ghizi divini. Inspirau oamenii, oferindu-le creativitate, răspunse Cassie. Se privi nesigură. Cred că sunt Calliope; era muza poeziei. Celelalte erau muzele istoriei și chestii de-astea.

— Vrajitoarele cred că a existat o singură muză, care a fost apoi împărțită în nouă, interveni Melanie. Era spiritul tuturor artelor. Așa că poate, în seara asta, ea ești.

Cassie se întoarse să le admire costumele. Deborah era rocker, cu brățări argintii, ținte și piele neagră. Melanie era Sophia, spiritul biblic al înțelepciunii, cu fața acoperită de un văl transparent și cu o coroaniță de stele argintii în păr.

Suzan urmase sugestia lui Cassie și se costumase în Afrodita, zeița dragostei. Lui Cassie îi venise ideea de la gravurile Dianei și din cartea bunicii ei, cu mituri grecești.

— Se spune că Afrodita s-a născut din spuma mării, zise ea. De unde și toate scoicile astea.

Părul lui Suzan era despletit, iar rochia avea culoarea spumei mării. Paiete strălucitoare, perle și mici scoici împodobeau masca pe care-o ținea în mână.

Laurel era o zână.

— Un spirit al *naturii*, insistă ea, făcând o piruetă ca să le arate aripile de libelulă lungi și arcuite.

Purta o ghirlandă de frunze și flori de mătase pe cap.

— Toată lumea arată minunat, rosti o voce blândă, iar Cassie se răsuci și-și ținu răsuflarea.

Diana nici măcar nu se îmbrăcase sau, cel puțin, purta doar costumul de ceremonie, cel pe care îl îmbrăca la întrunirile Cercului. Însă părea încununată de propria lumină și era frumoasă mai presus de cuvinte.

Laurel șopti la urechea lui Cassie:

— Să știi că nu-și râde de asta. Halloweenul e cea mai magică sărbătoare din tot anul. O onorează.

— Oh! oftă Cassie.

Apoi, o privi pe Faye.

Presupuse că Faye era o vrăjitoare. Genul de vrăjitoare de care se temeau băieții. Purta o rochie neagră fără mâneci, ca și cum ar fi parodiat-o pe cea albă a Dianei. Era spintecată în laterale, până la șold, și croită astfel încât să i se muleze pe forme. Materialul lucea asemenea mătășii atunci când pășea.

Diseară, la bal, multe inimi vor fi frânte, se gândi Cassie.

La parter sună soneria, iar fetele coborâră, înveșmântate în falduri fluturânde și rochii fâlfâitoare, ca să-i întâmpine pe băieți. Clubul mergea la bal împreună, căci plănuiau să plece, tot împreună, la unsprezece și jumătate.

Nick o însoțea pe Cassie, dar, în prima clipă, ea nu avu ochi decât pentru Adam. Era uimitor. Dintr-o coroană de frunze de stejar pe care o purta pe cap se ițeau vârfulurile unor coarne de cerb și purta o mască făcută din frunze de stejar și ghinde.

— E Herne, zeul încornorat, explică Melanie. Seamănă cu Pan, știi tu, un zeu al naturii. E și zeul animalelor – de-asta poate să-l ia pe Raj cu el.

Raj era acolo, încercând să-și croiască drum cu botul, ca să o întâmpine pe Cassie rușinos de călduros, ca de obicei. Adam – sau Herne; pe Cassie o neliniștea cât de în largul lui arăta având coarne și frunze de stejar – ținu câinele deoparte.

Celelalte fete râdeau de costumele băieților.

— Sean, ești suficient de slab și fără să-ți arăți toate oasele, zise Laurel.

El era îmbrăcat în schelet.

Pe fețele lui Chris și Doug erau pictate simboluri ciudate: triunghiuri negre și roșii, fulgere galbene. Părul lor negru părea și mai ciufulit decât de obicei.

— Noi suntem Zax, rostiră ei și toată lumea întrebă: *Cine?*

— Magicianul Zax, răspunse Chris. Scoate țigări din aer.

— E dintr-un serial științifico-fantastic pe care l-au văzut la un moment dat, explică în cele din urmă Suzan.

— Și tu ce-ar trebui să fii, Nick? Bărbatul în Negru? interveni vocea lentă și leneșă a lui Faye.

Cassie se uită pentru prima oară la Nick. Nu purta un costum, ci doar blugi negri și un pulover negru. Arăta foarte chipeș, foarte cool.

— Eu ar trebui să fiu *însoțitorul* ei, zise el calm și, fără să-i mai arunce vreo privire lui Faye, îi întinse mâna lui Cassie.

Faye n-are cum să se supere, își zise Cassie pe când se îndreptau spre șirul de mașini de afară. Faye nu-l mai vrea; n-ar trebui să-i pese cu cine iese el. Dar simțea în stomac un fior de neliniște în vreme ce Nick o conducea la mașină. Deborah și Laurel se urcară în spate.

Pe verandele din jurul lor, dovlecii sculptați afixau rânjete incandescente și aveau flăcări pe post de ochi. Era o noapte senină, luminată de lună.

— O noapte bântuită, zise Laurel de pe bancheta din spate. În seara asta, spiritele se adună la toate ferestrele și ușile și se uită înăuntru. Punem mereu o lumânare albă în geam, ca să le ghidăm.

— Sau o farfurie cu mâncare, ca să le hrănim, ca să nu încerce să intre, adăugă Deborah cu un glas neutru.

Cassie râse, dar râsul ei părea ușor fals. Nu-și dorea ca spiritele să se uite pe ferestrele casei ei. Cât despre ce spusese Laurel cu două săptămâni în urmă, referitor la rudele decedate, care vin să-i viziteze pe cei vii — ei bine, Cassie nu-și dorea nici așa ceva. Probabil că nu-și cunoștea nicio rudă moartă, cu excepția tatălui ei, iar el poate că nici nu era mort cu adevărat. Nu, în general, prefera să-i lase pe morți în pace.

Însă Cercul plănuia să facă exact contrariul în seara aceea.

Sala de sport era decorată cu bufnițe, lilieci și vrăjitoare care zburau pe fundalul unor luni uriașe și galbene. Hârtie creponată neagră și portocalie era înfășurată în jurul grinzilor și atârna de coșurile de baschet. Pe pereți se mai vedeau și schelete care dansau, pisici care scui-pau, cu spinările arcuite, și fantome mirate.

Totul era amuzant și inofensiv. Elevii obișnuiți care veneau ca să danseze, să se costumeze și să bea puncti movuliu n-aveau habar de adevăratul întuneric care pânde-a afară. Nici chiar cei care urau Clubul nu cunoșteau întregul adevăr.

Diana și Adam sosiră împreună, fiind cea mai spectaculoasă apariție la care asistas-e vreodată Liceul New Salem.

Diana, în roba ei simplă și albă, cu gâtul dezgolit și brațe care păreau la fel de proaspete precum pielea unui bebeluș, cu părul strălucitor, ca o aureolă, căzându-i pe spate, părea o rază de lună care se rătăcise cumva în sala de sport.

Iar Adam... Adam avea propriul fel în-născut de a pretinde

respect de la toți cei suficient de isteți încât să-l privească într-adevăr. În seara aceea, costumat ca Herne, era mai impresionant decât oricând. Părea să fie zeul pădurii, primejdios și intrigant, inspirând venerație, dar nefiind lipsit de blândețe. Mai presus de toate, arăta sălbatic. Nu avea nimic îmblânzit în el; locul lui era afară, alergând sub cerul înstelat. Raj rămase alături de el, semănând mai degrabă a lup decât a câine, și nimeni nu obiectă.

— Știi ce se întâmplă în seara asta, murmură o voce, suflând cald pe ceafa lui Cassie.

— Ce anume, Faye? întrebă Cassie fără să se întoarcă.

— Ei bine, conducătorii sabatului care o reprezintă pe zeița Diana și pe zeul încornorat trebuie să se alieze. Trebuie să... Faye făcu delicată o pauză... Să se contopească, să zicem așa. Ca să întruchipeze unirea bărbatului și a femeii primordiale.

— Vrei să spui că...?

— Poate fi făcut și simbolic, răspunse afabilă Faye. Dar nu cred că Adam și Diana se vor mulțumi doar cu niște simboluri, tu ce părere ai?

12

Cassie încremeni. Inima îi bubuia, dar era singura parte din ea care se mai mișca.

Adam și Diana... *nu puteau*. Doar că, desigur, nu era așa. Diana râdea împreună cu Adam, dându-și părul drept și strălucitor pe spate. Și deși Cassie nu putea vedea ochii lui Adam dincolo de mască, buzele îi erau arcuite într-un zâmbet.

Cassie se întoarse, aproape dând peste Nick, care tocmai îi aducea niște puncte, și se grăbi să dispară în întuneric.

Găsi un colț cufundat în beznă sub o lampă chinezească ce se stinsese. Apărată de o perdea de panglici negre și portocalii, stătu acolo, încercând să-și vină în fire, să alunge imaginile care-i tot veneau în minte.

Deodată, simți mirosul fumului unui foc de lemne și briza oceanului, laolaltă cu miasma slabă, de nedefinit, a animalelor și a frunzelor de stejar. Adam.

— Cassie, spuse el.

Doar atât, de parcă Herne ar fi strigat-o într-un vis de-al ei, invitând-o să dea deoparte așternuturile în toiul nopții și să vină să danseze în frunzele de toamnă.

Apoi, pe un ton ceva mai normal, adăugă încet:

— Cassie, ești în regulă? Diana spune...

— Ce? se interesă Cassie într-un mod care-ar fi putut părea dur dacă nu i-ar fi tremurat vocea.

— E îngrijorată că nu te simți bine.

— Ba mă simt! Cassie se chinuia să nu izbucnească în lacrimi. Și, în orice caz, m-am săturat ca lumea să mă vorbească pe la spate. Faye spune aia, Diana spune ailaltă – m-am *săturat*.

El îi luă mâinile reci într-ale lui.

— Cred că ești doar obosită și-atât, zise el pe un ton domolit.

Sunt, se gândi Cassie. Am obosit să am secrete. Și am obosit să lupt. Dacă sunt deja rea, ce sens mai are să lupt?

În acel moment, a gândi însemna a acționa. Înainte să-și dea seama ce face, își întoarse mâinile cuprinse de palmele lui Adam astfel încât să-l strângă de degete. *Nici cu vorba, nici cu privirea,*

nici cu fapta – ce caraghios! își zise ea. Am încălcat deja jurământul de o mie de ori. De ce să n-o facem cu adevărat? Așa, măcar ar avea ceva concret de care să-i pară rău. Așa, Diana n-ar fi prima care l-ar avea.

Acela fu punctul de cotitură. Diana putea avea orice altceva, însă nu va fi și cea dintâi care să-l aibă pe Adam.

Aș putea s-o fac, se gândi Cassie. Deodată, mintea îi funcționa la rece și rațional, departe de durerea din piept. Adam era vulnerabil față de ea pentru că avea onoare și nu și-ar fi închipuit niciodată că plănuiește să pună mâna pe el.

Dacă începea acum să plângă... Dacă-l făcea să se apropie suficient cât s-o țină în brațe, apoi se sprijinea de el, lăsându-se moale... Dacă-ți sprijinea capul de umărul lui, astfel încât el să-i poată simți parfumul părului... Dacă ofta și-și dădea capul pe spate... ar reuși el să se abțină s-o sărute?

Cassie nu credea.

Existau locuri mai întunecate decât acel colț. Locuri sigure în liceu. Sala în care se țineau orele de economie, cu o încuietoare pe care o putea sparge oricine, debaraua în care se țineau saltelele de gimnastică. Și, dacă Adam o sărute, iar ea îi răspundea la sărut, ce-i oprea să se retragă acolo?

Nimic, își zise Cassie.

Iar Diana, dulcea, *proasta* și inocenta Diana, nu și-ar da seama de nimic. Dacă Adam îi spunea că fusese nevoit s-o scoată pe Cassie la o mică plimbare ca s-o liniștească, Diana îl credea.

Nu, nimic nu-i putea împiedica pe Cassie și pe Adam... în afara jurământului. Cum era? *Focul să mă mistuie, aerul să mă înăbușe, pământul să mă înghită, iar apa să-mi acopere mormântul.* Cassie nu se temea de asta. Focul îi ardea deja trupul, iar aerul o înăbușea – nu putea să respire. N-o putea opri nimic. Se aplecă mai aproape de Adam, ținând capul plecat ca o floare pe o tulpină zveltă, simțind cum îi dau lacrimile. Simți cum i se taie respirația, iar degetele lui le strâng pe ale ei cu îngrijorare și vigilență.

— Cassie — Doamne... șopti el.

Pe Cassie o străbătu un fior puternic de triumf. El nu se putea abține. Avea să se întâmple. *Laur și stejar, rădăcini, scaieți / Cu focul secret să mi-l pârjoliți...*

Ce făcea?

Folosea magia asupra lui *Adam*? Îl ademenea în capcană cu vorbe care proveneau dintr-o fântână adâncă de cunoștințe din interiorul ei? Era greșit, lipsit de onoare, iar asta nu numai pentru că membrii Clubului nu aruncau vrăji unii asupra altora fără să ceară permisiunea înainte.

Era greșit din cauza Dianei.

Diana, care fusese prietena lui Cassie atunci când nimeni altcineva nu voia să stea de vorbă cu ea. Care o susținuse împotriva lui Faye și a întregii școli. Chiar dacă Cassie nu putea să suporte să fie aproape de Diana în acel moment, amintirea Dianei era ca o stea care strălucea în mintea ei. Dacă o trăda, trăda tot ce era important.

Rea sau nu, Cassie nu putea s-o facă.

Își trase mâinile dintre degetele puternice ale lui Adam.

— Sunt bine, zise ea cu voce slabă și blândă, înfrântă.

El încerca s-o apuce iar de mâini. Asta era problema cu magia, nu reușeai întotdeauna să oprești ceea ce porniseși.

— Adam, serios, insistă ea. Apoi adăugă disperată: Te așteaptă Diana.

Fusese de folos să-i rostească numele. Mai rămase un moment, apoi o conduse înapoi, Herne aducând o nimfă îndărătnică înapoi în Cerc. Cassie i se alătură lui Laurel, căutând siguranță; Nick nu se zărea pe nicăieri. Ei bine, nu putea să dea vina pe el.

Diana vorbea cu Sally Waltman, care venise și ea, tare ca piatra, în ciuda pierderii lui Jeffrey. Așa că Adam și Cassie rămaseră cu Laurel și Melanie și însoțitorii lor, alături de Sean și Deborah. Un grup vesel de vrăjitoare. Lângă ei se afla un grup de străini.

Începea un dans lent. Grupul de străini se destrămă, îndreptându-se spre ringul de dans. Toți, cu excepția unuia.

Fata rămase pe loc, izolată, la marginea Clubului. Era o fată din clasa a unsprezecea care lui Cassie îi părea vag cunoscută de la ora de franceză, o elevă timidă, nici frumoasă, dar nici urâtă. Acum încerca să se prefacă a nu-i păsa că fusese abandonată.

Cassie o înțelegea. Sărmana fată! Odată, și Cassie fusese asemenea ei.

— Vrei să dansezi?

Era vocea lui Adam, caldă și prietenoasă, dar nu i se adresase

lui Cassie, ci străineii. Fața acesteia se luminează și fata se duse bucuroasă cu el pe ring, solzii de pe costumul ei de sirenă lucind și scânteind. Cassie îi urmări, simțind o durere în inimă.

Dar nu de gelozie. De dragoste... și respect.

— Perfectul cavalier gentil, spuse Melanie.

— Poftim? se miră Cassie.

— E din Chaucer⁶. Am învățat asta la ora de literatură engleză. Ți-așa e Adam, perfectul cavalier gentil, explică Melanie.

Cassie se gândi o vreme la asta. Apoi se întoarse spre Sean.

— Hei, slăbănogule, vrei să-ți scuturi oasele? întrebă ea.

Chipul lui Sean se luminează.

Ei bine, își zise Cassie pe când ea și Sean prinseră să se legene în ritmul muzicii, un lucru era sigur: Balul aceasta *nu semăna* deloc cu cel de dinainte. Alături de Adam, sala de gimnastică păru-se un loc plin de frumusețe și de farmec. Acum, nu vedea decât decupaje de hârtie și țevi goale deasupra capului. Măcar Sean-scheletul-fosforescent nu încerca s-o tragă prea aproape de el.

După aceea, o abordară și alți băieți, dar Cassie se duse glonț la Nick, care reapăruse și se ascunse în spatele lui. Cel puțin această parte a planului ei funcționează – ceilalți băieți se retraseră. Era ciudat să fii ceva ce-și doreau toți și nu puteau. Nick n-o întrebă de ce o ștersese și nici ea nu-l întrebă unde dispăruse.

Dansară de mai multe ori. Nick nu încercă s-o sărute.

Și se făcu și ora plecării. După ce-și luară la revedere de la însoțitorii lor uluiți și ușor indignați, membrii Clubului se adunară la ieșire și nici măcar zeița Afrodita, cu părul blond-rozaliu, nu întârzie. Chiar și cei doi Zax identici, cu ochii albaștri-verzui strălucitori, așteptau afară, în fața ușii. O porniră cu toții în întuneric. Luna apusese, dar stelele păreau că luaseră foc.

La capătul promontoriului era frig. Se așezară pe rămășițe ale fundației din casa năruită, în vreme ce Deborah și Faye pregăteau un foc de tabără în centru. Alții aduceau provizii din mașini. Cassie se așteptase ca toți să se poarte solemn, dar membrii Cercului aveau chef de petrecere, entuziasmați de noapte, răzând și glumind, sfidând pericolul a ce aveau să facă

---

⁶ Geoffrey Chaucer (n. cca 1343-1400) scriitor considerat unul dintre cei mai importanți poeți ai Evului Mediu și părintele literaturii engleze (n. trad.).

peste o oră. Cassie se trezi gustând sărbătoarea, fără să se gândească la viitor.

Era multă mâncare. Semințe de dovleac („Fără sare”, le explicase Laurel), pâine de dovleac și turtă dulce coapte de Diana, cutii cu gogoși cu glazură de ciocolată și de portocale aduse de Adam, un castron plin cu tot felul de dulciuri de Halloween din partea lui Suzan, sucuri și cidru cu mirodenii și o pungă mare de hârtie care zornăia, a lui Chris.

— Nuci! Da! Pentru virilitate! le strigă Doug celorlalți băieți, făcând un gest nerușinat.

— Alunele de pădure simbolizează înțelepciunea, comentă răbdătoare Melanie, dar frații Henderson pufniră.

Mai erau și mere de diferite soiuri.

— Mere pentru dragoste și moarte, zise Diana. Mai ales de Halloween. Știai că zeița Hera le considera sacre?

— Știai că semințele conțin cianură? adăugă Faye, zâmbind ciudat. Îi zâmbise astfel lui Cassie încă de când aceasta din urmă apăruse din spatele perdelei de panglici împreună cu Adam, la bal. Acum se aplecă să ia o bucată de turtă dulce și murmură la urechea lui Cassie: Ce s-a întâmplat când te-a urmat? Ți-ai ratat șansa?

— Nu-i frumos să-ți faci de cap cu băieți care au deja pe cineva, șopti obosită Cassie, de parcă i-ar fi explicat unui copil de cinci ani.

Faye chicoti.

— Frumos? Asta vrei să scrie în epitaful tău? „Aici zace Cassie. S-a purtat... frumos”?

Cassie î ntoarse capul.

— Știu o vrajă cu mere, îi anunță Laurel. Cojești un măr, astfel încât să obții o singură fâșie de coajă, apoi o arunci peste umăr și, dacă nu se rupe, formează inițiala adevăratei tale iubiri.

Încercară cu toții, fără prea mare succes. Cojile se tot rupeau, Suzan se tăie în cuțitul lui Deborah, iar când Diana reuși să arunce coaja peste umăr, formă o simplă spirală.

— Ei bine, cel puțin pentru zeiță e sacră, spuse încruntându-se Laurel. Sau pentru Cel încornorat, adăugă neastâmpărată, uitându-se la Adam.

Cassie rupsesse intenționat bucățile ei de coajă; prevederea viitorului o neliniștea. Și nu doar pentru că Melanie spusese cu

veselie:

— Vrăjitoarele care făceau asemenea acte de divinație de Halloween obișnuiau să fie executate.

— Mai știi unul, anunță Laurel. Arunci o nucă în foc, spui două nume și vezi ce se întâmplă. Cum ar fi Suzan și David Downey, rosti ea cu neastâmpăr. Dacă nuca plesnește, sunt făcuți unul pentru celălalt. Dacă nu, soarta le e pecetluită.

— De-i sunt dragă, poc și zboară; de nu-i sunt, să ardă și să moară! cită cu dramatism Suzan când Laurel aruncă o alună de pădure în foc.

Aceasta doar sfârâi.

Laurel și Doug, chicoti Chris, aruncând o alta.

— Chris și Sally Waltman! îl contră Doug.

— Cassie și Nick!

Pe aceea o aruncă Deborah, cu un rânjel pe față, dar Faye era neobișnuit de serioasă.

Adam... rosti ea, ținând o nucă între unghiile lungi și roșii și așteptând ca toată lumea să fie atentă la ea. Cassie o privi fix, stând în echilibru pe marginea fundației... Și Diana, încheie Faye, azvârlind aluna în flăcări.

Cassie se uită ca hipnotizată la aluna care aterizase pe tăciunii aprinși. Nu voia s-o facă, dar trebuia.

— Sunt multe alte tradiții de Halloween, continua Laurel. E vremea să ne amintim de bătrâni, de cei care se apropie de iarna vieții – sau, cel puțin, așa zice bunica mea Quincey.

Cassie privea încă acea alună anume. Părea să se zgâlțâie – dar avea oare să pocnească?

— Se face târziu, interveni Adam. Nu credeți c-ar fi cazul să începem?

Diana își scutură firimiturile de pâine de dovleac de pe mâini și se ridică.

— Da.

Cassie își desprinsese privirea de foc doar pentru o clipă, dar exact atunci se auzi un sunet ca o împușcătură. Două sau trei alune explodaseră în același timp și, când Cassie se uită din nou, n-o zări pe cea aruncată de Faye. Pocnise – sau o pierduse din vedere. Nu știa care era varianta corectă.

O bătaie de inimă mai târziu, îi trecu prin minte să se întrebe ce se întâmplase cu aluna aruncată de Deborah – cea pentru

Cassie și Nick. Dar nu-și dădea seama ce se întâmplase nici cu aceea.

— În regulă, spuse Diana. O să fie un alt gen de Cerc. Mai puternic decât orice am folosit vreodată, căci avem nevoie de mai multă protecție decât până acum. Și toți vor trebui să ajute. Îi aruncă o privire serioasă lui Faye, care-i răspunse cu una de o inocență deplină.

Cassie privi cum Diana trasă un cerc în interiorul fundației ruinate, cu ajutorul cuțitului cu mâner negru.

Focul de tabără se afla în mijloc. Toți deveniseră serioși, urmărind traseul cuțitului care despica pământul, creând un cerc aproape perfect cu o singură deschizătură în colțul nord-estic.

— Intrați cu toții, iar eu îl voi închide, le ceru Diana.

Se îngrămădiră înăuntru și se așezară de-a lungului perimetrului interior al cercului. Numai Raj rămase pe dinafară, uitându-se neliniștit și scâncind ușor.

— După asta, adăugă Diana, închizând cercul dintr-o mișcare a cuțitului, nimeni nu părăsește protecția cercului. Ceea ce vom invoca înăuntru va fi periculos, dar ceea ce va pândi afară va fi și mai rău.

— Cât de periculos? întrebă agitat Sean. Ce e înăuntru, adică.

— Vom fi în regulă cât timp nu ne apropiem de foc și nici nu-l atingem, răspunse Diana. Indiferent cât de puternic ar fi un spirit, nu va putea să se desprindă de flăcările pe care le folosim ca să-l invocăm. În regulă, rosti ea abrupt, acum voi chema Turnul de pază de la Răsărit. Puteri ale Aerului, apărați-ne!

Cu fața spre cerul întunecat dinspre est și spre ocean, Diana ținea în mână un bețișor parfumat fumegând și suflă peste el către est, înspre cerc.

— Gândiți-vă la aer! le spuse membrilor sabatului și Cassie nu doar că se gândi pe dată la asta, dar o și simți și o auzi. Începu ca o briză ușoară suflând dinspre est, dar apoi începu să bată cu putere. Deveni o rafală, un vânt care mugea, abătându-se asupra fețelor lor și făcând părul lung al Diane să fluture în spate ca un steag. Apoi, devie, suflând în jurul cercului, înconjurându-i.

Diana luă un băț arzând din foc și se așeză în fața lui Cassie, care stătea în capătul sudic al cercului. Agitând bățul pe deasupra capului lui Cassie, rosti:

— Acum chem Turnul de pază de la Miazăzi. Puteri ale Focului,

apărați-ne!

Nu mai fu nevoie să le ceară *gândiți-vă la foc*. Cassie putea deja simți căldura în spate, putea să-și imagineze stâlpul de foc izbucnind în spatele ei. Jâșni în jurul lor ca scânteile care aprind praful de pușcă, formând un cerc de foc exact în exteriorul cercului de vânt.

Nu-i adevărat, își reaminti Cassie. Sunt doar simboluri pe care ni le închipuim. Dar erau niște simboluri groaznic de veridice.

Diana se mișcă din nou. Înmuindu-și degetele într-un pahar de carton, stropi cu apă de-a lungul perimetrului vestic, între Sean și Deborah.

— Chem Turnul de pază de la Apus. Puteri ale Apei, apărați-ne!

Se ridică un val verde și sticlos, fantomatic, din ce în ce mai sus. Valul curse în jur până cuprinse cercul cu un perete de apă.

În cele din urmă, Diana se îndreptă spre nord, cu fața la Adam, și împrăstie sare la granița nordică.

— Turn de pază de la Miazănoapte, spuse cu o voce care tremură ușor și demonstra cât de mult o solicita totul. Puteri ale Pământului, apărați-ne!

Pământul li se cutremură sub picioare.

O luă pe Cassie prin surprindere, iar ceilalți fură și mai uluiți decât ea. În New England nu prea aveau loc cutremure, dar Cassie era din California. Observă că Sean era pe cale să sară cât colo.

— Deborah, pune mâna pe Sean! strigă ea.

Într-o clipă, motociclista îl apucase pe Sean și-l oprea cu forța să n-o rupă la fugă. Pământul se mișca tot mai tare – apoi, cu un sunet ca un tunet, se despică. În jurul cercului apăru o prăpastie din care ieșea un puternic miros de sulf.

Nu-i adevărat, nu-i adevărat, își aminti Cassie. Dar văzu în jurul ei spectrele suprapuse ale celor patru elemente pe care le invocase Diana. Un cerc de vânt care bătea cu furie, apoi unul de foc, apoi un perete de apă de mare și, în cele din urmă, o prăpastie căscată în pământ. Nimic aflat în exterior nu putea trece de acele granițe – iar Cassie n-ar fi pus pariu că din interior ar fi reușit cineva să iasă în siguranță.

Tremurând, Diana se îndreptă spre locul ei, între Nick și Faye, și se așeză.

— OK, anunță ea aproape șoptit. Acum, ne concentrăm cu toții asupra focului. Uitați-vă în el și lăsați noaptea să facă restul. Să vedem dacă apare cineva să stea de vorbă cu noi.

Cassie o privi pe Melanie, care era alături de ea.

— Dar dacă suntem apărați de tot ce e afară, cine va reuși să vină să discute cu noi? murmură ea.

— Ceva de *aici*, răspunse șoptit Melanie, uitându-se în jos, la pământul dinăuntrul cercului. Din interiorul fundațiilor casei.

— Ah!

Cassie privi flăcările, încercând să-și limpezească mintea, să fie deschisă la orice ar încerca să străpungă vălul dintre lumea invizibilă și cea de aici. Se va întâmpla în seara aceea, chiar în acel moment.

Focul începu să fumege.

La început, doar puțin, de parcă lemnul ar fi fost umed. Dar apoi fumul deveni din ce în ce mai închis la culoare — încă transparent, dar mai negru. Se ridica drept și rămânea deasupra focului de tabără, ca un nor.

Începu să se transforme.

Se răsucea, se umfla asemenea norilor care se uneau. În vreme ce Cassie se holba, cu răsuflarea în gât, prinse formă.

Forma unui bărbat.

Părea să se arate de sus în jos și purta haine de modă veche, ca și cum ar fi fost desprinse din cărțile de istorie. O pălărie cu o calotă înaltă și bor țeapăn. O mantie sau o capă care îi atârna de pe umerii lași și un guler lat și țeapăn, de olandă. Avea pantaloni bufanți, strânși sub genunchi. Lui Cassie i se păru că putea distinge pantofi cu botul pătrat, dar uneori gambele doar se întrevedeau prin fum. Observă însă că fumul nu se desprindea niciodată complet de foc, ci rămânea legat de acesta printr-un fuior subțire.

Silueta plutea acolo, nemișcată, cu excepția vârtejurilor din interiorul său.

Apoi pluti spre Cassie.

Ea părea să fie cea aflată cu fața la el. Deodată, îi trecu un gând prin minte. Când Adam scosese pentru prima dată craniul de cristal din rucsac, pe plajă, păruse s-o privească direct. Și la fel se întâmplase și la ceremonia craniului, își aminti ea. Când Diana îndepărtase pânza de pe craniu, găvanele goale păruseră

să privească direct în ochii lui Cassie.

Iar acum chestia asta se uita la ea exact în același fel.

— Ar trebui să-i punem o întrebare, sugeră Melanie, dar până și vocea ei, de obicei calmă, era nesigură.

Forma neclară răspândea o senzație amenințătoare, diabolică. Ca și energia întunecată din interiorul craniului, doar că mai puternică. Mai presantă.

Cine ești?, se gândi Cassie, dar limba îi era amortită și, oricum, nici nu mai era nevoie să întrebe.

Nu încăpea îndoială cine era silueta din fața ei.

John cel Negru.

Atunci se auzi vocea Diane, limpede și liniștită.

— Te-am invitat aici pentru că am găsit ceva ce-ți aparține, spuse ea. Vrem să știm cum să-l controlăm. Ești dispus să stai de vorbă cu noi?

Nu primiră niciun răspuns. Lui Cassie i se păru că se apropie de ea – dar poate nu era decât o iluzie.

— Se petrec lucruri îngrozitoare, adăugă Adam. Trebuie să li se pună capăt.

Nu era o iluzie. Se apropia.

— *Tu controlezi energia întunecată?* întrebă deodată Melanie, iar vocea lui Laurel se contopi cu a ei: *Ești mort! N-ai niciun drept să te amesteci cu cei vii!*

— Până la urmă, care-i problema ta? zise Deborah.

Prea repede, se gândi Cassie. Prea mulți oameni care pun întrebări. Forma plutea din ce în ce mai aproape.

Cassie se simți paralizată, de parcă s-ar fi aflat într-un pericol pe care nu-l mai întrevădea nimeni.

— Cine a omorât-o pe Kori? mârâia Doug Henderson.

— De ce ne-a condus energia întunecată până la cimitir? interveni și Deborah.

— Și ce s-a întâmplat cu Jeffrey? adăugă Suzan.

Fuiorul de fum care lega silueta de foc se întinsese, devenind foarte subțire, iar forma se afla acum chiar în fața lui Cassie. Îi era frică să privească direct chipul acela încetșosat, neclar, dar trebuia s-o facă. În contururile sale i se păru că recunoaște fața pe care o zărise în interiorul craniului.

Ridică-te, Cassie.

Cuvintele nu erau nici măcar adevărate, ci răsunau în mintea

ei. Și exercitau o anumită putere asupra ei. Cassie simți cum își schimbă poziția, dând să se ridice.

Vino cu mine, Cassie.

Ceialți încă puneau întrebări, iar Cassie auzi un lătrat slab în depărtare. Însă vocea din capul ei era mult mai puternică.

Vino, Cassie.

Se sculă în picioare. Întunericul învârtit păru acum mai puțin transparent. Mai solid. Întindea o mână lipsită de formă.

Cassie își întinse și ea brațul, ca să apuce mâna.

13

— Cassie, nu!

Mai târziu, Cassie avea să-și dea seama că Diana fusese cea care-o strigase. În acel moment, cuvintele ajunseră la ea ca prin ceață și le auzi trăgănat și șoptit. Lipsite de înțeles, precum lătratul furios și continuu care se auzea de undeva din depărtare. Degetele lui Cassie le atinseră în treacăt pe cele negre și transparente aflate dinaintea ei.

Simți pe dată un șoc precum fiorul pe care i-l provocase bucata de hematit. Își ridică nedumerită privirea de la mâna ei la chipul fumuriu și învârtejit și-l *recunosc*u...

Apoi totul se destrămă.

Se auzi un plescăit puternic și Cassie fu stropită din cap până-n picioare de picături reci ca gheața. În aceeași clipă, se auzi șuieratul tăciunilor încinși îmbibați deodată de apă. Forma bărbatului se modifică, micșorându-se și dizolvându-se de parcă ar fi fost absorbit la loc în foc. Un foc care nu mai era decât o grămadă neagră de lemne carbonizate și înmuiate de apă.

Adam se afla de cealaltă parte a cercului, ținând în mână lada frigorifică portabilă cu al cărei conținut stinsese focul. Raj era în spatele lui, cu blana zburlită și dezvelindu-și colții.

Cassie se uita ba la brațul ei întins, ba la ochii lui Adam, ce luceau nebunește. Se clătină. Apoi totul păru să se estompeze și să devină cenușiu și își pierdu cunoștința.

— Acum ești în siguranță. Stai liniștită.

Vocea părea să vină de la mare depărtare, dar era autoritară într-un mod blând. Diana, își zise neclar Cassie și o cuprinse un mare dor. Își dorea să o țină pe Diana de mână, dar îi era prea greu să se miște sau să încerce să deschidă ochii.

— Uite apa de lavandă, se auzi un alt glas, mai ușor și mai irascibil. Laurel. Tamponeaz-o, uite-așa...

Cassie simți ceva răcoros pe frunte și pe încheieturi. Un miros proaspăt și dulce îi limpezi puțin mintea.

Acum, putea să distingă și alte voci.

— ... poate, dar tot nu știu cum naiba a făcut-o Adam. Nu puteam să mă mișc – parcă împietrisem.

Asta era Deborah.

— Și eu! Parc-aș fi fost lipit de pământ.

Ăsta era Sean.

— Adam, stai jos, te rog, pentru ca Laurel să te examineze? *Te rog!* Ești rănit.

Asta era Melanie, și Cassie reuși deodată să deschidă ochii. Se ridică în fund și de pe frunte îi căzu în poală o cârpă umedă și rece.

— Nu, nu, Cassie, stai liniștită, îi ceru Diana, încercând s-o împingă la loc.

Cassie se holba la Adam.

Părul lui minunat de ciufulit era suflat de briză în toate părțile. Pielea i se înroșise, ca unui schior care a suferit de arsuri din pricina vântului, iar hainele îi stăteau strâmb și erau umede.

— Sunt în regulă, îi spunea el lui Melanie, care încerca să-l facă să stea pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? Unde suntem? Întrebă Cassie.

Era întinsă pe o canapea într-o sufragerie sărăcăcioasă pe care știa că ar trebui s-o recunoască, însă se simțea foarte confuză.

— Te-am adus acasă la Laurel, îi explică Diana. Nu voiam să le speriem pe mama și bunica ta. Ai leșinat. Dar Adam ți-a salvat viața.

— A trecut *prin* cele patru cercuri de protecție, adăugă Suzan, iar în voce i se distingea uimirea.

— Stupid, comentă Deborah. Dar impresionant.

— Cred că a dat dovadă de un mare devotament, rosti tărăgănat și leneș Faye.

Se lăasă o liniște provocată de șoc. Apoi Laurel spuse:

— Ei bine, știi cum e Adam când e vorba de datorie. Cred că îi este devotat.

— Aș fi făcut-o *eu* — și la fel și Doug — dacă am fi reușit să ne ridicăm, insistă Chris.

— Și dacă te-ai fi gândit la asta – ceea ce n-ai făcut, rosti sec și puțin sumbru Nick.

Chipul îi era întunecat.

Cassie privea în timp ce Laurel îi tampona fața și mâinile lui Adam cu un prosop umed.

— E aloe și scoarță de salcie, explică Laurel. Ajută la arsuri, ca să nu devină mai grave.

— Cassie, zise cu blândețe Diana, mai ții minte ce s-a întâmplat înainte să-ți pierzi cunoștința?

— Aăă... voi puneai întrebări... prea multe întrebări. Și apoi... nu știi, în minte a început să-mi vorbească o voce. Chestia aia se holba la mine... Lui Cassie îi veni deodată o idee. Diana, la ceremonia craniului din garajul tău, mai știi că țineai craniul acoperit cu o pânză? Diana aprobă din cap. Era îndreptat în vreo direcție anume sub pânză?

Diana păru uimită.

— De fapt, a fost ceva legat de asta care m-a îngrijorat. Am așezat craniul cu fața spre locul în care aveam să stau în cerc, dar când am îndepărtat pânza, era îndreptat în cealaltă direcție.

— Spre *mine*, spuse Cassie. Ceea ce înseamnă fie că l-a mutat cineva, fie... că s-a mutat singur.

Se uitau una la cealaltă, amândouă nelalocul lor și nedumerite, dar *comunicând*. Cassie se simțea mai apropiată de Diana decât fusese de câteva săptămâni încoace. Acum era vremea împăcării, hotărî ea.

— Diana, începu ea, dar apoi observă ceva. Masca încornorată și cu frunze de stejar a lui Adam era așezată pe un scaun, lângă Diana, care o mângâia cu o mână zveltă, ca și cum ar fi căutat alinare. Inima lui Cassie fu străbătută de un fulger de ranchiună. Herne și zeița Diana — locul lor era *împreună*, nu? Iar Diana o știa. Mai târziu, în seara aceea, aveau probabil să îndeplinească mica ceremonie despre care vorbise Faye.

Cassie își ridică privirea și o descoperi pe Faye uitându-se la ea, cu ochii aurii și ironici. Faye zâmbi ușor.

— Ce e? întreba Diana. Cassie?

— Nimic. Cassie se uita la covorul violet, tocit, de pe podeaua de lemn. Nimic. Acum mă simt bine, adăugă ea.

Și era adevărat, dezorientarea aproape că dispăruse complet. Însă amintirea chipului de fum îi rămase în minte.

— Ce mai final pentru Halloweenul nostru! comentă Laurel.

— Ar fi trebuit să rămânem la bal, își dădu cu părerea Suzan, lăsându-se pe spate și încrucșiându-și picioarele. N-am aflat nimic, iar Cassie a fost rănită, adăugă, după ce stătu o clipă pe gânduri.

— Ba am descoperit ceva. Am aflat că fantoma lui John cel Negru e încă pe-aici și e plină de intenții rele, zise Adam. N-a vrut să ne răspundă la nicio întrebare.

— E puternică, spuse Diana. Suficient de puternică, încât să ne influențeze pe toți, ca să nu ne putem mișca. Se uită la Cassie. Cu excepția ei. Mă întreb de ce oare.

Cassie se simți ușor jenată și ridică din umeri.

— Nu contează cât e de puternic, interveni Melanie. Halloweenul se termină în câteva ore și, după aceea, n-o să mai aibă niciun strop de putere.

— Dar tot nu știm mai multe despre craniu. Sau despre Kori, zise Doug, neobișnuit de serios.

— Iar eu nu cred că știm măcar dacă John cel Negru este... cum ai spus, Adam? Plin de intenții rele, se auzi vocea răgușită și lentă a lui Faye. Poate că doar n-avea chef de vorbă.

— Of, nu fi ridicolă, o contră Laurel.

Înainte să izbucnească o ceartă, Diana spuse:

— Uitați ce este, e târziu și suntem cu toții obosiți. N-o să rezolvăm nimic în seara asta. Dacă într-adevăr Cassie se simte bine, cred c-ar trebui să mergem pe la casele noastre și să ne odihnim.

Urmă o pauză, apoi ceilalți încuviințară.

— Putem vorbi despre asta la școală sau la petrecerea de ziua de naștere a lui Nick, propuse Laurel.

— O duc eu pe Cassie acasă, se offeri Nick, stând în dreptul ușii.

Cassie îi aruncă o privire scurtă. Nu spusese prea multe cât timp ea fusese întinsă pe canapea — dar se aflase acolo. Venise laolaltă cu restul ca să se asigure că era bine.

— Atunci, Deborah poate să vină cu mine, spuse Melanie. A mers cu tine în mașină, nu?

— Poți să mă duci și pe mine? Sunt foarte obosită, o rugă Diana, iar Melanie dădu aprobator din cap.

Cassie abia de băgă de seamă când ceilalți își luară rămas-bun. Observă însă că Adam plecă în jeepul său Cherokee, îndreptându-se spre nord, și că Diana mergea cu Melanie și Deborah spre sud.

În seara asta n-o să aibă loc nicio ceremonie Herne-și-Diana, se gândi Cassie și fu cuprinsă de ușurare. Ușurare și puțină

bucurie răutăcioasă. Era greșit, era rău, dar așa simțea.

Când se urcă în mașina lui Nick, o văzu pe Faye zâmbindu-i și ridicând din sprâncene și, înainte să-și dea seama, Cassie îi răspunse la zâmbet.

A doua zi, când ieși din casă, Cassie se opri șocată. Arțarii de vizavi se schimbaseră. Toate culorile vii ale toamnei care-i aduceau aminte de foc dispăruseră. La fel și frunzele. Toate crengile erau dezgolate.

Arătau ca un schelet de Halloween.

— Nick n-o să ne lase să facem mare lucru pentru ziua lui de naștere de mâine, spuse Laurel. Aș vrea să-i putem organiza o petrecere-surpriză *adevărată*.

Deborah pufni.

— Ar pleca imediat.

— Știu. Ei bine, o să încercăm să ne gândim la ceva care să nu i se pară prea infantil. Și – chipul lui Laurel se luminează – putem să ne luăm revanșa la alte zile de naștere.

— Ce alte zile de naștere? întrebă Cassie.

Toate fetele din Club se uitară la ea. Stăteau în camera din spate a sălii de mese, participând la o întrunire specială, în vreme ce băieții îl țineau departe pe Nick.

— Vrei să spui că *nu știi* despre sezonul zilelor de naștere? se miră Suzan. Nu ți-a povestit Diana?

Diana deschise gura, apoi o închise la loc. Cassie ghici că nu știa cum să dezvăluie faptul că ea și Cassie nu prea mai vorbeau, cel puțin nu între patru ochi.

— Să vedem dacă pot să explic, zise Faye, chicotind gros, cu ochii-n tavan. Începu să numere pe degetele cu unghii lungi, stacojii și strălucitoare. A lui Nick e pe trei noiembrie. A lui Adam, pe cinci noiembrie. A lui Melanie, pe șapte noiembrie. A mea — și, ah, da, și a Diane —, pe zece noiembrie...

— *Glumești?* o întrerupse Cassie.

Laurel clătină din cap, în vreme ce Faye continuă enumerarea.

— A lui Chris și a lui Doug, pe șaptesprezece noiembrie, a lui Suzan, pe douăzeci și patru, iar a lui Deborah, pe douăzeci și opt. Laurel e născută pe... *ăăă*...

— Întâi decembrie, zise Laurel. Iar Sean, pe trei decembrie. Și

gata.

— Dar asta e... Vocea lui Cassie se stinse. Nu-i venea să creadă. Nick era doar cu o lună mai mare decât Sean? Și *toți* tinerii vrăjitori, cu opt sau nouă luni mai mari decât ea? Dar tu și Sean sunteți în clasa a unsprezecea, ca mine, i se adresează ea lui Laurel. Iar ziua mea e pe douăzeci și trei iunie.

— Am ratat termenul de înscriere, explică Laurel. Toți cei născuți după treizeci noiembrie trebuie să mai aștepte un an ca să intre la școală. Așa că noi am stat acasă, în vreme ce toți ceilalți mergeau la grădiniță, adăugă și se prefăcu a-și șterge lacrimile.

— Dar tot e... Cassie nu-și găsea cuvintele. Nu ți se pare incredibil? Că toți v-ați născut la cel mult o lună de ceilalți?

Suzan zâmbi răutăcios.

— În luna aprilie a acelui an a plouat foarte mult. Părinții noștri au stat în casă.

— *Pare ciudat, recunosc*, zise Melanie. Dar ideea e că mai toți părinții noștri s-au căsătorit în primăvara de dinainte. Așa că, la urma urmei, nu-i chiar atât de surprinzător.

— Dar...

Lui Cassie tot *i se părea* surprinzător, deși era evident că toți membrii Clubului se obișnuiseră într-atât cu asta, încât nu-și mai puneau întrebări. Eu de ce nu mă supun tiparului? se întrebă. Probabil pentru că sunt pe jumătate străină. Ridică din umeri. Melanie avea probabil dreptate; în orice caz, nu existau motive de îngrijorare. Lăsă baltă subiectul și reveni la planurile pentru petrecerea în cinstea lui Nick.

Hotărârea în cele din urmă să unească toate zilele de naștere din acea primă săptămână – a lui Nick, a lui Adam și a lui Melanie – și să țină petrecerea sâmbătă, pe șapte noiembrie.

— *Și*, spuse Laurel când le explicară băieților planul, asta o să fie *cu adevărat* diferită. Nu ne întrebați acum – o să fie *unică*.

— *Ăăă*, nu-i vreo chestie din aia cu mâncare sănătoasă, nu? rosti bănuitor Doug.

Fetele se uitară una la cealaltă și-și înăbușiră râsetele.

— Ei bine, este sănătoasă sau, cel puțin, unii așa cred, răspunse Melanie. O să veniți și-o să vedeți.

— Dar o să murim de frig, zise înspăimântat Sean.

— Nu și cu asta, râse Laurel și ridică un termos.

— Laurel. Lui Adam îi venea greu să se abțină să nu izbucnească și el în râs. Nu-mi pasă cât de fierbinte e conținutul – n-o să ne țină de cald *acolo*.

O lună argintie, ceva mai mare de jumătate, lucea deasupra unei mări de obsidian. Spre marea aceea arăta Adam.

— Nu-i cacao cu lapte, îi zise nerăbdătoare Deborah. E ceva ce am făcut *noi*.

Cei cinci băieți stăteau cu fața la fete, care erau aliniate înapoia lui Laurel. Pe plajă ardea un foc de tabără, dar la o asemenea depărtare nu alunga deloc vântul tăios.

— Evident, n-o să ne creadă, zise Faye, iar Diana adăugă:

— Cred că va trebui să le arătăm pur și simplu.

Laurel dădu termosul din mână-n mână. Cassie trase adânc aer în piept, apoi luă o gură. Lichidul era fierbinte și avea gust de medicament – ca unul dintre ceaiurile de ierburi scârboase ale lui Laurel –, dar, în clipa în care-l înghiți, o cuprinse o senzație de căldură. Deodată, nu mai avea nevoie de puloverul gros. Era extrem de cald acolo, pe plajă.

— În cinstea mării, misticilor, închină Melanie.

Cassie nu era sigură ce voia să zică, dar, asemenea celorlalte fete, își scotea deodată hainele de care nu mai avea nevoie. Băieții se holbau.

— Vreau și eu așa petrecere de ziua mea, spuse repede Sean, în vreme ce Faye își descheia jacheta roșie. OK? OK? Vreau...

Băieții fură ușor dezamăgiți când se dovedii că fetele aveau pe dedesubt costume de baie.

— Dar *noi* ce-ar trebui să facem? întrebă Adam, adulmecând termosul și rânjind spre fetele rămase în bikini.

— Păi... Faye zâmbi. Puteți să improvizați.

— Sau, interveni Diana, puteți să căutați în spatele pietriului. *S-ar putea* să fie acolo un teanc de costume de baie.

— Ei, asta-i cu totul altceva, îi spuse veselă Laurel lui Cassie ceva mai târziu, în vreme ce pluteau amândouă în apa care le venea până la bărbie. O petrecere cu scăldat în toiul nopții, în noiembrie. E *vrăjitoresc*.

— Ar fi și mai vrăjitoresc dacă am fi cu toții goi pușcă, își dădu cu părerea Chris, scuturându-și capul cu păr blond asemenea unui câine ud.

Cassie și Laurel se uitară una la cealaltă, apoi la Deborah, care sărea în sus și-n jos aproape de ele.

— Bună idee, comentă Deborah, făcându-le semn din cap celorlalte fete. Tu primul, Chris?

— Ia stai puțin, nu voiam să zic că... hei, Doug... *ajutor!*

— Haideți, fetelor, strigă Laurel. Chris vrea să facem baie goi, doar că-i puțin cam timid.

— Ajutor! Băieți, ajutor!

Totul se transformă într-o combinație de leapșa și lupte acvatice. Se alăturară cu toții. Cassie se pomeni urmărită de Nick și fugi, iscând o groază de stropi, în vreme ce el tăia valul din spatele ei. Ajunse suficient de aproape cât s-o prindă.

— Ajutor! țipă Cassie, pe jumătate râzând, așa că înghiți din greșală niște apă de mare. Dar ajutorul nu se zărea pe nicăieri. Laurel și Deborah îi asaltaseră pe frații Henderson, iar Adam și Diana erau departe, capetele lor cu părul lins plutind unul lângă celălalt.

Nick își dădu la o parte din ochi părul ud – care părea mai întunecat decât onixul în lumina lunii – și rânji. Cassie nu-l mai văzuse niciodată zâmbind.

— Predă-te, îi propuse el.

— Niciodată, rosti Cassie cu toată demnitatea pe care o putu aduna în vreme ce vălurelele se izbeau de ea.

Nick era chipeș – dar nu voia să pună mâna pe ea acolo. Dădu iar s-o apuce, iar Cassie țipă din nou după ajutor și, deodată, între ei se ridică un val.

— Hai! Tai-o de-aici! spuse Faye. Ochii ei luceau răutăcios sub suvițele lungi și ude. Sau trebuie să *te obligăm?* Cassie, apucă-l pe după gât cât îi trag eu costumul!

Cassie habar n-avea cum să apuce pe după gât un băiat atât de puternic ca Nick, mai ales că râdea foarte tare, dar țâșni înainte. Faye plonjă ca un delfin, iar Nick se răsuci și se retrase în grabă, îndepărtându-se înot cât de repede putea.

Cassie se uită la Faye și o descoperi zâmbindu-i strâmb. Cassie zâmbi larg.

— Mersi, îi spuse.

— Și altă dată, răspunse Faye. Știi că mă bucur să fac orice pentru prietenii mei. Iar noi suntem prietene, nu-i așa, Cassie?

Cassie cântări ideea, călcând apa oceanului ce lucea argintiu.

— Așa cred, zise încet într-un final.

— Asta-i bine. Căci, Cassie, se apropie vremea când voi avea nevoie de toți prietenii mei. Marțea asta, când va fi lună plină, Cercul se va întruni.

Cassie încuviință, fără să înțeleagă pe moment. Sigur că se vor întruni. Și o altă petrecere; era ziua de naștere a lui Faye și a Dianei. Împlineau amândouă șaptesprezece ani...

— Votul conducătoarei! rosti Cassie, luând iar o gură de apă sărată, din greșeală. Se holbă la Faye, înțelegând deodată. Faye...

— Exact, confirmă Faye. Arăta ca o sirenă în lumina lunii, plutind fără efort. Minunata ei coamă de păr îi atârna udă pe spate, ca niște alge încâlcite. Îi susținu privirea lui Cassie. Vreau să fiu conducătoarea acestui sabat, Cassie. *Voi fi* conducătoarea. Iar tu mă vei ajuta.

— Nu.

— Ba da. Pentru că de data asta vorbesc serios. Am lăsat-o mai moale cu tine, ți-am permis să faci cum vrei, nu te-am obligat să joci conform regulilor. Dar s-a terminat cu asta, Cassie. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva, iar tu *mă vei* ajuta. Altfel...

Faye se uită peste umăr, spre locul în care Adam și Diana pluteau încă în depărtare. Apoi se întoarse.

— În caz contrar, o s-o fac, o amenință ea. O să-i spun Dianei – și nu doar despre giugiulelele de pe faleză. O să-i spun cum tu și cu Adam v-ați sărutat la bal – credeai că n-o să observe nimeni? Și *adevăratul* motiv pentru care Adam a străbătut cele patru cercuri de protecție ca să te salveze de Halloween. Și, adăugă ea, plutind mai aproape de Cassie, fără să clipească din ochii ei aurii, ca ai unui șoim, o să-i spun despre craniu. Cum i l-ai furat și mi l-ai dat, ca să-l putem omorî pe Jeffrey.

— Nu s-a întâmplat așa! Dacă aș fi știut, nu te-aș fi lăsat niciodată să pui mâna pe el...

— Ești sigură, Cassie? Faye afișă un zâmbet lent și conspirativ. Cred că, în adâncul tău, eu și cu tine suntem la fel. În adâncul nostru, suntem... surori. Și dacă joi nu vei vota cu mine, o să le spun tuturor adevărul despre tine. O să le zic cum ești cu adevărat.

Diabolică, se gândi Cassie, privind oceanul. Reflecta razele

lunii precum o oglindă sau o bucată de hematit și o înconjura. Nu putea rosti niciun cuvânt.

— Gândește-te bine, Cassie, spuse amabilă Faye. Până marți noaptea, ai timp să te hotărăști.

Zicând acestea, se îndepărtă înot.

Era marți seara.

Luna plină era exact deasupra lor, iar cercul fusese trasat. Membrii Clubului se așezaseră în jurul lui. Diana, care purta toate simbolurile Reginei Vrăjitoarelor, invocase cele patru elemente ca să-i protejeze, dar acum tăcea. Melanie îi striga pentru vot, de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr.

— Nicholas, zise ea.

— Ți-am mai spus, rosti Nick. Nu votez. Sunt *aici* pentru că ați insistat voi două – le aruncă o privire lui Faye și Dianei –, dar mă abțin.

Cassie îi privi chipul rece și frumos, având un ciudat sentiment de ireal. Nick se abținuse, ea de ce nu putea s-o facă? Dar știa că asta nu o va mulțumi niciodată pe Faye, asta dacă n-ar fi câștigat deja. Iar Cassie tot nu știa cu cine să voteze în acea seară. Dacă ar mai fi avut încă puțin timp la dispoziție...

Dar nu mai avea vreme. Melanie vorbea iar.

— Adam.

Vocea lui Adam era hotărâtă și limpede.

— Diana.

Dintr-o grămadă de pietre albe și roșii din fața ei, Melanie scoase în față una albă.

— Cât despre mine, votez și eu cu Diana, adăugă ea, îndepărtând încă o piatră albă. Faye?

Faye zâmbi.

— Eu votez pentru mine.

Melanie luă o piatră roșie.

— Diana.

— Și eu votez pentru mine, rosti încet ea.

O a treia piatră albă.

Apoi Melanie spuse:

— Douglas.

Doug afixă unul dintre rânjetele lui nebunești.

— Eu votez cu Faye, normal.

— Christopher.

— Ăă... Chris părea zăpăcit.

În ciuda încruntării lui Faye și a îndemnurilor frenetice ale lui Doug, își mija ochii în gol, de parcă ar fi căutat o hotărâre de mult pierdută. În cele din urmă, păru s-o descopere și se uită la Melanie.

— OK. Diana.

Toți cei din cerc se holbară la el. El le întoarse sfidător privirea. Cassie strânse bucata de hematit din buzunar.

— Chris, nenoro... începu Doug, dar Melanie îl reduse la tăcere.

— Liniște, ceru ea și puse o a patra piatră albă lângă cele două roșii.

— Suzan.

— Faye.

Trei roșii, patru albe.

— Deborah.

— Tu ce crezi? izbucni Deborah. Faye.

Patru roșii, patru albe.

— Laurel, rosti Melanie.

— Diana a fost mereu conducătoarea noastră și va fi întotdeauna, zise Laurel. Votez pentru ea.

Melanie adăugă o a cincea piatră albă, iar pe buze îi jucă un zâmbet.

— Sean.

Ochii negri ai lui Sean se uitară neliniștiți în toate părțile.

— Eu... Faye îl aținea neabătută cu privirea. Eu... eu... Faye, răspunse el și se cocoșă.

Melanie ridică din umeri și adăugă o altă piatră roșie. Cinci roșii, cinci albe. Dar, deși ochii ei cenușii rămăseseră serioși, zâmbea. Toți susținătorii Diane se relaxaseră și-și aruncau zâmbete de-a lungul cercului.

Melanie se întoarse încrezătoare spre ultima membră a sabatului și zise:

— Cassandra.

14

Se lăasă tăcerea sub discul argintiu al lunii.

— Cassie, repetă Melanie.

Acum toată lumea se uita la ea. Cassie simțea căldura ochilor aurii ai lui Faye ațintiți asupra ei și își dădu seama de ce Sean fusese atât de agitat. Erau mai fierbinte decât stâlpul de foc pe care îl invocase Diana ca să-i protejeze în noaptea de Halloween.

Ca și cum ar fi fost constrânsă, Cassie privi în direcția opusă. Și Diana se uita la ea. Ochii Dianei erau asemenea unui iaz pe care pluteau frunze verzi. Cassie nu se putea dezlipi de ei.

— Cassie? rosti Melanie pentru a treia oară.

În vocea ei se simțea o urmă vagă de îndoială.

Încă neputând să-și desprindă privirea de la ochii Dianei, Cassie șopti:

— Faye.

— *Poftim?* strigă Laurel.

— Faye, zise Cassie cam tare. Strângea bucata de hematit din buzunar. Răceala acesteia părea să-i străbată întregul corp. Am spus Faye, bine? repetă ea către Melanie, dar uitându-se în continuare la Diana.

În ochii aceia limpezi și verzi se citea consternarea. Apoi, dintr-odată, fură inundați de înțelegere, de parcă în iazul liniștit fusese aruncată o piatră. Iar când Cassie observă asta, că Diana *pricepuse* cu adevărat ceea ce tocmai se întâmplase, ceva din interiorul ei muri pentru totdeauna.

Cassie nu mai știa de ce votase pentru Faye. Nu-și mai putea aminti cum începuse totul, cum de călcase pentru prima oară pe acest drum. Nu știa decât că răceala pe care o simțea în mână și în braț i se scurgea în trup și, din acel moment, nu mai exista cale de întoarcere.

Melanie stătea nemișcată, uluită, fără să atingă movila de pietre roșii și albe. Părea să fi uitat de ele. Deborah fu cea care se aplecă și luă cea de-a șasea piatră roșie, adăugând-o în grămada lui Faye.

Cumva, acel gest și vederea celor șase pietre roșii lângă cele cinci albe conferi realitate întregii situații. Când toată lumea se aplecă înainte, aerul pocni de electricitate.

Melanie rosti încet:

— Faye este noua conducătoare a sabatului.

Faye se ridică.

Nu mai arătase niciodată atât de înaltă sau atât de frumoasă.

Îi întinse în tăcere mâna Dianei.

Dar nu era un gest de prietenie. Palma deschisă a lui Faye, cu unghii lungi și stacojii, *cerea ceva*. Și, drept răspuns, Diana se sculă și ea foarte încet în picioare. Își scoase brățara argintie de pe partea de sus a brațului.

Adam privea înlemnit. Acum, sări în picioare.

— la *stai* puțin...

— N-are niciun rost, Adam, spuse Melanie cu un glas lipsit de viață. Votul a fost corect. Nu se mai poate schimba nimic.

Faye luă brățara de argint pe care erau gravate rune misterioase și și-o prinse pe propriul braț dezgolit. Bijuteria sclipi pe pielea de culoarea mierii.

Degetele Dianei tremurară când își desfăcu jartiera. Laurel, murmurând *ceva* și ștergându-și lacrimile din ochi cu un gest furios, se apropie s-o ajute, îngenunchind înaintea Dianei și trăgând cercul de piele verde și mătase albastră. Se desprinse, iar Laurel se ridică, părând că ar vrea să i-l arunce lui Faye în față.

Dar Diana îl luă și i-l înmână lui Faye.

Faye purta aceeași rochie de un negru strălucitor pe care o avusese și la balul de Halloween, cea despicață până la șold în ambele părți. Își prinse jartiera pe coapsa stângă.

Apoi Diana își duse mâinile la păr și ridică diadema. Șuvițe subțiri de păr de culoarea razelor de soare și de lună întrețesute se agățară de coronița de argint atunci când o scoase.

Faye întinse brațul și aproape că i-o smulse. Ținu diadema ridicată, de parcă ar fi arătat-o întregului sabat, celor patru elemente, lumii. Apoi și-o așează pe cap. Secera lunii din mijlocul coroniței luci pe fundalul coamei ei de păr brunet.

Toți cei din Cerc răsuflară prelung.

Cassie nu-și dădu seama cum se ridicase, dar se pomeni fugind. Țâșni, desprinzându-se din cerc, și alergă pe țărmul oceanului, picioarele afundându-i-se în nisipul umed. Fugi până ce cineva o prinse de umăr și o opri.

— Cassie! strigă Adam.

O privi direct în ochi, de parcă i-ar fi cercetat sufletul.

Cassie încercă orbește să-l lovească.

— Cassie, știu că n-ai vrut s-o faci! Te-a obligat ea cumva, nu-i așa? Cassie, spune-mi!

Cassie încercă din nou să scape de el. De ce o deranja? Deodată, fu mânioasă pe Adam și pe Diana și pe *încrederea* lor de nestrămutat în ea.

— Știu că te-a obligat, repetă Adam.

— Nu m-a obligat nimeni! aproape că țipă Cassie.

Apoi, nu se mai luptă cu el și stătură pur și simplu față în față, privindu-se și respirând precipitat.

— Ar fi bine să te-ntorci, îi zise Cassie. N-ar trebui să fim singuri, mai știi? Mai ții minte jurământul nostru? Nu că *ar mai fi nevoie* să te gândești prea mult la el. Zilele astea e destul de ușor de respectat, nu?

— Cassie, ce se petrece?

— Nimic! Pleacă, Adam. Pleacă...

Înainte să se poată înfrâna, Cassie îl apucă pe Adam de brațe și-l trase spre ea. Apoi, îl sărută. Era un sărut dur și furios și, în clipă următoare, când îi dădu drumul, fu la fel de uluită ca el.

Se priviră fără să rostească niciun cuvânt.

— Întoarce-te, îi ceru Cassie, abia reușind să-și audă propria voce, căci inima îi bubuia în urechi. Se terminase, totul se terminase. Îi era atât de frig... îngheța nu doar la suprafață, ci și în interior, în adâncurile ei. Îngheța precum gheața neagră. Totul în jurul ei era negru.

Îl împinse pe Adam la o parte și se îndreptă spre flăcările focului de tabără din depărtare.

— Cassie!

— *Eu* mă întorc. Ca să o felicite pe noua noastră conducătoare.

În cerc era haos. Laurel plângea, Deborah striga, Chris și Doug se uitau urât unul la celălalt ca doi motani pe cale să se ia la bătaie și-și spuneau în fel și chip. Sean stătea în spatele lui Faye, ca să se apere de Melanie cea disprețuitoare. Suzan le cerea lui Chris și lui Doug să se maturizeze odată, în vreme ce Faye râdea. Dintre toți, doar Nick și Diana erau complet nemișcați. Nick fuma în tăcere, departe de restul grupului, urmărindu-i cu ochi mijiți.

Diana stătea pur și simplu acolo, în același loc în care o lăsase Cassie când plecase. Nu părea să vadă sau să audă ce se

petrecea în preajma ei.

— Nu vrei să tăceți odată din gură? țipa Deborah când Cassie ajunse la ei. Faye e acum la conducere.

— Exact, sublinie Suzan. Chris și Doug începuseră să se îmbrâncească. Suzan o zări pe Cassie și întrebă rugător: *Nu-i așa, Cassie?*

Era ciudat cât de repede se făcu liniște. Toți se uitau iar la Cassie.

— Așa e, răspunse Cassie cu o voce dură ca piatra.

Chris și Doug se opriră din îmbrâncit. Laurel nu mai plângea. Nimeni nu se mișcă în vreme ce Cassie se duse până în spatele lui Faye. Din poziția aceea, ar fi putut s-o sprijine pe Faye sau ar fi putut să-i înfigă un cuțit în spinare.

Dacă Faye se temea, nu lăasă să se vadă.

— OK, le zise ea celorlalți. Ați auzit. Eu sunt conducătoarea. Iar acum voi da primul meu ordin. Își întoarse ușor capul, adresându-i-se lui Cassie. Vrea ca *tu* să aduci craniul. Cât despre voi ceilalți – să știți că mergem în cimitir.

— *Poftim?* țipă Laurel.

— Eu sunt conducătoarea și voi *folosi* această putere, n-o s-o pun la păstrare. În craniul acela e înmagazinată o mare energie, energie pe care o putem utiliza. Cassie, du-te și adu-l.

Toți vorbeau, certându-se și urlând unii la alții. Când Diana fusese conducătoarea, nu se întâmplase niciodată așa. Adam striga la Faye, întrebând-o dacă nu cumva înnebunise. Doar Nick și Diana rămaseră nemișcați, Nick privind scena, iar Diana holbându-se la ceva ce putea vedea doar ea.

Melanie încerca să reinstaureze liniștea, dar în zadar. O parte îndepărtată a minții lui Cassie observă că, dacă Diana ar fi intervenit în acel moment, dacă ar fi pășit înainte și ar fi preluat conducerea, sabatul ar fi ascultat-o. Dar Diana nu făcu nimic. Iar strigătele deveniră din ce în ce mai puternice.

— *Adu-l, Cassie, mârâia Faye printre dinții încleștați. Sau îl iau singură.*

Cassie simți Puterea adunându-se în jurul ei. Cerul de deasupra era întins asemenea pielii de pe tobă, încordat ca o coardă de harpă așteptând să fie ciupită. Oceanul din spate pulsa de forță stăpânită. O simțea în nisipul de sub picioare și o vedea în flăcările jucăușe ale focului de tabără.

Își aminti ce-i făcuse dobermanului din câmpul de dovleci. Din ea țâșnise o putere concentrată asemenea unei raze laser. Cassie simți de parcă în ea se concentra chiar atunci ceva asemănător. Era legată de tot și energia aștepta doar să o dezlănțuie.

— John cel Negru ne va lăsa să-i preluăm puterea – ne-o va oferi dacă i-o cerem așa cum trebuie, striga Faye. O știi; am comunicat cu el. Dar trebuie să mergem și să-l rugăm.

A comunicat cu el – când anume? se întrebă Cassie. Când ea, Cassie, îi permisesese lui Faye să ia craniul pentru prima oară? Sau ceva mai târziu?

— Dar de ce în *cimitir*? țipa Melanie. De ce acolo?

— Pentru că așa *spune* el, izbucni nerăbdătoare Faye. Cassie, îți zic pentru ultima oară! Adu craniul!

Elementele se aliniaseră în spatele ei... Cassie privea țintă ceafa lui Faye. Dar apoi își aminti ceva. Privirea din ochii Dianei atunci când Cassie votase împotriva ei... of, la ce bun să o omoare acum pe Faye? Totul se terminase.

Cassie se răsuci și se îndreptă spre locul în care era îngropat craniul.

— De unde știe...? dădu să întrebe Melanie, dar râsul lui Faye o întrerupse.

Așadar, și asta se terminase – secretul lui Cassie că furase craniul fusese dezvăluit. Diana nu spusese nimănui *exact* unde era îngropat craniul, nici măcar lui Adam. Cassie o rupse la fugă, să nu fie nevoită să audă mai mult.

Săpă în mijlocul cercului de pietre înnegrite până ce unghiile ei dădură de pânza în care era învelit craniul. Apoi mai săpă în jur și-l scoase din nisip, surprinsă, ca întotdeauna, de cât de greu era. Cassie se împletici când îl ridică și o porni înapoi spre Faye.

Deborah îi alergă în întâmpinare.

— Pe-aici, îi zise ea, abătând-o pe Cassie din drum înainte să ajungă la grup. Haide!

Urcară faleza, iar Cassie zări motocicletă lui Deborah.

— Faye a pus asta la cale, zise Cassie. Se uită la Deborah și ridică ușor vocea. Faye a pus asta la cale!

— Mda. Și ce dacă?

Deborah părea uimită; un bun locotenent obișnuit să primească ordine de la superiorul său. Ce-i păsa lui Cassie dacă

Faye plănuise asta? S-a gândit că va avea probleme să-i facă pe toți să vină, dar voia să se asigure că noi ajungem acolo, explică Deborah.

— Nu văd cum o să facă pe *cineva* să vină în cimitir, răspunse Cassie, aruncând o privire grupului de dedesubt.

Dar pe unii dintre ei păru să-i fi cuprins o nebunie ciudată; orice-ar fi spus Faye îi scotea din minți. Suzan se îndrepta spre faleză, iar Doug aproape că-l târa după el pe Chris. Faye îl împingea pe Sean.

— Sunt șapte; Faye a zis că e suficient, comentă Deborah, întorcându-se cu spatele la faleză. Haide!

Drumul cu motocicletă fu asemenea celui de dinainte, căci viteza era la fel de mare, iar luna, și mai strălucitoare. Dar de data asta, Cassie nu se mai temea, deși abia reușea să se țină de Deborah cu un braț. Cu celălalt îmbrățișa strâns craniul din poală. Ajunseră la cimitir și auziră motoarele mașinilor un minut mai târziu. În jeepul Samurai se aflau Chris, Doug și Suzan. În spatele lui se afla Corvette-ul lui Faye, care se dădu jos de pe scaunul șoferului, iar Sean deschise portiera din dreapta.

— Urmează-mă, îi ceru Faye.

Cu părul lung fluturându-i în spate, se îndreptă spre colțul nord-estic. Cu fiecare pas pe care-l făcea, picioarele ei dezgolite, palide și bine proporționate se arătau, dând la iveală jartiera de pe coapsă, în care era prins un pumnal cu mâner negru. Când ajunse la o pantă, se opri.

Cassie făcu la fel, strângând craniul la piept cu ambele mâini, înspăimântător de conștientă de locul în care se aflau. Într-un rând întrerupt doar de movila de pământ se aflau mormintele tatălui lui Faye, al mamei lui Sean și al tuturor celorlalți părinți morți de pe strada Crowhaven. Sean se smiorcăia și doar strânsoarea lui Deborah îl împiedica s-o rupă la fugă.

Faye se întoarse cu fața la ei. Chiar și în cele mai proaste momente, fata înaltă și foarte frumoasă avea o autoritate care izvora în mod natural, o capacitate de a intimida oamenii. Acum, aceasta părea accentuată de simbolurile Reginei Vrăjitoarelor: diadema, brățara, jartiera. Era înconjurată de o aură de putere și de strălucire.

— E timpul, anunță Faye, să recuperăm energia care a aparținut sabatului original, cea pe care John cel Negru a

depozitat-o în craniu. John cel Negru își dorește să dispunem de acea putere, s-o folosim împotriva dușmanilor noștri. Și o putem recupera – *acum*.

Luând pumnalul cu mâner negru din jartieră, Faye îl scoase din teacă și trasă rapid un cerc imperfect în iarba uscată.

— Intrați, le ceru, iar ceilalți își ocupară locurile.

Îi face să acționeze atât de repede, încât nu-și dau seama ce se întâmplă, se gândi Cassie. Nimeni nu pune la îndoială planul lui Faye; toți păreau pătrunși de urgența pe care o crease Faye. Nici măcar Sean nu se mai plângea și se holba pur și simplu, căzut pe gânduri.

Iar Faye oferea o priveliște uluitoare, ridicând cuțitul și invocând repede elementele pentru a le asigura protecție. Prea repede, își zise Cassie – o asemenea protecție slabă când toate eforturile lor de Halloween nu fuseseră de ajuns. Dar nici ea nu putea vorbi; păreau angrenați cu toții într-o călătorie cu un *montagne-russe* și nimeni nu putea opri trenulețul. Cu atât mai puțin Cassie, care era amortită și înfrigurată...

— Pune craniul în centru, Cassie, porunci Faye.

Vocea îi era gătită, iar pieptul i se ridica și cobora în ritm rapid. Părea mai entuziasmată decât fusese vreodată în privința lui Jeffrey, a lui Nick sau a băiatului cu pizza pe care-l luase cu ea la etaj.

Cassie îngenunche și așeză obiectul învelit în pânză în mijlocul cercului imperfect al lui Faye.

— Iar acum, anunță Faye cu vocea aceea bizară și triumfătoare, privind bulgărele plin de nisip de la picioarele ei, putem să pretindem puterea care ar fi trebuit să fie a noastră de la bun început. Invoc toate elementele să fie martore la...

— Faye, oprește-te! strigă Adam, apărând în fugă dintre morminte.

Restul sabatului era în spatele lui, inclusiv Diana, care încă arăta de parcă s-ar fi mișcat prin somn. Îi urma și Nick, tăcut și vigilent ca întotdeauna.

Faye înșfacă obiectul acoperit și-l ținu în mâini.

— Șansa voastră s-a dus, spuse ea. Acum, e rândul meu.

— Faye, stai puțin și *gândește-te*, o rugă Adam. John cel Negru nu e prietenul tău. Dacă a comunicat într-adevăr cu tine, nu ți-a îndrugat decât minciuni...

— *Tu ești mincinosul! îl acuză Faye.*

— Chris, Doug — craniul acela a omorât-o pe Kori. Dacă lăsați iar energia întunecată să evadeze...

— Nu-l ascultați! strigă Faye.

Arăta ca o regină barbară, stând acolo, cu picioarele lungi depărtate, rochia neagră lucindu-i argintiu, ca și părul brunet. Cassie își dădu seama că, în vreme ce Adam vorbea cu ea, Laurel și Melanie îi dădeau târcoale, câte una de fiecare parte.

Observă și Faye.

— N-o să-ți permit să mă oprești! E începutul unui Cerc nou!

— *Te rog, Faye, țipă disperată Diana, părând să se trezească în sfârșit.*

— Pe Pământ, pe Aer, pe Foc, pe Apă! strigă Faye și smulse pânza de pe craniu, ridicându-l deasupra capului cu ambele mâini.

Argintiu. Luna plină lumină cristalul și păru să ardă acolo; parcă o altă față era suspendată deasupra celei a lui Faye; o față nenaturală, scheletică și însuflețită. Iar apoi din ea țâșni întunericul. Ceva mai negru decât cerul se scurgea din găvanele craniului, din nările căscate și dintre dinții rânjiți. Șerpi, își zise Cassie, holbându-se ca hipnotizată la ce se întâmpla. Șerpi, viermi și vechiul rege al dragonilor, cel ai cărui solzi grei zgârie pământul și care scuipe otravă atunci când respiră. Tot ce era rău, tot ce era întunecat, tot ce era dezgustător, diabolic și târător părea să se reverse din acel craniu, deși nimic nu era adevărat. Era doar beznă, doar lumină neagră.

Se auzi un sunet asemenea bâzâitului de albine, doar că mai ascuțit și mai mortal. Creștea din ce în ce. Faye stătea sub acea cascadă îngrozitoare de întuneric, iar sunetul era asemenea a două țepușe străpungând urechile lui Cassie, în vreme ce undeva lătra un câine...

Cineva trebuie să-i pună capăt, își dădu seama Cassie. Nu – eu trebuie să-i pun capăt. Acum.

Se ridică în picioare când craniul explodă.

Totul era tăcut și cufundat în întuneric.

Cassie își dorea să rămână așa.

Cineva gemu lângă ea.

Cassie se ridică încet în fund și se uită în jur, încercând să

înțeleagă ce se întâmplase. Cimitirul arăta ca un câmp de luptă. Peste tot zăceau trupuri. Adam, cu un braț întins către cerc și cu Raj alături. Diana, cu părul ei strălucitor, împrăștiat pe pământ și frunte. Și Nick, ridicându-se în patru labe și clătînând din cap.

Faye zăcea într-o baltă de mătase neagră, cu părul brunet acoperindu-i fața. Palmele cu unghii lungi și roșii erau făcute căuș, dar goale. Nu se vedea nici urmă de craniu.

Cineva gemu din nou, iar Cassie se uită și o zări pe Deborah, care se ridica și-și freca fața cu o mână.

— Sunt morți? întrebă răgușită Deborah, privind în jur.

— Nu știu, șopti Cassie.

Și pe ea o durea gâtul. Toate acele corpuri, iar singura mișcare era cea a părului Diane, care flutura în vânt. Și Nick, care mergea împleticit spre cerc.

Dar se produse agitație – oamenii se ridicau. Sean se smiorcăia. La fel și Suzan. Deborah se târî până la Faye și-i dădu părul la o parte de pe față.

— Respiră.

Cassie încuviință; nu știa ce să spună. Adam se apleca deasupra Diane – se uită repede în altă parte. Melanie și Laurel erau în picioare, la fel și Chris și Doug, părând niște boxeri amețiți de lovituri. Toată lumea era în viață.

Apoi Cassie o zări pe Laurel icnind și arătând cu degetul.

— O *Doamnei* Movila. Uitați-vă la movilă!

Cassie se întoarse... și înlemni. Cercetă scena din priviri, nevenindu-i să creadă.

Movila despre care bunica ei îi spusese că era folosită drept depozit de artilerie era deschisă. Lacătul ruginit dispăruse, iar ușița de fier era proptită în bucata de ciment. Dar asta nu era tot. Partea de sus a movilei, acolo unde crescuse iarba rară din cimitir, se crăpase asemenea unei prune mult prea coapte. Precum coconul unei insecte care își luase zborul.

Și pietrele de mormânt din șirul de lângă gard erau aplecate în toate părțile. Cele aflate mai aproape de movilă, pe care erau gravate numele părinților de pe strada Crowhaven, erau crăpate și făcute bucăți. *Fărămițate*, se gândi Cassie, cuvântul apărându-i în minte ca din senin, foarte potrivit.

Ceva din interiorul movilei mirosea urât.

— Trebuie să văd, murmură Deborah. Cassie nu mai admirase

nicicând pe cineva atât de mult ca pe Deborah în acel moment, croindu-și drum, împleticindu-se spre movila căscată. Deborah avea mai mult curaj decât toți cei pe care-i știa Cassie. Amețită, Cassie se ridică și i se alătură, căzând amândouă în genunchi la marginea prăpastiei urât mirositoare.

Luna lumina interiorul, dând la iveală faptul că era gol. Dar pământul era acoperit de un strat mucilaginos.

Apoi, lui Cassie îi atraseră atenția lumina și mișcarea.

Era pe cer, către nord-est. Ceva asemenea aurorei boreale, doar că scânteia intermitent și era complet roșie.

— E deasupra străzii Crowhaven, spuse Nick.

— O Doamne, ce se-ntâmplă? strigă Laurel.

— Pare a fi foc, murmură Deborah, încă răgușită.

— Orice-ar fi, mai bine am porni-o într-acolo, propuse Nick.

Adam o ținea în brațe pe Diana, încercând s-o facă să-și revină în simțiri. Suzan și Sean stăteau ghemuiți, iar Doug și Chris păreau încă amețiți. Însă Melanie și Laurel se ridicaseră, chiar dacă păreau nesigure pe picioare.

— Nick are dreptate, zise Melanie. Să se ocupe Adam de situația de-aici. Se petrece ceva.

Cassie îi aruncă o privire lui Faye, conducătoarea lor căzută, întinsă pe pământ. Apoi se întoarse și o urmă pe Melanie fără să rostească un cuvânt.

Nu conta că cei cinci care o porniră nesiguri spre drum tocmai fuseseră în tabere contrare și se certaseră. N-aveau timp să se gândească la ceva atât de neînsemnat. Cassie se urcă pe locul din spate al motocicletei lui Deborah, iar Melanie și Laurel, în mașina lui Nick. Ceilalți aveau să vină când puteau – și dacă voiau.

Vântul vâjâia în urechile lui Cassie precum mugetul oceanului. Dar sentimentul de putere pe care-l experimentase mai devreme și legătura pe care-o simțise cu elementele dispăruseră. Nu putea să *gândească* – mintea îi era încetoșată ca și cum Cassie ar fi fost foarte răcită. Nu știa decât că trebuia să ajungă pe strada Crowhaven.

— Nu e foc, strigă Deborah când se apropiară. Nu se vede fum.

Trecură prin fața caselor cufundate în întuneric – a Dianei, a lui Deborah. Cea în stil georgian, părăsită, de la numărul trei. A lui

Melanie, a lui Laurel, a lui Faye. Cea goală, în stil victorian. Cea a fraților Henderson, a lui Adam, a lui Suzan, a lui Sean...

— E la tine acasă, Cassie! țipă Deborah.

Da. Cassie știa că așa va fi. Ceva din adâncul ei știuse chiar înainte s-o pornească.

Apăru un arțar ca un schelet negru pe fundalul luminii roșii care scâldea casa de la numărul doisprezece. Dar roșul nu era din pricina focului. Era o lumină vrăjitoarească, aura stacojie a răului.

Cassie își aminti cât de mult urâse casa aceea când o văzuse pentru prima oară. O urâse pentru că era uriașă și urâtă, cu acoperișul de șindrilă cenușiu, pe care se scorojea vopseaua, cu ferestrele murdare și jgheaburile care atârnavau. Dar acum îi păsa de ea. Era vechea casă a familiei sale; îi aparținea. Și, mai important decât orice altceva, mama și bunica ei se aflau înăuntru.

15

Cassie se dădu jos de pe motocicletă și alergă pe alee. Dar, imediat ce pătrunse în lumina roșie, încetini. Avea ceva anume care îi îngreuna mișcările și chiar respirația. Parcă aerul ar fi devenit mai dens.

Înaintând cu încetinitorul, Cassie își croi drum până la ușă. Era deschisă. Înăuntru, luminile obișnuite – lămpile de pe hol – păreau neînsemnate și arătau prostește pe fundalul strălucirii roșietice care pătrundea peste tot, ca fulgere în timpul zilei.

Apoi Cassie zări ceva care-i tăie respirația.

Urme de pași.

Cineva lăsase noroi pe podeaua din lemn de pin a bunicii. Doar că nu era noroi. Era ceva negru ca smoala și fumega ușor, ca un bălegar primitiv, izvorând din iad. Urmele duceau la etaj și apoi coborau din nou.

Cassie se temea să meargă mai departe.

— Ce este? strigă Nick, intrând în urma ei. Strigătul nu răsună prea departe în aerul dens; păru trăgănat și înăbușit. Cassie se întoarse spre el și parcă s-ar fi mișcat în vis, unde fiecare gest era încetinit.

— Haide, zise Nick, trăgând-o după el.

Cassie se uită în urmă și le zări pe Deborah, pe Melanie și pe Laurel în prag, mișcându-se și ele foarte lent.

Cassie îl lăsă pe Nick s-o conducă și se străduiră să urce scările. Strălucirea roșie era mai slabă la etaj; urmele se zăreau cu greu. Dar Cassie le urmă mai mult din instinct decât văzându-le propriu-zis, pe hol, până la ușa mamei ei, și arătă spre ele. Era prea speriată ca să intre.

Nick apucă mânerul ușii și-l răsuci. Ușa se deschise încet. Cassie se holbă la patul gol al mamei ei.

— *Nu!* țipă ea, iar lumina roșie păru să captureze cuvântul și să-l prelungească la nesfârșit. Uită să-i mai fie teamă și porni – lent – către mijlocul încăperii. Așternuturile erau mototolite, semn că dormise cineva în pat, dar cuverturile fuseseră aruncate pe jos și nu se vedea nici urmă de mama ei.

Cassie privi în jur, cercetând chinuită încăperea. Fereastra era închisă. Simți o pierdere îngrozitoare, o premoniție oribilă. Urmele acelea negre, care fumegau, duceau până în dreptul patului. *Cineva* venise și stătuse acolo, lângă mama ei, iar apoi...

— Haide! La parter! strigă Nick din prag.

Cassie se întoarse spre el – și țipă.

Ușa se închidea încet. Iar în umbrele dinapoia ei era o siluetă palidă și fantomatică.

Cel de-al doilea țipăt al lui Cassie fu întrerupt când silueta făcu un pas înainte, dând la iveală un chip tras și alb și părul brunet căzând pe umerii slabi. Purta o cămașă de noapte lungă și albă. Era mama ei.

— *Mami!* strigă Cassie și țâșni înainte, cuprinzând talia mamei ei cu brațele.

Slavă Domnului, slavă Domnului, gândi ea. Acum, totul avea să fie în regulă. Mama ei era în siguranță și va avea grijă de tot.

— O, mamă, ce frică mi-a fost! icni Cassie.

Dar ceva era în neregulă. Mama ei nu îi răspundea la îmbrățișare. Trupul parcă lipsit de viață, îmbrăcat în cămașă de noapte, nu avea nicio reacție. Mama lui Cassie stătea pur și simplu acolo, iar când Cassie se desprinsese de ea, observă că femeia privea în gol.

— Mami? *Mami?* zise. Scutură silueta albă și zveltă. *Mami!* Ce s-a întâmplat?

Ochii frumoși ai mamei ei erau goi precum cei ai unei păpuși. Fără să vadă. Cearcănele întunecate de sub ei păreau să-i înghită. Brațele îi atârnavă moale pe lângă corp.

— Mami, repetă Cassie, venindu-i să plângă.

Nick deschisese iar ușa.

— Trebuie s-o scoatem de-aici, îi spuse lui Cassie.

Da, se gândi fata. Încercă să se convingă că era din pricina luminii, că poate odată ieșită din strălucirea roșie, mama ei va fi în regulă. O apucară fiecare de câte un braț și o conduseră, fără ca ea să opună rezistență, în hol. Melanie, Laurel și Deborah apărură din direcții diferite.

— Ne-am uitat în toate camerele de la etajul ăsta, anunță Melanie. Nu mai e nimeni aici.

— Bunica... începu Cassie.

— Ajută-ne să o ducem pe doamna Blake la parter, zise Nick.

La baza scărilor, urmele negre o luau spre dreapta și apoi se tot intersectau. Lui Cassie îi veni o idee.

— Melanie, Laurel, puteți s-o duceți pe mama afară? S-o scoateți din lumină? Aveți voi grijă să fie în siguranță? Melanie încuviință, iar Cassie continuă: Vin cât pot de repede.

— Fii atentă, o sfătui Laurel.

Cassie le văzu scoțând-o pe mama ei pe ușă, apoi se forță să nu se mai uite.

— Haide, le spuse lui Nick și lui Deborah. Cred că bunica-i în bucătărie.

Niște pași duceau într-acolo, dar nu era doar asta, ci și un *sentiment* al lui Cassie. Unul groaznic, cum că bunica ei era în bucătărie și nu singură.

Deborah pășea asemenea unui vânător pe urmele prăzii, mergând după pași pe holurile șerpuite până în aripa veche a casei, cea construită de vrăjitoarele originare, în 1693.

Nick era în spatele lui Cassie, iar fata își dădu vag seama că o protejau, oferindu-i cel mai sigur loc din șir. Dar în casa aceea nu mai existau locuri sigure. Când trecură pragul spre aripa veche, lumina roșie păru să se intensifice, iar aerul deveni și mai dens. Cassie simți cum plămânilor ei se chinuiesc să inspire.

O Doamne, aici chiar *arăta* ca un foc. Lumina stacojie era peste tot, iar aerul îi ardea pielea lui Cassie. Deborah se opri, iar Cassie aproape că se izbi de ea. Se strădui să vadă peste umărul lui Deborah, dar ochii o înțepau și-i dăduseră lacrimile.

Îl simți pe Nick în spatele ei, strângând-o tare de umăr. Cassie încercă să-și concentreze privirea, mijindu-și ochii în lumina roșie și vâscoasă.

Își putea zări bunica! Bătrâna zăcea în fața căminului, lângă masa lungă de lemn la care lucrase atât de des. Masa era răsturnată pe-o parte, iar ierburile și grilajele pentru uscat erau împrăștiate pe podea. Cassie o porni spre bunica ei, dar mai era ceva acolo, ceva ce mintea ei nu voia să accepte. Nick o reținea, iar Cassie se holbă la ceea ce stătea aplecat deasupra bătrânei.

Era negru, carbonizat, oribil. Arăta de parcă pielea i-ar fi fost dură și crăpată. Avea forma unui om, dar Cassie nu putea să-i zărească ochii, hainele sau părul. Când își ridică privirea spre ei, avu pentru scurt timp impresia înspăimântătoare a unui-cranium lucind argintiu prin întunecimea chipului său.

Îi observase. Cassie se simți de parcă ar fi fost sudată de Nick și de Deborah; Nick o ținea încă, iar ea o strângea pe Deborah. Voia să fugă, dar *nu putea*, fiindcă pe podea era întinsă bunica ei. N-o putea lăsa singură cu acea creatură carbonizată.

Însă nici nu putea lupta. Nu știa cum să se lupte cu un asemenea lucru. Iar Cassie nu mai simțea niciun fel de legătură cu elementele; în încăperea aceea ca un cuptor îngrozitor, se simțea de parcă ar fi fost izolată de tot ce se afla în exterior.

Ce arme aveau la îndemână? Hematitul din buzunarul lui Cassie nu mai era rece; când își băgă mâna să-l atingă, ardea. Nu era bine deloc. Aerul, Focul și Pământul le erau toate împotriva. Aveau nevoie de ceva ce nu se afla sub controlul acelei creaturi.

— Gândiți-vă la apă, le strigă ea lui Nick și lui Deborah. Vocea îi era înăbușită de aerul sufocant, de-a dreptul fierbinte. Gândiți-vă la ocean – apă rece – gheață!

În vreme ce rostea aceste cuvinte, încercă să-și aducă aminte cum era apa. Răcoroasă... albastră... nesfârșită. Deodată, își aminti cum privise dincolo de faleză când venise prima dată la casa bunicii și văzuse un albastru atât de intens, încât îi tăiase răsuflarea. Oceanul, incredibil de vast, se întindea înaintea ei. Și-l putea imagina; albastru și cenușiu precum ochii lui Adam. Soarele lucea pe valuri, iar ochii lui Adam sclipeau și râdeau...

Vântul făcu ferestrele să zăngănească în rame, iar robinetul de la chiuvetă începu să se scuture. Se fisură undeva la bază și un șuvoi subțire de apă țâșni în sus. Ceva explodă și în mașina de spălat vase, iar apa se revărsă pe podea. Din țeava de sub chiuvetă curgea șuierând apă.

— Acum! strigă Deborah. Haideți, puneți mâna pe el acum!

Cassie își dădu seama că era greșit chiar când vorbise Deborah. Nu erau suficient de puternici, nici pe departe destul de puternici încât să înfrunte direct acea creatură, însă Deborah, ignorând în continuare pericolul, țâșni înainte și n-apucă nimeni s-o strige sau s-o oprească. Pe Cassie o lăsă inima, și picioarele îi cedară în toiul goanei către creatura neagră.

Putea să-i omoare – o singură atingere a acelor mâini arse și tari ca oțelul putea să ucidă –, însă se retrăgea din fața lor. Lui Cassie nu-i venea să creadă că mai erau încă în viață, că încă se mai mișcau, dar așa era. Ființa se dădea înapoi, se ghemuia,

alerga. Se întoarse și trecu prin ceea ce fusese cândva ușa de la intrare, înnegrindu-i clanța. Ieși în beznă și dispăru.

Ușa rămase deschisă, izbită de vânt. Lumina roșie se stinse. În cadrul ușii, Cassie văzu razele albastre-argintii ale lunii.

Trase adânc aer în piept, recunoscătoare că poate să inspire fără s-o doară.

— Am reușit! râdea Deborah. Îl lovi pe Nick în braț și în spate. Am reușit! în regulă! Nenorocitul a fugit!

A *plecat*, se gândi Cassie. A plecat intenționat. N-am câștigat nimic.

Apoi se întoarse brusc spre Nick.

— Mama! Și Laurel și Melanie... erau afară...

— Mă duc să văd ce fac. Cred însă că deocamdată a plecat, răspunse el.

Deocamdată. Nick știa același lucru ca ea. Creatura nu era înfrântă; doar se retrăsese.

Cu picioarele tremurându-i, Cassie se îndreptă spre bunica ei și îngenunche pe podea.

— Bunico? rosti ea.

Îi era teamă că bătrâna murise. Dar nu, bunica ei respira cu greutate. Apoi se temu că, dacă pleoapele ridate se ridicau, ochii aveau să se uite în gol, ca cei ai unei păpuși – dar acum se deschideau și o văzură, o recunoscură. Ochii bunicii erau întunecați de durere, dar lucizi.

— Cassie, șopti ea. Micuța Cassie.

— Bunico, o să fii bine. Nu te mișca. Cassie încercă să se gândească la ce știa despre oamenii răniți. Ce să facă? Să le țină cald? Să le ridice picioarele? Rezistă, îi ceru bunicii, iar apoi i se adresă lui Deborah: Cheamă repede salvarea!

— *Nu*, rosti bunica.

Încercă să se ridice în fund, iar chipul i se schimonosi de durere. Strânse cu o mână noduroasă halatul subțire pe care-l purta peste cămașa de noapte. În dreptul inimii.

— Bunico, nu te mișca, îi ceru speriată Cassie. O să fie totul bine, o să fie totul bine...

— Nu, Cassie, o contrazise bunica. Încă respira în felul acela chinuit, dar vocea îi era surprinzător de puternică. Fără salvare. Nu mai e timp. Trebuie să mă ascuți; am ceva să-ți spun.

— Poți să-mi spui mai târziu.

Cassie plângea, dar încercă să nu-i tremure glasul.

— N-o să *fie* niciun mai târziu, icni bunica ei, apoi se lăsă înapoi pe spate, respirând încet și cu grijă. Vorbi limpede, ținând-o de mână pe Cassie. Ochiul îi erau atât de întunecați, atât de chinuți – și atât de blânzi. Cassie, nu mi-a mai rămas prea mult timp, iar tu trebuie să mă ascuți cu atenție. E important. Du-te la cămin și caută în partea dreaptă o cărămidă desprinsă de la locul ei. E chiar deasupra nivelului poliției. Scoate-o și adu-mi ce găsești în gaură.

Cassie se împletici până la șemineu. O cărămidă desprinsă – nu putea să vadă; plângea prea tare. Pipăi cu degetele, julindu-se în mortarul zgrunțuros, și ceva se mișcă sub ele.

Cărămida asta. Își înfipse unghiile în cimentul care se fărâmița și o mișcă înainte și înapoi până ce ieși cu totul. Lăsă cărămida și întinse mâna în adâncitura întunecată și răcoroasă care fusese dată la iveală.

Atinse un obiect neted. Îl trase mai aproape folosindu-și unghiile, apoi îl apucă și-l scoase.

Era Cartea Umbrelor.

Cea din visul ei, cea îmbrăcată în piele roșie. Cassie i-o duse bunicii și îngenunche din nou lângă ea.

— N-a reușit să mă oblighe să-i dezvălui unde se afla. N-a reușit să mă facă să spun nimic, zise bunica ei și zâmbi. Propria mea bunică mi-a arătat locul acela bun în care s-o ascund. Mângâie cartea, apoi mâna ei atinsă de bătrânețe o strânse pe cea a lui Cassie. E a ta, Cassie. De la bunica mea la mine și apoi la tine. Ai vederea și puterea, ca și mine și ca mama ta. Dar nu poți fugi așa cum a făcut ea. Trebuie să rămâi aici și să-l înfrunți.

Se opri și tuși. Cassie se uită la Deborah, care asculta atentă, apoi din nou la bunica ei.

— Bunico, *te rog*. Lasă-ne să chemăm salvarea. Nu poți să renunți pur și simplu...

— Nu renunț la nimic! Îți las totul *ție*. Ție, Cassie, ca să continui lupta. Permite-mi să fac asta înainte să mor. Altfel, totul a fost în zadar, totul. Tuși din nou. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Fata aia – Faye – m-a păcălit. N-am crezut că va acționa atât de repede. Am crezut că vom avea mai mult timp – dar nu e așa. Așa că ascultă-mă.

Trase aer în piept, strângând-o atât de tare pe Cassie de

mână, încât o durea, iar ochii ei bătrâni și întunecați priviră într-ai nepoatei sale.

— Te tragi dintr-un neam vechi de vrăjitoare, Cassie. Știi asta. Dar nu știi că familia noastră a avut întotdeauna vederea cea mai limpede și puterea cea mai mare. Am fost cel mai puternic neam, putem să vedem viitorul – însă ceilalți nu ne cred întotdeauna. Nici măcar cei de-un fel cu noi.

Își ridică privirea spre Deborah.

— Voi, tinerii, credeți că ați inventat totul, nu? Chipul ei ridat se schimonosi când râse, deși femeia nu scoase niciun sunet. Nu prea ne respectați pe noi, bătrânii, și nici pe părinții voștri. Credeți că ne-am petrecut viețile rămânând pe loc, nu-i așa?

Bate câmpii, își zise Cassie. Nu știe ce vorbește. Dar bunica ei continua.

— Ideea voastră de a scoate iar la iveală vechile cărți și de a reînvia vechile tradiții – credeți că ați fost singurii care v-ați gândit la asta, nu?

Cassie clătină neajutorată din cap, dar Deborah răspunse încruntată:

— Ei, și n-a fost așa?

— Nu. O, dragii mei, nu. Pe vremea mea, când eram doar o fetiță, ne jucam astfel. Țineam uneori întruniri și aceia dintre noi care vedeau notau ceea ce zăreau, în vreme ce aceia care aveau atingere tămăduitoare vorbeau despre plante și alte lucruri. Însă generația părinților tăi a fost cea care a format un sabat adevărat.

— *Părinții* noștri? repetă neîncrezătoare Deborah. Părinților mei le este atât de frică de magie, încât mai că li se face rău când pomenim de asta. Părinții *mei* n-ar face *niciodată*...

— Așa e acum, zise răbdătoare bunica lui Cassie, în vreme ce Cassie încerca s-o facă pe Deborah să tacă. Așa e acum. Au uitat – s-au străduit să uite. Au trebuit să facă asta ca să supraviețuiască. Dar, când erau tineri, altfel stăteau lucrurile. Erau doar puțin mai în vârstă decât voi, copiii de pe strada Crowhaven. Mama ta cred că avea nouăsprezece ani, Deborah, iar cea a lui Cassie abia împlinise șaptesprezece. Asta a fost pe vremea când Omul în Negru a venit în New Salem.

— Bunico... șopti Cassie. O treceau fiori reci pe șira spinării. Camera aceea, care fusese atât de fierbinte, o făcea acum să

tremure. O, bunico, te rog...

— Nu vrei să știi. Îmi dau seama. Înțeleg. Dar trebuie să mă ascultați amândouă. Trebuie să înțelegeți cu ce aveți de-a face.

Tușind încă o dată, bunica lui Cassie își schimbă ușor poziția, ochii întunecându-i-se din pricina amintirilor.

— Era în toamna anului 1974. Cel mai friguros noiembrie din ultimele decenii. N-o să uit niciodată cum stătea în prag, scuturându-și zăpada de pe cizme. Urma să se mute în casa de la numărul treisprezece, așa zisese, și avea nevoie de un chibrit ca să aprindă lemnele pe care le căra. În vechea casă nu era pic de căldură; rămăsese goală de când el plecase prima oară.

— De când? întrebă Cassie.

— Din 1696. De când plecase prima dată pe mare și se înecase atunci când vaporul lui se scufundase. Bunica încuviință din cap fără să se uite la Cassie. O, da, era John cel Negru. Dar pe-atunci nu știam asta. Dacă ne-am fi dat seama, am fi scutit o grămadă de suferință... Însă acum nu mai are rost să ne gândim la asta. O bătu ușor pe Cassie pe mână. I-am împrumutat chibrituri, iar fetele și tânărul de pe stradă l-au ajutat să reconstruiască vechea casă. Avea cu câțiva ani mai mult decât ei și-l admirau. Îl admirau pe el și călătoriile lui – spunea cele mai grozave povești. Și era chipeș – frumos într-un fel care nu dădea la iveală inima lui neagră. Am fost cu toții trași pe sfoară, am fost subjugați de vraja lui, până și eu. Nu știu când a început să le vorbească tinerilor despre vechile metode. Cred că destul de curând; se mișca rapid. Iar ei erau pregătiți să-l asculte. Credeau că părinții lor sunt bătrâni și plictisitori dacă îi contraziceau. Și, ca s-o spun pe-aia dreaptă, puțini dintre noi au protestat cu putere. Vechile metode au și o parte bună și nu știam ce puneau ei la cale.

Cassie se simți înfiorată din cap până-n picioare și nu se putea mișca. Nu făcea altceva decât să asculte vocea bunicii, singurul sunet în afară de șuieratul apei în bucătăria altfel tăcută.

— I-a adunat pe cei mai potriviți dintre cei tineri și i-a grupat doi câte doi. Da, cam așa s-a întâmplat, deși noi, părinții, nu ne-am dat seama atunci. A făcut perechi, oferind fata asta aceluia băiat, iar acest băiat acelei fete și, cumva, i-a făcut să li se pară normal. Chiar a despărțit perechi care plănuiseră să se căsătorească – mama ta, Deborah, trebuia să se mărite cu tatăl

lui Nick, dar el a schimbat asta. A mutat-o de la un frate la altul, iar ei l-au lăsat. Avea o asemenea influență asupra lor, încât l-ar fi lăsat să facă orice. Căsătoriile au avut loc în felul vechi, prin unirea mâinilor. Zece nunți în martie. Și am sărbătorit cu toții, ca niște tâmpiți ce eram. Toți tinerii erau atât de fericiți, nu se certau niciodată, ne-am zis noi; ce noroc pe capul lor! Parcă erau cu toții frați și surori. Ei bine, grupul era *prea* mare pentru un singur sabat, dar nu ne-am gândit la asta. Era plăcut să observi respectul pe care-l purtau vechilor metode. Aprindeau focul de Beltane⁷ în mai, iar la solstițiul de vară adunau sunătoare și vâsc. Iar în septembrie mi-i amintesc râzând și strigând în vreme ce purtau mănunchiul John Barleycorn⁸ care reprezenta recolta. Nu știau ce punea la cale celălalt John. Pe-atunci știam că urmau să se nască mai mulți copii, iar acela era un alt motiv de sărbătoare. Însă în octombrie, o parte din bătrâne au început să se îngrijoreze. Fetele erau toate atât de palide, iar sarcinile păreau să le secătuiască de puteri. Sărmana Carmen Henderson era piele și os, cu excepția burții. Arăta de parcă ar fi fost însărcinată cu elefanți gemeni. De Samhain n-am sărbătorit mare lucru; fetelor le era prea rău. Iar apoi, pe trei noiembrie, a început. Unchiul tău Nicholas, Deborah, cel pe care nu l-ai cunoscut niciodată, m-a chemat la patul soției sale. Am ajutat-o pe Sharon să-l nască pe micul Nick, vărul tău. A fost un luptător încă din primul minut; n-o să uit niciodată cum urla. Dar mai era ceva, ceva ce n-am mai văzut niciodată în ochii unui bebeluș și am plecat acasă gândindu-mă la asta. Era o *putere* pe care n-o văzusem niciodată. Două zile mai târziu, s-a întâmplat din nou. Elizabeth Conant a născut un băiețel, cu păr precum vinul lui Bacchus și ochi asemenea mării. Bebelușul s-a *uitat* la mine și i-am simțit puterea.

— Adam, șopti Cassie.

— Exact. Trei zile mai târziu, Sophie Burke a intrat în travaliu – ea și-a păstrat numele chiar și după ce s-a măritat. Fiica ei, Melanie, a fost asemenea celorlalți. Nou-născută, arăta ca un

---

⁷ Vechi festival celtic care are loc în Scoția și Irlanda, pe întâi mai, pentru a sărbători începutul verii (n. trad.).

⁸ John Barleycorn este un cântec popular englezesc al cărui personaj principal întruchipează recoltele de orz (în engleză, *barley*) și băuturile alcoolice făcute din acesta, berea și whisky-ul (n. trad.).

bebeluș de două săptămâni și mă vedea la fel de limpede cum o vedeam și eu. Cele mai ciudate au fost Diana și Faye. Mamele lor erau surori și au născut în aceeași clipă, în două case diferite. Un bebeluș era luminos asemenea razelor de soare, iar celălalt, întunecat asemenea miezului de noapte, dar erau legați cumva. Îți puteai da seama încă de pe-atunci.

Cassie se gândi la Diana și fu străbătută de un fior dureros, dar îl alungă și continuă să asculte. Vocea bunicii părea să slăbească.

— Sărmanele... nu era vina lor. Cum nu e nici vina *voastră*, spuse bătrâna, concentrându-se deodată asupra lui Deborah și a lui Cassie. Nimeni nu poate da vina pe voi. Însă până pe trei decembrie se născuseră *unsprezece* copii și erau cu toții stranii. Mamele lor nu voiau să recunoască, însă în ianuarie deja nu mai putea fi negat.

Micii bebeluși reușeau să invoce Puterile și să te sperie dacă nu obțineau ce își doreau.

— Știam eu, șopti Cassie. Știam eu că e mult prea bizar ca toți să se nască aproape în aceeași lună... *știam eu*.

— Și părinții lor știau, dar nu înțelegeau ce însemna asta. Cred că tatăl lui Adam a fost cel care a pus totul cap la cap. Unsprezece copii, a zis el și a presupus că, dacă ar mai fi fost unul, s-ar fi alcătuit un sabat. Și cine-a fost cel de-al doisprezecelea? Păi, bărbatul care planificase ca toți acei bebeluși să se nască, cel care avea să-i conducă. John cel Negru revenise ca să alcătuiască cel mai puternic Cerc care-a existat vreodată în această țară – nu din generația aceea, ci din următoarea, explicase tatăl lui Adam. Din prunci. La început, nimeni n-a crezut. Unii părinți erau speriați, iar alții, pur și simplu proști. Iar unii n-au înțeles cum a putut John cel Negru să se întoarcă din morți după toți acei ani. Acest mister n-a fost încă descifrat. Însă, treptat, câțiva din grup au fost convingși. Tatăl lui Nick, care-și pierduse logodnica și asistase la căsătoria ei cu fratele său mai mic, a plecat urechea. Și Mary Meade, mama Diane; era pe cât de frumoasă, pe atât de deșteaptă. Până și tatăl lui Faye, Grant Chamberlain... era un om rece, dar știa că fiica lui putea să dea foc draperiilor fără să le atingă și înțelegea că asta nu era în regulă. I-au convins și pe alții și, într-o noapte răcoroasă, pe întâi februarie, au pornit spre *el*, ca să vorbească

despre asta.

16

Bunica lui Cassie clătină din cap.

— Să vorbească! Dacă ar fi venit la noi, femeile mai bătrâne, i-am fi avertizat. Eu, bunica lui Laurel, cea a lui Adam și strămătușa lui Melanie, Constance – le-am fi spus mai multe lucruri, poate chiar i-am fi salvat. Dar s-au dus singuri, fără să zică nimănu. De Imbolc⁹, pe întâi februarie, mai bine de jumătate din grupul pe care e/ îl alcătuisese s-a dus să-l înfrunte. Și niciunul dintre ei nu s-a mai întors.

Pe obrajii ridați ai bătrânei curgeau încet lacrimi.

— Așa că, vezi tu, cei curajoși, cei puternici s-au dus și au murit. Cei care au rămas au fost cei prea speriați sau prea proști ca să vadă pericolul – îmi pare rău, Deborah, dar așa este.

Cassie își aminti că ambii părinți ai lui Deborah erau în viață.

— Cei mai buni de pe strada Crowhaven au mers să lupte cu John cel Negru în noaptea de Imbolc, adăugă bunica ei.

— Dar *cum*? șopti Cassie. Se gândea la șirul de morminte din cimitir. Cum au murit, bunico?

— Nu știu. Mă îndoiesc că vreunul dintre cei rămași în viață știe asta, doar dacă nu e... Bunica se întrerupse și clătină din cap, murmurând ceva. A fost un foc pe cer, apoi o furtună. Un uragan dinspre mare. Bătrânele i-au adunat pe bebelușii care le fuseseră lăsați în grijă și pe părinții care nu merseseră cu grupul și am reușit să-i salvăm. Dar a doua zi, casa de la numărul treisprezece era arsă până la temelii și toți cei care se duseseră să-l provoace pe John cel Negru erau morți. Cele mai multe trupuri n-au fost găsite niciodată. Presupun că au fost duse de valuri. Dar am găsit un corp carbonizat la numărul treisprezece. Știam că era e/ după inelul pe care-l purta, cu o piatră neagră și lucioasă pe care-o numeam magnetit. Nu mai știu cum i se spune acum. L-am dus la vechiul loc de îngropăciune și l-am băgat în

---

⁹ Imbolc, cunoscut și ca Ziua Sfintei Brigid, este o sărbătoare irlandeză care celebrează începutul primăverii. De obicei, are loc pe întâi februarie, la jumătatea perioadei dintre solstițiul de iarnă și echinocțiul de primăvară în emisfera nordică (n. trad.).

buncăr. Charles Meade, tatăl Diane, a așezat bucata aia de ciment în fața movilei. Ne-am gândit că, dacă se întorsese o dată, putea să mai încerce s-o facă într-o bună zi și am vrut să-l oprim dacă ne stătea în puteri. După aceea, părinții care au supraviețuit și-au ascuns Cărțile Umbrelor și au făcut tot posibilul să-și țină copiii departe de magie. Și, în mod ciudat, cei mai mulți au uitat de ce erau capabili. Probabil pentru că, dacă-și aminteau, ar fi înnebunit. Totuși, e caraghios cât de mult au dat uitării.

Vocea spartă se auzise din ce în ce mai slab, dar acum bunica lui Cassie își prinse strâns nepoata de încheietură.

— Ascultă-mă bine, copilă. E important. Unii dintre noi n-au uitat, pentru că n-am putut. Mi-am numit fata după o prezicătoare, iar ea a făcut la fel cu fiica ei¹⁰, pentru că am avut întotdeauna darul vederii. Mama ta n-a putut suporta ce i-a dezvăluit darul, așa că a fugit din New Salem; a fugit pe cealaltă coastă a țării. Dar eu am rămas și am văzut cum toate premonițiile mele s-au adevărit, una după alta. Copiii care s-au născut pe strada Crowhaven în acea lună s-au dovedit a fi deosebiți, în ciuda a tot ce au făcut părinții lor. Au fost atrași de Puteri și de vechile metode încă de la început. Toți au devenit puternici – iar unii au devenit răi. Am observat cum s-au întâmplat toate astea și l-am auzit pe John cel Negru râzând în mintea mea. L-au ars trupul, dar nu i-au putut arde sufletul; a fost mereu acolo, așteptând în preajma vechiului loc de îngropăciune și a locului unde se ridicase casa cu numărul treisprezece. Își aștepta sabatul, cel pe care-l plănuise, cel pe care-l crease. Aștepta să ajungă la vârsta potrivită.

Aștepta să-l aducă înapoi. Știam că se va întâmpla – și știam că un singur lucru îi va putea sta împotriva când se va petrece. *Tu* ești aceea, Cassie. Ai forța familiei noastre, vederea și Puterea. Am implorat-o pe mama ta să se întoarcă acasă fiindcă știam că fără tine copiii de pe strada Crowhaven vor fi pierduți. Vor apela la e/ la fel cum făcuseră părinții lor, iar el le va fi stăpân și

---

¹⁰ În mitologia greacă, Cassandra (Alexandra, așa cum o cheamă pe mama lui Cassie Blake, este o variantă a acestui nume) a fost fiica regelui din Priam și a reginei Hecuba din Troia. Frumusețea ei l-a făcut pe zeul Apollo să-i dea darul profeției. Când Cassandra nu i-a întors însă dragostea, Apollo a blestemat-o ca nimeni să nu creadă profețiile pe care le făcea aceasta (n. trad.).

conducător. Ești singura care-l poate împiedica să-i subjuge.

— Deci de-asta tu și mama v-ați certat, spuse uluită Cassie. Din cauza *mea*.

— Ne-am certat din pricina curajului. Ea voia să te protejeze, iar eu știam că, făcând asta, îi vom pierde pe ceilalți. Ai avut un destin încă dinainte să te naști. Și partea cea mai rea era că nu-ți puteam povesti despre asta – așa ziceau profețiile. Trebuia să vii aici complet neștiutoare și să-ți găsești propria cale, ca un sacrificiu nevinovat. Și așa ai făcut. Ai îndeplinit tot ce ne-am fi putut dori. Se apropia timpul când puteam să-ți explicăm totul... dar Faye ne-a tras pe sfoară. Apropo, cum a reușit?

— Eu... Cassie nu știa ce să spună. Eu am ajutat-o, bunico, încheie ea. Am găsit craniul de cristal care-i aparținuse lui John cel Negru și era plin de energie întunecată. De fiecare dată când îl foloseam, cineva murea. Apoi...

Cassie trase adânc aer în piept. Apoi, în seara asta, Faye ne-a cerut să aducem craniul la cimitir. Și, când l-a dezvelit acolo... nu știu... a ieșit tot acest întuneric...

Bunica lui Cassie încuviință.

— *El* a fost stăpânul lucrurilor întunecate. La fel ca adevăratul Om în Negru, lordul morții. Dar, Cassie, chiar înțelegi? Cu un efort extraordinar, bătrâna încercă să se ridice în fund, ca s-o privească pe Cassie. Când ați dus craniul la locul de îngropăciune și ați eliberat energia, a fost suficient ca să-l aduceți înapoi pe John cel Negru. Acum e *aici*; a revenit. Nu-i o fantomă sau un spirit, ci un bărbat. Un bărbat în carne și oase. Data viitoare când îl vei vedea, va arăta altfel; va avea ocazia să-și îmbunătățească înfățișarea. Și va încerca să vă păcălească.

Se lăsă obosită înapoi pe spate.

— Dar bunico – eu l-am ajutat să scape. Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău...

Ochii lui Cassie înotau în lacrimi.

— N-ai știut. *Eu* te iert, copilă, căci ce-a fost a fost. Dar trebuie să fii pregătită pentru el...

Bunica lui Cassie închise ochii, apoi, respirând, scoase un sunet înspăimântător.

— Bunico! strigă Cassie, scuturând-o panicată.

Ochii bătrâni se deschiseră încet încă o dată.

— Sărmana Cassie! Trebuie să faci față multor lucruri. Dar,

dacă vei căuta puterea, o vei găsi. Iar acum ai și acest lucru.

Împinse ușor Cartea Umbrelor înapoi în mâinile lui Cassie.

— Înțelepciunea familiei noastre și profețiile. Citește-o. Învaț-o. O să răspundă întrebărilor pentru care eu nu mai am timp. O să-ți găsești calea...

— Bunico! Bunico, *te rog*...

Ochii bunicii erau încă deschiși, dar se schimbau, se înceteșau, de parcă nu mai puteau vedea.

— Acum, că am spus povestea, nu mă mai deranjează să mă duc... dar mai e ceva. Ceva ce trebuie să știi...

— Cassie! se auzi o voce din prag și o sperie într-atât pe Cassie, încât aceasta tresări și-și ridică privirea.

Era Laurel, iar chipul ei ca de spiriduș era palid de îngrijorare.

— Cassie, ce se *petrece* aici? Ești bine? Ai nevoie de un doctor?

Se holba la bunica lui Cassie, care zăcea pe podea.

— Laurel, nu acum! icni Cassie.

Plângea, dar strânse și mai tare mâinile noduroase ale bunicii ei.

— Bunico, *te rog*, nu te duce. Mi-e frică, bunico. Am *nevoie* de tine!

Buzele bunicii se mișcau, dar abia reuși să rostească slab:

— ... să nu-ți fie frică niciodată, Cassie. Nu e nimic înspăimântător în întuneric dacă-l înfrunți...

— *Te rog, bunico, te rog. O, nu...*

Cassie își lăasă capul pe pieptul bunicii și începu să plângă în hohote. Mâinile noduroase nu le mai strângeau pe ale ei.

— Ai zis că mai ai ceva să-mi spui, insistă ea. Nu poți să te duci...

Din pieptul bunicii ieși o răsufare de-abia perceptibilă. Lui Cassie i se păru că rostește:

— John. Iar apoi: ...nimic nu moare pentru totdeauna, Cassie...

Pieptul bunicii, lipit de fruntea lui Cassie, se ridică încă o dată, apoi rămase nemișcat.

Afară, luna gălbuie era aproape de orizont.

— Luna Bocitoare, spuse încet Laurel. Așa se cheamă luna asta.

Era un nume potrivit, se gândi Cassie, deși acum nu mai

plângea. Mai avea lacrimi care se adunau înăuntrul ei, dar mai erau nevoite să aștepte. Trebuia să facă ceva înainte să se poată odihni și plânge în voie. Chiar și după povestea bunicii ei, avea atât de multe întrebări, atât de multe de înțeles – însă întâi trebuia să facă altceva.

În apropierea străzii erau parcate mai multe mașini. Restul sabatului era acolo – ba nu, nu erau toți. Cassie îi văzu pe Suzan, pe Sean, pe frații Henderson, pe Adam și pe Diana. Dar nu zări persoana pe care o căuta.

— Melanie și Nick au dus-o pe mama ta la mătușa lui Melanie, Constance, rosti șovăitor Laurel. S-au gândit că acolo i-ar fi cel mai bine în seara asta. Părea încă destul de pierdută – dar sunt sigură că va fi în regulă.

Cassie înghiți în sec și încuviință. Ea *nu era* sigură; nu mai era sigură de nimic. Știa doar ce trebuia să facă în acel moment.

Să nu-ți fie frică niciodată, Cassie. Nu e nimic înspăimântător în întuneric dacă-l înfrunți.

Înfruntă-l pur și simplu. Înfruntă-l și ține-i piept.

Apoi, Cassie văzu persoana pe care-o căuta.

Faye stătea în umbrele de dincolo de farurile mașinilor. Rochia ei neagră și părul i se contopeau cu bezna, dar chipul palid și podoabele argintii pe care le purta ieșeau în evidență.

Cassie se îndreptă spre ea fără să ezite. În acel moment, ar fi putut s-o lovească pe Faye, s-o strângă de gât, s-o omoare. Dar nu rosti decât:

— S-a terminat.

— Poftim?

Ochii lui Faye sclipiră trecător, galbeni precum luna. Părea bolnavă și tulburată – și amenințătoare. Ca o grămadă de dinamită gata să explodeze.

— S-a terminat, Faye, repetă Cassie. Cu șantajul, cu amenințările... totul s-a terminat. Nu mai sunt captiva ta.

Nările lui Faye se umflară.

— Te avertizez, Cassie, nu e momentul potrivit să mă calci pe coadă. Încă sunt conducătoarea sabatului. Votul a fost corect. Nu poți face nimic ca să schimbi acest fapt...

— Nici nu încerc să-l schimb – cel puțin *acum*. Doar îți spun că nu mai ai nicio influență asupra mea. S a terminat.

— Se termină când spun *eu* că se termină! mârâi Faye.

Cassie își dădu atunci seama că Faye era pe punctul să explodeze și înțelese în ce stare periculoasă era. Dar nu conta. Poate că era chiar mai bine așa, să termine odată cu tot.

— Nu glumesc, Cassie, continuă înfierbântată Faye. Dacă te întorci împotriva mea, și eu pot face același lucru...

Cassie trase adânc aer în piept și rosti:

— N-ai decât!

Nu e nimic înspăimântător în întuneric dacă-l înfrunți.

— Bine, zise Faye printre dinți. Așa o să fac.

Se întoarse și se îndreptă spre locul în care stăteau Diana și Adam ținându-se de braț. Adam o sprijinea pe Diana, observă Cassie și, pentru o clipă, i se opri inima în loc. Dar așa trebuia să se întâmple. În ciuda jurământului, în ciuda durerii Diane, trebuia să se întâmple.

Faye se întoarse o dată ca să-i arunce o privire lui Cassie. O privire care spunea clar: *O să-fi pară rău.* Cuprinsă deodată de panică, Cassie se întrebă dacă era adevărat. O să-i pară rău? La urma urmei, acționa oare greșit, sfidând-o pe Faye într-un moment nepotrivit? N-ar fi fost mai bine să aștepte, să se mai gândească la asta...

Dar Faye se întoarse iar spre Diana, pe chip citindu-i-se triumful răutăcios. Sabatul nu era mulțumit de Faye în noaptea aceea, dar Faye încă era conducătoarea și nimic nu putea să schimbe asta. Acum, Faye avea să-și înceapă dominația răzbunându-se pe cei pe care-i ura cel mai mult.

— Diana, zise ea, am o mică surpriză pentru tine.